CEL DIN URMĂ UNICORN

SERGIU SOMEŞAN

SERGIU SOMEŞAN

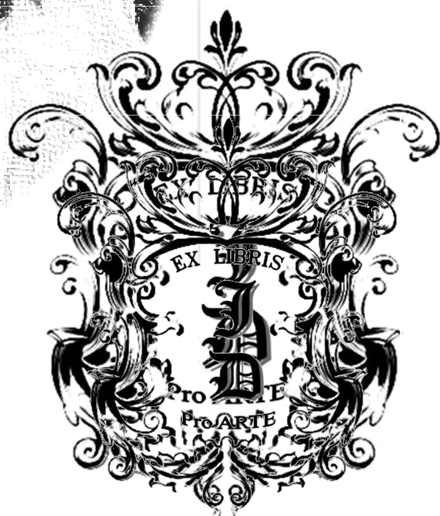
CEL DIN URMĂ UNICORN

Proză fantastică

Selecţie ClubRI
2012

Şergiu Someşan

CEL DIN URMĂ UNICORN

Era una dintre dimineţile înalte şi strălucitoare ale verii, când munţii din zare păreau mai albaştri şi mai frumoşi ca niciodată. Una dintre dimineţile care păreau că nici nu au nevoie de strălucirea soarelui pentru a-şi dovedi frumuseţea. Dar soarele răsărise şi înveselea totul până departe cu lumina lui clară. M-am ridicat cât am putut de uşor de lângă Madalena, să nu o trezesc. Ea dormea somnul nepăsător al tinerilor; avea un zâmbet uşor întipărit pe faţa ca de înger. Cine ştie ce visa?! Privirea mi-a alunecat peste sânii ei, care păreau gata să iasă din bluza care de la o vreme îi era tot mai mică. „Înger cu sâni”, am bombănit eu. „Cine a mai pomenit aşa ceva?” Am zâmbit şi eu ca răspuns la zâmbetul ei din somn şi, o clipă, am fost tentat să mă întorc lângă ea, în culcuşul cald. O clipă numai, trecătoare ca bătaia din aripi a unui fluture, apoi întinzându-mi oasele bătrâne şi înţepenite m-am îndreptat spre vârful dealului. Mi-am dat seama că gândul pe care mereu trebuia să îl alung din mine în dimineaţa asta îmi revenise iar în minte: Madalena creşte, şi în curând va trebui să limpezesc cumva asta.

Viaţa pe care o duceam nu era făcută pentru o tânără fată... Poate nici pentru mine nu era făcută, dar eu nu aveam de ales.

Ducipal necheză uşor şi m-am dus la el cu bucata de zahăr pregătită. În ultimul timp aveam impresia că profita cam mult de slăbiciunea mea pentru el. M-a privit cu ochii lui umezi şi lucioşi, iar pentru o clipă am crezut că vrea iar să se joace cu mine, dar tentaţia zahărului a fost mai puternică şi mi l-a luat grăbit, fornăind încetişor. L-am mângâiat tăcut şi am pornit spre creastă: soarele abia răsărit lumina cea mai frumoasă vale pe care o văzusem în viaţa mea. Undeva în zare, munţii acoperiţi de păduri dominau valea, care, sub apăsarea lor, părea micşorată la mărimea un desen dintr-o carte de poveşti. Râul care izvora din ei se desfăcea undeva pe la mijlocul văii în două braţe care înconjurau generoase aşezarea. Orăşelul nu era mare, dar părea să aibă tot ce îşi poate dori cineva. O clipă, nomadul din mine a fost uitat şi dorinţa de a mă aşeza la o casă a mea, una dintre căsuţele viu colorate din oraşul din vale, a fost atât de puternică, încât aş fi vrut să mă duc la Madalena, să o trezesc şi să-i spun:

— Gata cu hoinăreala! Am ajuns acasă!

Am strâns tare din ochi şi am scuturat din cap, apoi i-am deschis iar, sperând ca visul să se destrame. Dar nu: cerul albastru, munţii din zare şi valea înverzită erau acolo, aşteptându-mă, şi pentru prima dată în viaţă m-am simţit cuprins de o nelinişte nedefinită, ca şi cum o primejdie vie, palpabilă ar fi plutit deasupra noastră în văzduhul transparent, care ne îmbăta cu mirosurile crude ale primăverii.

Poate că numai mi se părea aşa, cum mi se mai păruse de câteva ori până acum. Primejdie, îmi spuneau simţurile, şi a trebuit să treacă multă vreme până să îmi dau seama că primejdia nu venea din afară. Trupul meu, obişnuit cu nopţile dormite în aer liber, cu drumurile lungi şi zările nesfârşite, îmi trimitea semne pe care multă vreme nu le-am luat în seamă. Curând, într-una dintre zilele sau lunile ce vor urma, nu voi mai avea încotro şi va trebui să mă îngrijesc de el… Şi totuşi asta era un altfel de nelinişte: presimţirea că acolo, în oraşul de sub mine, îmi voi găsi sfârşitul. Aerul era călduţ şi înmiresmat, dar m-am înfiorat ca sub suflarea rece a unui viscol.

În spatele meu, Ducipal necheză uşor, şi până să mă întorc la el să-l linişte o trezise şi pe Madalena. S-a ridicat din aşternutul întins la tulpina unui brad, s-a întins mai întâi ca o pisică şi abia apoi a privit în jur: m-a văzut pe creasta dealului şi mi-a făcut cu mâna, pe urmă s-a îndreptat spre izvor să se spele. Am privit-o fermecat ca şi altădată, amestec ciudat de copil şi femeie, care mă urma de ani buni în toate peregrinările mele. M-am pomenit cu ea pe cap după ce tatăl ei, Colombini, clovnul circului Globus, a murit. Patronul ar fi vrut să o folosească drept ţintă pentru Paul, aruncătorul de cuţite, dar, cum acesta, după ce Larisa căzuse răpusă sub cuţitul lui, dăduse în patima beţiei, m-am împotrivit.

Sttolero, patronul circului, fusese neîndurător, cum era cu toţi cei care i se împotriveau:

— Să-ţi iei, atunci, mârţoaga şi să te duci! Şi să iei şi copiii cu tine…

Mârţoaga era Ducipal, armăsarul socotitor, iar

copiii erau Madalena şi Robert, cei doi copii ai lui Colombini, care, după moartea lui, deveniseră o povară pentru patron. Madalena avea pe atunci 11 ani, iar Robert 9, şi tatăl lor spera să-i poată iniţia în vreo meserie care să aibă căutare în lumea circului. Nu erau făcuţi pentru circ, şi toţi şi-au dat seama repede de asta, acceptându-i un timp în amintirea lui Colombini. Apoi lumea l-a uitat şi copiii au început să fie împinşi de colo-colo. Când noul clovn al circului a spus că are nevoie de furgon ca să-şi repete numerele, nu i s-a părut nimănui ciudat că cei doi copii nu şi-au mai găsit nicăieri locul, aşa că i-am primit eu. La un moment dat a fost chiar vorba să fie trimişi să lipească afişe, timp în care circul ar fi părăsit pe furiş oraşul. S-a aflat la timp, dar nu le-a folosit prea mult, şi dacă nu mi s-ar fi făcut milă de ei să-i primesc la mine nu sunt foarte sigur ce s-ar fi întâmplat cu ei. Oricum, atunci când proprietarul circului mi-a făcut vânt să plec, eram deja hotărât de multă vreme. Aşteptam doar un prilej: în ultima vreme Ducipal şi numărul lui nu mai erau iubiţi ca pe vremuri de spectatorii circului. Lumea nu mai voia armăsari socotitori şi nici scamatorii sau clovnerii. Erau la mare căutare în schimb aruncătorii de cuţite, dresorii de fiare sălbatice şi trapeziştii, cu ale lor triple salturi mortale. Dacă se întâmpla câte un accident era cu atât mai bine pentru Sttolero. Lumea dădea năvală la spectacolele următoare să vadă arena unde o fată fusese străpunsă de cuţite sau un dresor mâncat de fiare.

Am plecat cu inima uşurată, presimţind că în curând Sttolero va începe să provoace el însuşi accidentele pentru a atrage năvala publicului. E

adevărat că la spectacolele noastre cu armăsarul socotitor şi cu cele câteva numere de magie şi scamatorie pe care mi le aminteam nu prea atrăgeam lumea. Dar câştigam întotdeauna destul cât să ne ducem traiul de azi pe mâine. Să găsim o cămăruţă întru-un han şi un codru de pâine. Şi haine din când în când pentru Madalena şi pentru Robert, care creşteau repede, la fel ca toţi copiii. Din puţinii bani pe care îi câştigam întotdeauna mă îngrijeam să iau haine frumoase pentru Madalena şi o vioară bună pentru Robert. În ultimul timp vedeam din ce în ce mai clar că lumea nu venea la spectacolele noastre nici pentru Ducipal, nici pentru sărăcăcioasele mele numere de magie. Într-un colţ, cu ochii pe jumătate închişi, călătorit parcă într-o lume în care numai el putea pătrunde, Robert, aplecat peste vioară, scotea din ea sunete pe care nimeni nu le putea asculta fără să fie cuprins de fiori. Niciodată nu părea să cânte de două ori acelaşi cântec. Atunci când îi făceam semn că a venit vremea să înceapă, prindea vioara cu un gest tandru şi, cu o ştiinţă pe care nu ştiu de unde o moştenise, ne înfiora sufletele la toţi cei care eram de faţă. În răstimp Madalena se mişca graţios, aproape dansând în jurul meu, punându-mi la îndemână recuzita. Pe care o manevram din ce în ce mai convins că pentru puţinii spectatori din sală eu nu eram decât o anexă a spectacolului, aşa cum era şi bagheta sau porumbelul pe care îl scoteam din pălărie. Nu mi-am dat cu adevărat seama de asta decât atunci când, o dată, mi s-a blocat mica trapă prin care trebuia să scot un iepure din cutie. Nu mi-am pierdut cumpătul şi cu gesturi uşoare am învârtit cutia în toate părţile,

încercând să o deschid. Nu mergea, şi pace. Recuzita era veche şi, oricât de bine aş fi îngrijit-o, timpul îşi spunea cuvântul. Resemnat, am aşezat-o pe masă şi m-am înclinat spre publicul pe care, prima dată după mulţi ani, am simţit că l-am trădat. Spre marea mea uimire, am fost aplaudat furtunos, şi abia atunci mi-am dat seama că nu mă urmărise nimeni. Toţi priveau spre Madalena, care, cu o graţie de prinţesă în exil, îmi luase cutia buclucaşă ca să îmi aducă alta, care se dovedi la fel de nefolositoare. Abia atunci am privit-o mai bine, alături de cei din sală. Se înălţase şi se împlinise în ultimul an. Părul bălai îi cădea în bucle strălucitoare pe umerii abia acoperiţi de catifeaua unei rochii albastre, făcând-o să semene cu o zână. Talia, cât să i-o cuprinzi într-o mână, era strânsă într-o centură pe care numai eu, care eram la câţiva paşi, o vedeam că este din poleială aurită. Privind ochii înceţoşaţi ai celor din sală nu mă îndoiam că lor li se părea că strasurile ieftine erau şiraguri strălucitoare de diamante. Până şi Ducipal, de obicei atât de neastâmpărat, părea pătruns de rolul lui, şi de multe ori în semiîntunericul scenei cornul lipit părea atât de real, încât arăta ca un adevărat unicorn.

De atunci întotdeauna m-am îngrijit ca Madalena să aibă cele mai bune rochii; albastre - să-i scoată în evidenţă părul blond - şi acoperite de multe strasuri. În astfel de momente de răgaz nu mă puteam împiedica să mă întreb când va veni vremea ca unul dintre tinerii care o priveau din sală cu ochi de lup flămând să o aştepte după spectacol şi, oferindu-i tot ce eu nu-i puteam da, să o oprească alături de el. Casă, copii şi o viaţă aşezată. Asta îi doream şi eu, dar, de câte ori

aduceam vorba, alunga subiectul cu hohotul ei de râs cristalin. Apoi cu o voce devenită brusc serioasă îmi spunea: „Noi, oamenii de circ, nu murim niciodată în paturile noastre. Şi nici cu copii în braţe!”. Mă mângâia uşor pe obraz cu un gest care îmi aducea aminte de mama ei, de care erau îndrăgostiţi toţi bărbaţii circului, şi se îndepărta, nu înainte de a-mi arunca peste umăr: „De parcă nu ai şti asta atât de bine!”.

Din gânduri m-a trezit Madalena care se apropiase tăcută de mine. M-a prins în braţe cu un gest tandru şi şi-a lăsat capul pe umărul meu, privind în vale. Îi simţeam dureros de conştient greutatea sânului împlinit sprijinindu-se de braţul meu şi mă întrebam dacă şi ea îşi dă seama de asta. M-a strâns mai tare şi s-a întors spre mine:

— Ce-i, Antonio? Iar te gândeşti să mă măriţi?

Am tresărit surprins: de prea multe ori şi cu prea multă uşurinţă ghicea ce gândeam. Am dat să spun ceva, dar m-a întrerupt arătând spre vale:

— Uite, vine Robert…

Pe drumul care ieşea din oraş se vedea o mogâldeaţă măruntă care se apropia încet spre noi. Am încercat să mă desprind din îmbrăţişarea ei, dar mă ţinea strâns. M-am întors spre ea să o cert şi am văzut că avea ochii în lacrimi.

Am strâns-o la rândul meu în braţe şi am întrebat-o neliniştit:

— Ce-i cu tine, Madalena?

A rămas un timp tăcută, privindu-mă printre lacrimi. Apoi şi-a îngropat capul în umărul meu şi a spus printre hohote de plâns:

— Să nu mă părăseşti niciodată, Antonio. Te iubesc

atât de mult…

Vorbele mi-au venit de la sine, deşi erau numai nişte vorbe frumoase menite să o alinte, şi nimic mai mult:

— Şi eu de iubesc, Madalena. Şi niciodată… orice s-ar întâmpla, nu te voi părăsi…

Era o minciună şi amândoi ştiam asta, dar se mulţumi cu ea şi, după o vreme, se linişti, întorcând capul şi uitându-se la Robert, care se apropia tot mai mult.

Bineînţeles că nu o voi părăsi. Sau, mai bine zis, nu eu voi fi cel care o va părăsi. O surprindeam uneori privind pe sub gene în sală, printre tinerii adunaţi în primele rânduri şi care o sorbeau din priviri. În curând va veni vremea.

„Sângele tânăr cere sânge tânăr”, spunea mama ei atunci când îl înşela pe Colombini cu Paul, aruncătorul de cuţite, sau cu vreunul dintre tinerii lucrători angajaţi cu ziua.

M-am desprins din îmbrăţişarea ei şi am făcut câţiva paşi în întâmpinarea lui Robert. Acesta se apropia de noi cu un mers hotărât. I se citea bucuria pe chip, semn că totul mersese bine.

— Ei, cum este? l-am întrebat eu nerăbdător.

— E minunat, a spus el pe nerăsuflate. Am lipit toate afişele, am închiriat o odaie la han şi ţi-am găsit o slujbă, zâmbi el larg spre mine.

— O slujbă? ne-am mirat eu şi Madalena într-un glas.

Robert ne privi cu ochi strălucitori:

— Da, o slujbă! Cei din oraş nu mai au spiţer. Ultimul pe care l-au avut a murit luna trecută. A

încercat să prepare elixirul nemuririi şi se pare că a murit pe când îl încerca... - se înecă într-un râs batjocoritor care nu se potrivea deloc cu firea lui. După ce am terminat de lipit afişele, m-a chemat la el starostele breslei argintarilor şi m-a rugat să te întreb dacă nu vrei să fii spiţerul oraşului. Acum face el pe spiţerul, dar nu prea se descurcă cu reţetele, cred că îi este frică să nu moară şi el. A, mai spuse el grăbit, am uitat, vor să ni-l cumpere pe Ducipal. Au nevoie de un unicorn pentru nu ştiu ce serbare...

În spatele nostru Ducipal, ca şi cum ar fi simţit că despre el era vorba, necheză uşor.

M-am aşezat pe o buturugă din preajmă şi i-am făcut semn şi lui Robert să se aşeze lângă mine, în timp ce Madalena a rămas în picioare lângă noi.

— Hai să ne înţelegem puţin, Robert. Ai crescut băiat mare de acum şi trebuie să afli nişte lucruri: eu nu sunt magician! Şi nici spiţer! Nici una dintre scamatoriile mele nu este reală. În timp ce tu cânţi şi Madalena se fâţâie pe scenă, toţi sunt atenţi la ea, şi eu profit de nebăgarea lor de seamă. (Am scos un pachet de cărţi şi am făcut câteva pase încet, să poată vedea trucul.) Iar poţiunile de dragoste pe care le preparăm din ceai de muşeţel şi le vindem prin sate... Ştii totul despre ele, că doar tu le prepari. Nu sunt mândru de asta, dar toţi circarii fac asta... şi toţi aşteaptă de la noi aşa ceva...

A dat din umeri fără să pară impresionat. M-am ridicat greoi, sprijinindu-mă de el, şi m-am apropiat de Ducipal.

— Priveşte aici, i-am spus, şi cu un gest uşor, să nu îl rănesc, am vrut să scot falsul corn lipit cu ani în urmă

de fruntea armăsarului.

Curelele subţiri care îl ţineau prins de frunte îi intraseră adânc în carne şi nu se mai vedeau decât la o examinare foarte atentă. Cornul părea mai bine prins ca oricând şi, la încercarea mea, Ducipal şi-a scuturat capul îndărătnic, îndepărtându-se. Am amânat pe mai târziu cercetarea lui Ducipal: mereu îmi era frică să nu facă iar răni în frunte, cum făcuse în primii ani. În ultima vreme părea că se obişnuise atât de mult cu el, încât mă aşteptam ca într-o zi carnea chinuită şi rănită de pe fruntea lui să se închidă peste rădăcina cornului, refuzând să-l mai elibereze.

— Ştiu asta, şopti Robert, şi le-am spus şi lor. Dar nu îi interesează… Spuneau că… - se poticni încercând să îşi amintească. Spuneau că, dacă cineva face destul de mult timp pe spiţerul, sfârşeşte prin a deveni spiţer. La fel şi cu Ducipal… Dar este mai bine să stai de vorbă cu ei…

— Fii sigur că am să stau, am spus dintr-o dată neliniştit şi am început să strâng lucrurile, pregătindu-ne de plecare.

***

Oraşul părea a nu fi foarte mare şi prin nimic deosebit de multele oraşe întâlnite în peregrinările noastre. Poate puţin mai înstărit decât altele de aceeaşi mărime, şi mi-am dat seama de asta nu numai după casele frumoase, ci şi după îmbrăcămintea bogată a oamenilor şi feţele lor lipsite de griji. Pieţele erau largi şi pietruite cu migală, iar rondurile de flori înconjurau în modele complicate fântânile arteziene, care răspândeau în aerul din jur o pulbere fină de apă.

Când am ajuns la han, am văzut pe poartă unul dintre afişele noastre, lipite de Robert cu o zi înainte. Lângă Ducipal eram înfăţişat eu, cu o tichie de magician şi făcând să apară în aer o jerbă de flori. Cine vedea doar afişul rămânea fără îndoială uimit de puterile mele, mai ales că lângă mine Madalena părea că pluteşte fără să atingă pământul. Din nefericire, în ultimul timp afişele erau cu mult mai impresionante decât spectacolele noastre.

După temenelele cu care ne-a întâmpinat hangiul, mi-am dat seama că cineva îl sfătuise să aibă mare grijă de noi. În timp ce se aduceau bucate la masă, nu ştia cum să ne mai facă pe voie, ba a mai şi alungat câţiva muşterii afară din sală, părându-i-se că se uitau cu necuviinţă la noi.

— Dacă doriţi după masă să vă odihniţi niţel, am pregătit cele mai bune odăi. Pentru tânăra domniţă am pregătit odaia regală, pe care nu o deschidem decât atunci când înalte feţe ne calcă pragul…

Tânăra domniţă chicoti încântată, deloc obişnuită să fie tratată aşa, iar înalta faţă, care eram eu, îşi pipăi îngrijorat cei trei florini pe care îi mai avea în pungă. Oare cu cine ne confunda hangiul? Eram hotărât să aflu asta cât mai repede, înainte de a mi se termina banii.

Cum eu am refuzat să mă odihnesc după ce Madalena a fost condusă în odaie, hangiul s-a apropiat privind cu grijă în jur. După ce s-a convins că nu pândea nimeni în jurul nostru, mi-a şoptit la ureche:

— Judele cetăţii vrea să vă vadă. Dar mai înainte de asta ar fi bine să staţi de vorbă cu starostele breslei argintarilor. Ar fi foarte bine… Sunt sigur că v-ar lămuri

o mulţime de lucruri pe care eu nu am nici ştiinţa, şi nici căderea să o fac…

Eram hotărât să destram odată toată această atmosferă de mister din jurul meu. Tot trebuia să încep de undeva, aşa că starostele era la fel de bun ca oricare altul.

— Foarte bine, am spus eu hotărât. Am să mă duc să-l văd pe staroste dacă îmi dai un om să mă ducă până la el…

— O calfă de-a lui aşteaptă aici de câteva zile sosirea voastră…, mi-a răspuns hangiul, apoi, dându-şi seama ce spusese, şi-a acoperit repede gura cu palma.

S-a aplecat şi mai mult spre mine, dintr-o dată înspăimântat:

— Să nu îi spuneţi starostelui că v-am povestit asta, dar un om de al lui aşteaptă de peste o săptămână să veniţi. Cu poruncă să vă ducă la el cât mai repede … Nu ştiu nici o iotă mai mult, mă jur pe ce am mai sfânt…

I-am privit faţa înspăimântă şi l-am crezut. Căzuse fără să vrea în mijlocul unor întâmplări pe care nu şi le putea lămuri. Cum nu mi le putem încă nici eu lămuri, de altfel.

Numai că eu aveam de gând să aflu foarte repede despre ce anume era vorba, îmi spuneam în timp ce păşeam alături de calfa pe care mi-o trimisese starostele în întâmpinare. Am încercat să reţin drumul, dar în curând am pierdut şirul străduţelor, pasajelor şi piaţetelor care se intersectau şi dădeau una în alta, parcă fără să se mai sfârşească. Când am ajuns într-o piaţă mai mare, calfa se opri şi spuse:

— Am ajuns!

Bătu cu un ciocănel în poarta unei case care părea asemenea unui castel mai mic. După un timp, în poartă se deschise o trapă, apoi, scârţâind prelung, se deschise şi poarta, şi intrarăm.

Un bătrân ciolănos, înalt şi cu barba albă mă privi cu nişte ochi albaştri, strălucitori, care păreau că citesc în mine ca într-o carte deschisă. Îi făcu semn calfei să plece, apoi, într-un gest neaşteptat, mă cuprinse în braţe cu mâinile lui puternice:

— Bine ai venit! Dacă ai şti de când te aşteptam… Vă aşteptam pe toţi de fapt, se corectă el văzând că îl privesc nedumerit. Vino, vino, mă îndemnă, am să te lămuresc îndată.

L-am urmat de-a lungul coridorului întunecos, care, după numai câţiva paşi, se deschise într-o încăpere mare, un atelier de fapt, ce răsuna de lovituri mărunte de ciocan. Am trecut printre mese urmărit de clinchetul argintului lovit semănând cu ciripiturile unor păsări mărunte. Am intrat într-o odaie ferită şi, o dată închisă uşa, liniştea s-a înstăpânit în jurul nostru. O masă şi câteva scaune aşteptau, şi ne-am aşezat. Deşi nerăbdarea îmi dădea ghes, am aşteptat până ce fetişcana care foia în jurul nostru a terminat de pus vinul în pahare şi a ieşit, nu înainte de a privi curioasă la mine.

A ridicat spre mine paharul cu vinul rubiniu:

— Să bem pentru sosirea voastră aici. Aţi ajuns la timp…

Am lăsat paharul pe masă şi m-am ridicat în picioare, privind ţintă spre el:

— Vreau să ştiu ce se întâmplă! Drept cine suntem luaţi şi ce anume doriţi de la noi?

M-a privit dintr-o dată trist.

— Speram să înţelegi…

— Nu înţeleg nimic, dar vreau acum, în acest moment, o explicaţie - sau jur pe ce am mai sfânt că vom pleca din oraş chiar în această seară.

S-a ridicat şi el în picioare şi s-a apropiat de fereastră. A privit un timp la oamenii care treceau, apoi s-a întors spre mine:

— Mă tem că asta nu se poate…

— Zău? am întrebat eu cât de batjocoritor am putut. Şi ce anume ne va împiedica?

A zâmbit trist şi mi-a făcut semn să mă apropii de fereastră. Câţiva soldaţi se postaseră în stânga şi în dreapta porţii pe unde intraserăm cu numai câteva minute mai devreme.

— Judele cetăţii şi-a trimis soldaţii din gardă ca să fie mai sigur, a spus el încet. I-am spus că te voi convinge, dar văd că vrea să fie sigur…

— Să mă convingi ce?

— De secole întregi, aici, în oraş, se serbează „Vânătoarea unicornului” la fiecare unsprezece ani. O tânără fecioară stă în poiană şi îl aşteaptă pe acest fabulos animal pentru a-l adormi în poala ei virginală. Apoi…

Am ridicat ochii, exasperat:

— Cunosc legenda, meştere… E veche de sute de ani… şi întâlnită cam peste tot pe unde am umblat. Numai că toţi ştiau că este o simplă legendă. Mai degrabă simboluri decât inorogi, unicorni sau cum mai sunt numiţi, şi fecioare reale…

— Ai perfectă dreptate să spui asta… Am umblat şi eu destul de mult prin lume ca să pot recunoaşte un

arhetip. Din nefericire, oamenii de pe aici cred că legenda este reală, şi din când în când ea chiar se împlineşte şi vânătoarea are loc... spre bunăstarea oraşului şi spre bunul mers al lucrurilor. Prezicătorii noştri au văzut în stele că în acest an, când se împlinesc nouă cicluri de câte unsprezece ani de când fecioara a aşteptat degeaba în poiană, profeţia se va împlini. Era şi timpul! Ezită o clipă ca şi cum nu era sigur dacă ar fi vrut să îmi mai spună ceva, apoi continuă cu glas mai coborât: nimeni nu vrea să îşi mai trimită fata în poiană să aştepte unicornul care nu mai vine, pentru că - ezită iarăşi, apoi continuă - dacă unicornul nu vine, este de vină fata. Nu este destul de pură, şi atunci este omorâtă cu pietre... Din acest motiv nimic nu mai merge ca lumea şi oraşul a început să scapete...

Am privit afară spre casele înstărite care erau în faţa geamului.

— Puţine târguri am văzut atât de înfloritoare!

Starostele oftă:

— Nu l-ai văzut cum arăta acum câţiva ani. Acum totul este numai o iluzie... Încercăm să salvăm aparenţele, dar să ştii că totul este numai poleială. Mereu scoatem bani din tezaurul municipal pentru a păstra un fast de suprafaţă care să ne mai convingă că totul merge bine şi că în curând profeţia se va împlini. Crede-mă! Acum trebuie să se împlinească, altfel vom avea mari necazuri. Toţi. Au mai fost timpuri când judele oraşului şi conducătorii breslelor au fost lapidaţi spre a face vremurile să fie mai blânde cu oraşul şi cu locuitorii lui. Bate vânt de răzmeriţă şi nemulţumiri prin oraş, şi dacă nu se va împlini profeţia ne aşteptăm la

mari nenorociri…

M-am apropiat de masă, am luat paharul de vin rubiniu şi l-am ridicat în soare. Am zâmbit. Era prima dată când viaţa îmi scotea în cale ocazia îndelung aşteptată.

— Să văd dacă am înţeles bine, meştere! Din cauza unei legende privind vânătoarea unicornului, capii oraşului ne propun mie şi celor care mă însoţesc să jucăm o mică farsă: Madalena să îl aştepte într-o poiană pe Ducipal, vânătorii voştri să îl pândească, să îl ucidă şi să îi ia cornul, care va fi purtat în triumf pe străzile oraşului. Şi totul se va linişti ca prin farmec şi oamenii îşi vor vedea iar liniştiţi de treburi alte câteva zeci de ani…

A oftat uşurat şi a întins paharul spre mine să ciocnim. I-am făcut semn să aştepte şi m-am aşezat pe scaun.

— Dacă eu vă ajut să se împlinească profeţia voastră, nu văd de ce nu m-aţi ajuta şi voi să se împlinească a mea!

O lumină de înţelegere păru să îi treacă prin ochi, dar aşteptă răbdător să continuu.

— Azi-noapte am avut un vis, am început eu să povestesc încercând să par cât mai liniştit. Se făcea că am ajuns la capătul unei lungi călătorii într-un oraş frumos ca un vis. Şi acolo, ajutând oamenii să treacă de un mare impas, mi-au fost dăruite o casă şi o sumă de bani să-mi ajungă toată viaţa…

Starostele se lumină de-a binelea la faţă şi îmi făcu semn să vin spre geam. Îmi arătă casa de peste drum.

— Până anul trecut acolo a locuit spiţerul oraşului. A murit fără să lase urmaşi. Judele şi consiliul

municipal au hotărât să ţi-o dăruiască pentru serviciile aduse comunităţii, împreună cu propunerea de a fi pe viitor spiţerul oraşului…

Se apropie de un cufăr aşezat în colţul camerei şi, ridicându-i capacul, lăsă lumina rece a arginţilor să pătrundă în încăpere.

— Împreună cu această modestă sumă de bani…

Mi-am scufundat mâna în ei, lăsându-i să-mi cadă printre degete.

— Trag nădejde că nu sunt treizeci, am şoptit eu dintr-o dată întristat.

— Sunt o mie de florini. Ajung?

— Ajung, meştere, ajung cu prisosinţă. Nu de asta eram trist. Chiar dacă nu sunt treizeci, tot mă simt ca Iuda. Şi chiar dacă Ducipal este atât de bătrân… Să bem pentru asta, poate că am să pot uita.

Am băut în tăcere, încercând să uit că mă simţeam ca un trădător. Un pahar, apoi încă unul, până ce totul a început să se amestece în mintea mea într-o nesfârşită rotire, ca atunci când, copil fiind, m-am urcat prima dată într-un carusel. După un timp ne-am mutat peste drum, în viitoarea mea casă. Casa noastră. Unde am continuat să bem. L-am cunoscut şi pe jude, un bătrânel vioi care mă felicita mereu. Într-un târziu au adus-o pe Madalena, singură, pentru că Robert rămăsese la han, să nu ne încurce planurile, aşa mi se spusese. Ea era îmbrăcată în alb, ca o mireasă, şi privea nedumerită în jur. Se pare că îi spuseseră în mare grabă povestea, pentru că, la un moment dat, s-a apropiat de mine şi m-a întrebat în şoaptă:

— Eşti sigur că e bine ce facem, Antonio?

Glasul mi se împleticea, dar am încercat să fiu cât

mai convingător:

— Ai încredere în mine, Madalena! Ai încredere... Ţi-am promis... ştii tu... mai demult... A venit vremea să mă ţin de cuvânt...

La privirea ei neîncrezătoare şi încărcată de reproş, am încercat să mă trezesc cât să îi pot spune ceva ca să mă creadă:

— Madalena - am început eu să spun rar -, am luat hotărârea asta înainte de a bea primul pahar. Crede-mă! Acum beau doar aşa, ca să uit... - şi am început să plâng.

— Să uiţi ce, Antonio? m-a întrebat ea, dar nu am mai apucat să îi răspund nimic, pentru că au luat-o de lângă mine pentru Plimbarea Fecioarei.

Urma să fie purtată pe străzile oraşului şi arătată mulţimii înainte de a fi dusă în pădure la întâlnirea cu unicornul... cu Ducipal...

— Să uiţi ce, Antonio? a mai strigat ea o dată din uşă, dar eu am plecat capul în jos fără să îi răspund.

Simţeam că nu mă va ierta niciodată că l-am sacrificat pe Ducipal. Am rămas singur în casa mare şi pustie şi am continuat să beau fără să reuşesc să mă îmbăt. Cu fiecare pahar băut părea că mă trezesc, aşa că, după o vreme, am renunţat. Am început să mă plimb prin odăi fără să văd nimic. Într-un târziu am ajuns în bibliotecă şi, cu ochii tulburi, am început să mă uit peste titluri. Tratate groase de astrologie, alchimie şi spiţerie îşi întorceau spre mine titlurile aurite. Pe o masă, la loc de cinste, era deschis un tom masiv: „Vânarea unicornului”. Am tras un scaun mai aproape şi am aprins o lumânare; se înserase şi soarele se ascunsese după acoperişul casei din faţă,

lăsând încăperea într-o penumbră care se adâncea cu fiecare clipă care trecea.

Am deschis cartea, voind să mă lămuresc măcar despre legenda care îi făcea pe oamenii din partea locului atât de obsedaţi de ea. Literele îmi jucau în faţa ochilor, şi atunci am preferat să mă uit la miniaturi. Erau viu colorate şi păreau atât de reale, încât uneori mi se părea că se desprind din pagină şi încep să îmi danseze în faţa ochilor, dar ştiam că era numai efectul multelor pahare de vin băute. La început se vedea intrând pe poarta oraşului un grup format dintr-o fată, doi bărbaţi şi un cal. Mi-am apropiat desenul mai mult de ochi, încercând să văd mai bine: fără îndoială, calul avea un corn în frunte. Iar fata semăna leit cu Madalena. Până şi cei doi bărbaţi păreau, cu puţină bunăvoinţă, că seamănă cu mine şi cu Robert. Dar era, fără îndoială, efectul vinului băut, pentru că, după cât era de folosită, cartea părea veche de zeci de ani. Am mai dat o foaie sau două: câţiva oameni pregăteau unicornul legând-i cu curele falsul corn de frunte. În altă miniatură fata aştepta într-o poieniţă luminată blând de razele lunii. Lângă ea păştea liniştit unicornul cel fals - pentru că la o privire mai atentă i se vedeau cureluşele de pe frunte. Apoi mai apărea un unicorn, care arăta a fi adevărat; avea cornul mai lung şi un fel de lumină ceţoasă părea să îl înconjoare. Se apropia apoi de cal şi de fată, şi în alt desen se ridica în două picioare; părea furios şi îl alunga cu loviturile cornului ascuţit pe unicornul fals. Se apropia de fată şi o străpungea cu cornul ascuţit şi ucigaş. În următorul desen, când scutura capul, cornul magic îi rămânea împlântat în pântecele fetei şi, cum era înfăţişat

privind acuzator direct spre cititorul cărţii, i se vedea pe frunte locul însângerat de unde i se desprinsese cornul. Din pădure se arătau vânătorii, şi ultimul unicorn, acum ciunt, era ucis. Atunci vânătorii ridicau cu grijă trupul fetei cu cornul în el şi îl purtau cu grijă spre o caleaşcă.

Am închis cartea cu un gest furios, trezit dintr-o dată. Nu Ducipal urma să fie sacrificat, ci Madalena. Ea şi Ducipal urmau să fie momeala pentru adevăratul unicorn. Am strâns din pumni încercând să mă trezesc din beţie. Trebuia să mă trezesc, şi încă repede, dacă voiam să o mai văd pe Madalena în viaţă. Am pornit înfrigurat prin casă, şi în bucătărie am găsit o găleată cu apă. Am turnat un pumn de sare, am amestecat bine şi apoi am băut cât am putut de mult din infernala băutură. În curând am dat afară un amestec greţos de apă cu vin şi în numai câteva clipe m-am simţit mai bine. Sau cel puţin cu mintea limpede. M-am spălat pe faţă cu apă rece şi am dat să ies din casă. Doi soldaţi din gardă m-au oprit:

— Trebuie să aşteptaţi aici până se vor întoarce din Plimbarea Fecioarei, îmi spuse unul dintre ei.

Clătinându-mă şi făcând pe omul ameţit de băutură, m-am retras mormăind ceva. Aflasem ceva important: înainte de a pleca în pădure aveau să mai treacă pe acasă. Am mai luat o gură de vin şi mi-am clătit gura fără să beau: era important ca toţi să mă creadă beat şi neputincios. Un plan mi se contura în minte şi eram hotărât să îl urmez. Forţa nu ne putea ajuta împotriva soldaţilor din garda judelui, deci trebuia să îmi pun mintea la treabă. Am aşteptat un timp până am auzit zgomotul alaiului care se întorcea

din oraş: chiote, muzică şi cântece pline de veselie. Dacă îmi reuşea planul, în curând nu se va mai auzi nimic din toate astea. M-am aşezat la masă, încercând să privesc în jur cu ochi cât mai tulburi. S-au auzit uşi trântite şi voci care se apropiau:

— Doar ai auzit ce a spus, că poţi avea încredere în noi, spunea o voce pe care o bănuiam că ar fi a judelui.

— Nu am auzit nimic şi dacă nu stau de vorbă cu el nu plec nicăieri! Aşa să ştiţi! s-a auzit vocea plină de exasperare a Madalenei în timp ce intra în camera unde eram.

Am ridicat o mână moale să-i salut, dar mi-am lăsat-o în jos fără să mai duc gestul până la capăt.

Judele, meşterul argintar şi Madalena s-au apropiat privind lung la mine:

— După cum vezi, nu prea ai cu cine să stai de vorbă, a spus trist argintarul şi s-a îndreptat spre ieşire urmat de jude. Venim peste o oră să te luăm, a mai spus el din uşă înainte de a pleca.

Am privit cu ochi tulburi în urma lor, încercând să îi salut, apoi, cum am văzut uşa închisă, m-am repezit şi am proptit un scaun în clanţă, sub ochii uimiţi ai Madalenei, care nu se aştepta să mă mişc atât de repede.

M-am întors spre Madalena, care înţepenise cu ochii mari şi mâna la gură. I-am prins mâinile în palmele mele şi am început să vorbesc în şoaptă:

— Madalena, suntem într-o mare primejdie. Am să te rog să mă asculţi fără să mă întrebi nimic. Trebuie ca până te vor duce în pădure tu să nu mai fii virgină, altfel eşti într-o primejdie de moarte. Şi atunci când vei fi ajuns trebuie să le spui că nu poţi să aştepţi

unicornul pentru că nu mai eşti fecioară, şi deci legenda nu se va împlini…

În timp ce vorbeam am văzut cum ochii i se luminează ca de o mare înţelegere. O lumină păru să se aprindă undeva în ea, înfrumuseţând-o ca niciodată, şi obrajii au prins să-i dogorească.

— O, Antonio, credeam că tu niciodată nu o să vezi…, porni ea să bâiguie şi, strângându-mă cu o putere pe care nu credeam că o poate avea, s-a pornit să mă tragă spre patul din colţ.

Ne-am prăbuşit amândoi îmbrăţişaţi, căutând, eu în amintire şi ea în sufletul ei, gesturile dragostei. O sărutam şi mâna mea pentru prima dată îi strângea fără sfială sânii, pe care de atâtea ori îi privisem ca pe o îndepărtată şi inaccesibilă poartă.

— Antonio, Antonio, dacă ai şti cât mi-am dorit asta, şoptea ea sub sărutările mele şi mă strângea cu putere, în timp ce eu îi frământam carnea tânără care se dezvelea sub mângâierile mele.

„Nu avem timp!” mi-a trecut mie prin minte, şi, cu toată plăcerea pe care căutările începutului ţi-o pot da, am hotărât să mă grăbesc. Dacă totul se sfârşea cu bine, aveam toată viaţa înainte. Am tras uşor de rochia albă în sus, dezvelindu-i mai întâi genunchii strânşi, apoi coapsele, care încet prinseseră să se deschidă sub mângâierile mele. Puţin, atât de puţin mai era, mi-am spus eu, încurcându-mă în haine în graba de a mi le da jos mai repede, când am auzit bufnituri în uşă:

— Spargeţi uşa, am auzit de dincolo vocea furioasă a meşterului argintar, şi îndată bufniturile în uşă au reînceput mai puternice.

O clipă de ar mai fi întârziat, ar fi fost pentru ei

prea târziu, dar m-am simţit ridicat de pe Madalena de braţe puternice şi azvârlit într-un colţ. Două femei bătrâne au acoperit-o cu o pătură pe Madalena, ferind-o de privirile lacome ale soldaţilor, în timp ce judele şi argintarul îi scoteau afară.

— Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă când vă spun! ţipa Madalena, dar cele două bătrâne nu păreau să ţină seama de ţipetele ei şi o cercetau mai departe.

Au lăsat-o într-un târziu în pace, şi în timp ce ea s-a ghemuit plângând pe pat s-au întors spre cei doi:

— Am ajuns la timp. Nu s-a întâmplat nimic!

— Dar putea să se întâmple totul, mormăi furios judele. Nu mai aşteptăm. Să plece chiar acum cu vânătorii în poiană. Mai bine să aştepte în pădure… Acolo va fi ferită de astfel de primejdii.

Au luat-o pe Madalena, care se zbătea împotrivindu-se în mâinile lor.

— Nu uita, Madalena, ce ţi-am spus, am strigat eu în urma lor, dar nu m-a băgat nimeni în seamă, şi nici Madalena nu ştiu sigur dacă m-a auzit.

Au ieşit şi uşile grele au sunat în urma lor. Eram ostatic şi nu mai putem face nimic. Avusesem un moment şi îl ratasem încercând să mă bucur de el. Prea multe aşteptări se adunaseră în mine. În noi.

Apoi timpul începu să se târască, şi nimeni niciodată nu va putea să-şi închipuie cât de greu au trecut ceasurile până am auzit iar zgomote în faţa uşii.

Patru vânători au intrat purtând trupul uşor al Madalenei. Era acoperită cu o mantie verde de vânător, şi au aşezat-o cu grijă pe patul unde, cu numai câteva ore mai devreme, încercaserăm să ne găsim dragostea. În urma lor a intrat încet meşterul

argintar şi s-a apropiat de mine. Era palid şi vorbea poticnindu-se:

— Vreau să ştii că nu aşa ar fi trebuit să se întâmple. Cineva, ceva a intervenit şi totul a luat-o razna. Acum trebuie să avem grijă ce facem, altfel până dimineaţă vom fi morţi…

Am privit chipul cenuşiu şi lipsit de culoare al Madalenei. Ca şi cum mi-ar mai fi păsat de ce avea să se întâmple cu ei! Am tras un scaun şi m-am aşezat lângă pat, luându-i mâna ca de ceară în mâna mea. Pleoapele, fluturi de noapte cu aripile grele, au fluturat uşor, dar nu s-au deschis. Argintarul a dat încet mantia la o parte, arătându-mi capătul unui corn uriaş ieşind din pântecele Madalenei. În jurul lui sângele îmbibase rochia albă, făcând să se deschidă o imensă floare roşie.

— Avem nevoie de corn, a spus meşterul şi s-a ridicat în picioare. Numai că, dacă îl scoatem, va muri în câteva clipe. Aşa ne-a spus doctorul. Ar fi fost mai bine, pentru că aşa doar îi prelungim chinurile. Dar ne-a rugat să aşteptăm până te mai vede o dată… Nu o lăsa prea mult să sufere…

A ieşit şi m-a lăsat singur cu Madalena.

— Madalena, am strigat-o uşor şi am strâns-o mai tare de mână. Madalena, spune-mi ceva…

Încet, de parcă ar fi învins o uriaşă greutate, pleoapele i s-au mişcat iar şi ochii i s-au deschis. Când m-a văzut a încercat să zâmbească.

— Nu uita de Vila Madalena, şopti ea. Mi-ai promis că o să mă duci acolo…

Uitasem, bineînţeles că uitasem. La numai câteva luni după ce plecasem cu ei de la circ am ajuns într-un

orăşel, Vila Madalena, şi pentru a uita de cele lăsate în urmă i-am spus Madalenei, care părea să sufere cel mai mult:

— Vezi, Madalena, ce oraş frumos poartă numele tău? Cândva, peste câţiva ani, ne vom întoarce aici şi vom cumpăra o căsuţă. O să te măriţi cu un prinţ şi o să faci o mulţime de copii. Eu o să am grijă de ei şi îi voi plimba cu Ducipal…

Am întors capul să nu îmi vadă ochii plini de lacrimi.

— Antonio…, a şoptit ea. Antonio… dacă ai şti cât te iubesc. Dar mi-e atât de frig… Încălzeşte-mă, te rog.

Am strâns-o în braţe, cu ochii plini de lacrimi.

— Madalena, să nu mă laşi singur… să nu mori, Madalena…

Buzele cenuşii i s-au deschis într-un surâs chinuit:

— Voi fi cu tine… tot timpul… orice s-ar întâmpla… cu tine…

A tăcut o clipă lungă cât un veac, apoi o spumă sângerie i-a colorat buzele.

— Ţine-mă de mână, Antonio… strânge-mă tare de mână.

Am strâns-o până mi s-au albit degetele.

— Mai tare, Antonio… nu te simt, a şoptit ea stins, cu ochii ţintă în ochii mei.

Dintr-o dată mi-am dat seama că nu mă mai vedea. Privirea i s-a întors cumva înăuntru, de parcă în adâncul fiinţei ei ar fi descoperit ceva neaşteptat, ce nu mai întâlnise niciodată.

— Madalena, am strigat-o eu cu disperare, dar, deşi încă mai avea ochii aţintiţi asupra mea, ştiam că nu mă mai vedea.

Ochii ei se acopereau încet-încet de o pâclă alburie, de care nici eu şi nici ea nu mai puteam trece. Privirea ei cerceta de acum adâncuri, abisuri şi răceli de gheaţă în care eu nu mai avem trecere. O respiraţie uşoară ca petala unui vis mi-a spus că totul s-a terminat, şi eu am căzut, cuprins de o disperare cum nu aveam să mai simt niciodată, peste trupul fără viaţă al Madalenei.

Nu am simţit cum au venit împreună cu doctorul şi au luat-o. De fapt nu am mai simţit nici cum au trecut zilele pe lângă mine de atunci. Zilele şi anii. Din când în când eram căutat de jude şi de meşterul argintar. Nu păreau să vrea ceva anume şi nici eu nu îi întrebam nimic. Beam împreună câte un pahar din vinul rubiniu cu care începusem totul, apoi plecau. O femeie venea şi îmi făcea curat prin casă. Alta - sau aceeaşi - gătea, aştepta până mâncam, apoi strângea în tăcere după mine. O vreme, m-a căutat şi hangiul la care trăsesem prima dată. Îmi spunea cât de bine o ducea el şi că tot oraşul înflorea după vânătoarea unicornului. Aş fi vrut să mă înfurii pe el şi pe alţii, dar nici măcar de asta nu mai eram în stare. Aşteptam să rămân singur, trăgeam la uşi zăvoarele grele, aprindeam o lumânare şi mă duceam în bibliotecă să mă uit în cartea despre vânătoarea unicornilor, pe care o învăţasem pe dinafară. Mă învinovăţeam că eu, care călătorisem şi văzusem atât de multe, ar fi trebuit să prevăd ce se putea întâmpla şi să o apăr...

***

Anii au trecut pe nesimţite, şi eu sunt tot mai bătrân şi tot mai însingurat...

Uneori, când mai vine Robert pe la mine,

ascultându-i una dintre vechile lui melodii, mi se pare că nu s-a întâmplat nimic şi că în curând se va deschide o uşă şi va intra în încăpere Madalena. Apoi Robert se opreşte din cântat, îşi pune vioara în cutie, pleacă la casa lui - s-a căsătorit între timp -, şi eu rămân singur cu întrebările mele. Şi bănuiala care mă frământa la început, că nu voi găsi niciodată un răspuns la ceea ce ni s-a întâmplat, se transformă încet-încet în convingere, pe măsură ce anii trec pe lângă mine fără să le mai ţin şirul. Şi o visez din ce în ce mai des pe Madalena alergând pe o câmpie plină de flori şi chemându-mă la ea. M-a lăsat aşa de singur şi atât de pustiit, încât presimt că ziua când ne vom întâlni nu mai este deloc departe.

OUL

Adam mă striga de undeva de după o stâncă. Vocea îi era slabă nu atât din cauza distanţei, cât mai degrabă din cauza spaimei. Dar de azi-dimineaţă am avut timp să ne obişnuim cu toţii cu spaimele lui, aşa că de la o vreme nu ne mai grăbeam deloc când ne striga. Puţin mai devreme, pe când tocmai începuserăm să urcăm, profitase de verdeaţa unor tufişuri dese de ienupăr şi se grăbise să se ascundă printre ele, „să lase o parte din bere jos, la poalele muntelui, să nu o urce tocmai în vârf”! Se cunoscuse cu Ionela de numai câteva zile şi încă se ruşina de ea, aşa că folosea mereu tot felul de eufemisme complicate pentru a-şi face cunoscute cele mai simple dorinţe. Dar ruşinea îi trecuse cu totul peste câteva minute, când, alb la faţă, năvălise dintre tufişuri, împiedicându-se şi încheindu-se din mers la pantaloni:

— Ursul, ursul, strigase el în şoaptă şi ne arătase undeva în spate, de unde tocmai sosise.

Eu şi Diana, care bântuiam de ani buni prin munţii de lângă oraşul nostru fără să fi întâlnit niciodată nici un urs, am privit întrebători unul la altul, apoi la tufişurile de ienupăr. Fără să ne vorbim, am făcut amândoi câţiva paşi într-acolo.

— Nu vă duceţi! şoptea Adam şuierat către noi. Hai

mai bine să mergem, lăsaţi-l naibii de urs!

Luase rucsacul de jos şi o apucase pe Ionela de mână pregătindu-se de fugă.

Ionela îşi smucise mâna:

— Stai să vedem ce se întâmplă!

Am dat cu grijă crengile la o parte, şi la vreo sută de metri, în umbra deasă a unor brazi, am văzut o căprioară cu iedul ei. Păşteau liniştiţi, şi numai din când în când căprioara privea neliniştită spre noi, speriată probabil de zgomotul crengilor călcate de Adam în fuga lui.

— Veniţi să vedeţi ursul, le-am şoptit eu, şi, după un pic de codeală, au venit toţi să privească.

— Ei, pe naiba! A fost un urs, dacă îţi spun! îşi apărase Adam punctul de vedere.

În timp ce îi priveam, am găsit şi explicaţia. La un moment dat, iedul, care era destul de mare, a ajuns în spatele căprioarei şi nu i se mai vedea decât jumătatea din spate a corpului. Prin ochelarii mereu aburiţi ai lui Adam, ca sa nu pomenesc nimic de cele câteva beri băute, cele două corpuri puteau părea un urs ceva mai mititel care mergea în patru labe.

— Nici vorbă, se încăpăţânase Adam. A fost un urs, dacă vă spun!

Ionela îl apucase de mână şi-l privise galeş:

— Dar, Adam, dacă acum trei minute ar fi fost un urs acolo, tu crezi că cele două căprioare ar mai fi păscut acum atât de liniştite, tot în locul ăla?

În loc să fie impresionat de logica de fier a prieteniei lui, Adam o privise crunt de parcă ar fi spus: „şi tu, Brutus?” şi pornise de unul singur în sus spre înălţimi.

Asta fusese în urmă cu aproape o oră, iar acum precis mai văzuse ceva. Mi-am dat jos rucsacul, am scos sticla cu apă şi am început să beau liniştit.

Ionela şi Diana mă priveau zâmbind:

— Nu te duci? m-a întrebat una dintre ele.

Am pus încet dopul, m-am şters la gură şi m-am întins pe spate cu capul pe rucsac. Am gemut uşor în timp ce muşchii mi se destindeau şi am întors privirea spre ele:

— Nu mă duc! Stau bine aici, şi apoi, urşii nu urcă atât de sus… De fapt acum urşii nu există nici mai jos.

În copilărie văzusem doi urşi care veneau spre seară din munţii care înconjurau oraşul până la containerul unde duceam noi, copiii, gunoiul. Mereu îmi spuneau părinţii să m[feresc de ei. Aveam la mine tot timpul câteva coji de pâine şi le dădeam să mănânce. Erau blânzi, le mâncau copiilor din palmă. După o vreme nu i-am mai văzut, cred că i-au prins pentru vreun circ sau vreo grădină zoologică. Au fost ultimii urşi văzuţi de mine în libertate.

De după stâncă a apărut Adam mai mult rostogolindu-se.

— Veniţi odată, când vă chem! E imens… Este… trebuie să îl vedeţi…

Ionela îl privi curioasă şi cred că îşi punea întrebări dacă era cazul să mai continue prietenia cu un individ atât de ciudat. Îşi ridică totuşi rucsacul de jos şi porni spre el.

— Să vedem ce, Adam? Un urs imens? am întrebat şi eu, fără a mă ridica însă de jos.

Adam îşi scoase surescitat ochelarii, apoi şi-i aşeză înapoi şi ne privi supărat.

— Ce urs, mă?! Voi sunteţi nebuni? Acolo sus este un ou…

Adam îmi este prieten de multă vreme şi aş fi vrut să nu râd, dar am simţit cum ligamentele coastelor îmi pârâie periculos de mult în încercarea de a mă abţine, aşa că până la urmă am dat drumul unui hohot imens de râs. Alături de mine au început să râdă şi fetele.

După un timp m-am oprit şi mi-am şters cu mâna lacrimile, apoi m-am uitat la Adam, care ne privea supărat şi roşu la faţă.

Am arătat spre stâncă:

— După stânca aia este un ou, Adam? Un ou imens?

Diana îmi ţinu isonul:

— La urma urmei, cât de imens poate fi un ou, Adam?

Adam privi când la unul, când la altul, apoi, dintr-o dată mai liniştit, spuse:

— În loc să staţi aici şi să vă hliziţi unul la altul şi toţi la mine, mai bine aţi urca câţiva paşi să vedeţi.

În mod curios, vocea lui dintr-o dată liniştită m-a convins mai mult decât orice, aşa că m-am ridicat şi mi-am pus rucsacul în spate.

— Păi, să mergem să vedem, atunci, am zis eu şi am pornit să ocolesc stânca.

În numai câteva clipe am urcat cei câţiva metri şi am ridicat capul. Apoi l-am mai ridicat puţin.

— Ei, acum ce spuneţi? întrebă Adam triumfător în spatele meu.

Nu-mi găseam cuvintele, aşa că nu spuneam nimic şi mă mulţumeam să privesc. În spatele stâncii, şi bine ascuns de ea, era un ou. Aş fi vrut să folosesc un alt

cuvânt, nu cel folosit de Adam, dar îl găsise el pe cel mai bun: era imens. Părea să aibă vreo doi metri în diametru şi patru, poate cinci, în înălţime. Aproape cât stânca după care stătea ascuns. Avea o culoare gălbui-verzuie, cam aşa cum sunt ouăle de gâscă, şi era fără îndoială un ou. Şi dacă Adam, în fericirea lui că, în sfârşit, are şi el o dată dreptate, devenise cu totul nepăsător faţă de inedita lui descoperire, eu nu m-am putut opri să mă întreb oare cum arăta pasărea care fusese capabilă să facă o asemenea monstruozitate. Probabil că era mare cât o catedrală. Şi nu voiam să mă gândesc ce părere ar fi avut dacă ar fi apărut chiar acum şi ne-ar fi găsit pe noi cercetându-i capodopera. Şi cu gândul ăsta în minte, în loc să mă apropii mai mult, cum mă îndemna curiozitatea, am privit roată pe cer, cum mă îndemna prudenţa. Era senin şi fără nici o urmă de pasăre, nici mare, nici mică aşa că mi-am luat inima în dinţi şi m-am apropiat mai mult. Am luat o piatră de jos şi am ciocănit uşor în coajă.

— Eşti nebun? mă întrebă Adam în şoaptă. Chiar vrei să vezi ce este înăuntru? Sau vrei să îi dai idei… chestiei care este acolo?

Am mai ciocănit o dată, ascultând cu atenţie sunetul plin al oului, înainte de a-i răspunde.

— Nu vreau să dau nimănui idei, Adam. Dar vreau sa mă asigur că nu este totul o gigantică farsă. Sau că nu suntem la Camera ascunsă…

Adam şi fetele au început să privească suspicioşi în jur, dar nu se vedea nimic. Eram numai noi patru şi imaginea atât de dezolantă de pe Creasta Pleşuvă. Undeva mai jos începeau tufişurile şi apoi pădurea. În depărtare, printre două vârfuri stâncoase, se putea zări

chiar şi oraşul de unde pornisem azi-dimineaţă. Aici, în jurul nostru, nu se vedea în schimb nici ţipenie de om: eram singuri! Numai noi şi oul imens şi absurd.

— Vă mai aduceţi aminte de pasărea Roc din Povestea lui Sinbad marinarul?

Diana ne privea întrebător şi aştepta de la noi un răspuns.

Fiind prietena mea, m-am simţit dator să-i demontez eu ipoteza:

— Diana, aia era numai o poveste. Şi apoi, pe aici nu sunt diamante.

Ionela privea fermecată oul şi şopti ca în transă:

— Poate că ăsta este oul primordial!

Am privit-o atent să văd dacă vorbeşte serios. Vorbea aşa convinsă, încât m-am apropiat iar de ou şi am ciocănit tare cu piatra în el.

— Ionela, oul ăla despre care vorbeşti tu este un concept filozofic. Nu poţi să ciocăneşti cu o piatră într-un concept filozofic.

Pentru a-mi demonstra spusele, am bătut iar cu piatra în ou. De data asta sunetul era mai sonor ca şi cum aş fi bătut într-un uriaş gong de bronz. Sunetul se reverberă cu ecouri adânci peste văile din jur. Am aruncat ca ars piatra din mână, dar Ionela nu păru să fi observat nimic, pentru că îşi continuă ideea:

— Păi nu-i deloc un simplu concept filozofic! Conform cosmogoniei vedice, căldura primordială a permis „clocirea” şi „spargerea” oului lumii. Şi oul ăsta a existat cu adevărat la începuturile lumii. Şi mai spune aceeaşi credinţă că, atunci când această lume îşi va sfârşi menirea, un nou ou primordial va apărea în preajma cauzei generatoare, gata să de-a naştere la o

nouă lume…

Adam o privea cu capul plecat într-o parte, ca şi cum acum ar fi văzut-o pentru prima dată.

— Ce spui tu e prea greu pentru mine. Şi apoi, am citit undeva că nu poţi lua o hotărâre justă dacă ai glicemia scăzută. Aşa că hai să căutăm în rucsac, aşezăm masa, ne ridicăm glicemia la valori normale, apoi vedem ce mai hotărâm.

— Să mâncăm, spuse în şoaptă Ionela, începând să scotocească în rucsac. Mai ales că s-ar putea să fie ultima masă!

În ciuda tonului şoptit, Adam o auzi şi sări ca ars:

— Auzi? Mie nu îmi plac pesimiştii!

Şi cu gesturi smucite a început să scoată copanele de pui bine rumenite din rucsac.

În timp ce fetele încercau să dea o înfăţişare cât de cât estetică mesei noastre, Adam, nerăbdător, aşeză un ziar drept faţă de masă, apucă un copan de pui, o bucată de pâine şi începu să mănânce cu poftă.

Ionela tăie roşiile în felii egale şi le aşeză simetric lângă feliile de brânză tăiate la fel de meticulos. Mai rectifică puţin simetria ansamblului, apoi spuse pe nerăsuflate ca şi cum ar fi citit dintr-o carte:

— Heidegger spune undeva că starea de neascundere ia naştere atunci când omul hăituieşte natura… Prin demersul său, cercetând-o şi studiind-o, el solicită o modalitate a scoaterii din ascuns. El îi cere astfel insistent naturii să se livreze ca obiect de cercetare până într-atât, încât şi obiectul dispare în lipsa de obiect ca o caracteristică a situării disponibile.

Un timp, Adam se opri din mestecat, privind-o uimit. Apoi înghiţi furios şi se răsti la ea:

— Noi nu am hăituit natura, dacă cumva asta ai vrut să spui. Şi nici afurisitul de obiect nu vrea să dispară. Obiectul ne hăituieşte pe noi cu mutra asta a lui de ou inocent.

Părea că şi-a epuizat argumentele pentru că începu iar să mănânce. Mestecă un timp în tăcere pe urmă aruncă argumentul suprem către Ionela:

— Şi în general înclin să dau dreptate la cei care spun că fetele care se iau la trântă cu filozofia nu sunt destul de trântite în viaţa reală!

Ionela îşi aşeză mai bine ochelarii pe nas şi spuse zâmbind cochet:

— Păi, sunt prietena ta, aşa că tu eşti de vină dacă nu mă trânteşti destul.

Adam se opri cu gura căscată şi se vedea după faţa lui că pregătea o replică dură, când Diana spuse cu o voce schimbată:

— Ascultaţi un pic aici! Dădu la o parte cu mişcări grăbite roşiile şi brânza de pe o porţiune din ziarul pe care erau aşezate şi începu să citească: „O veche legendă spune că într-un templu din Hanoi, sub bolta care arată locul unde este centrul pământului, se odihneşte o placă de bronz în care sunt fixaţi trei ţăruşi de diamant, înalţi de un cot şi subţiri cât mijlocul unei albine. Pe unul dintre aceşti ţăruşi creatorul a înşirat, la facerea lumii, 64 de discuri de aur curat, cel mai mare fiind pe placa de bronz, iar celelalte fiind din ce în ce mai mici până la capătul de sus al ţăruşului. Acesta este turnul lui Brahma. Zi şi noapte, fără încetare, un preot mută discurile de pe un ţăruş pe altul, urmând legile de neclintit ale lui Brahma. Acestea cer ca preotul să nu mute decât câte un disc o dată şi să nu

aşeze niciodată vreun disc mai mare peste un altul cu diametrul mai mic. Când cele 64 de discuri de aur vor fi astfel mutate de pe ţăruşul unde le-a aşezat Creatorul pe unul dintre ceilalţi doi ţăruşi, atunci turnul, templul şi brahmanii se vor preface în neant şi, cu un tunet asurzitor, lumea toată va dispărea…”

— Ei, şi ce are asta de a face cu oul? întrebă Adam încă morocănos.

— Ascultaţi mai departe, spuse Diana. De abia acum devine interesant: „Legenda de mai sus a dat naştere unei frumoase probleme de programare cunoscute de toţi elevii de liceu drept «problema turnurilor din Hanoi». Numărul total de mişcări pentru a muta discurile conform regulii specificate în legendă este de 18.446.744.073.709.551.615. Acest număr este atât de mare, încât, dacă un brahman ar face, fără să obosească, câte o mişcare pe secundă, am mai avea un confortabil număr de miliarde de ani până la sfârşitul lumii prezis de legendă. Vreo 58 de miliarde de ani, după un calcul sumar. Cum de curând studenţilor de la Facultatea de Informatică din oraşul nostru le-a fost donat un performant calculator mainframe, s-au gândit să simuleze pentru prima dată imensul număr de mişcări necesare. Cu ajutorul softului deosebit folosit, se vor putea simula 1.000.000.000.000.000 de mişcări ale discurilor pe secundă, astfel că în 18.446 secunde programul va fi terminat. Deci în ceva mai puţin de 13 zile! Datorită noutăţii extraordinare pe care o prezintă - se pare că este chiar o premieră mondială -, astăzi la ora 14, când se va încheia calculul, deşi este duminică, o mulţime impresionantă de oaspeţi străini vor fi prezenţi în

laboratorul Facultăţii de Informatică. Bineînţeles că, din cauza vitezei extraordinare de procesare a datelor, nu este reprezentată grafic decât fiecare a miliarda mişcare a discurilor, şi chiar şi aşa discurile par pe ecranul monitorului mai degrabă un fel de ceaţă aurie decât discuri reale. Cei care doresc pot asista astăzi la această realizare de excepţie a tinerilor noşti informaticieni. Intrarea este liberă. Menţionăm ca o curiozitate că în urmă cu mai bine de o lună o experienţă similară a eşuat din cauza acţiunii unei secte din câte se pare, care era convinsă că o astfel de simulare, chiar fiind numai o simulare, va duce la sfârşitul lumii!”

Diana s-a oprit din citit, Adam s-a oprit din mâncat, iar eu am privit la ceas: două fără cinci.

— Mai sunt cinci minute, am spus eu cu un glas pe care nu mi-l recunoşteam. Bineînţeles, dacă tot ce scrie acolo este adevărat, am adăugat, văzând privirile pline de reproş ale fetelor.

Ca un avertisment, dinspre oul gigantic s-a auzit un trosnet şi în peretele oului, undeva în partea de sus, mi s-a părut că văd o crăpătură.

Diana s-a tras mai aproape de mine:

— Sărută-mă! Mi s-a făcut frig!

Ne-am ridicat în picioare şi am sărutat-o.

— Nu aşa! Mai tare! Ca şi cum ar fi pentru ultima dată!

Am sărutat-o încă o dată şi am închis ochii, încercând să mă prefac că nu aud cum în spatele nostru oul se deschide cu un tunet asurzitor.

NUMĂRUL FIAREI

E greu să-ţi imaginezi ce înseamnă să fii bibliotecară într-un orăşel cu zece mii de locuitori. Să ai 27 de ani, iar bărbatul cel mai tânăr să aibă 60. Până nu ajungi să trăieşti o astfel de experienţă, nu ţi-o poţi imagina. Degeaba ai citi despre aşa ceva în cărţi. Ar fi doar o informaţie livrescă, bună de adăugat altora la fel. Nimeni nu poate pătrunde cu adevărat în sufletul unei fete de 27 de ani care, în lungi după-amieze de iarnă, stă la gura sobei, bea un ceai care nu se mai termină şi priveşte pe geam, aşteptând.

Biblioteca a fost construită cu peste o sută de ani în urmă, când, se vede treaba, toată lumea spera ca aurul descoperit în munţii din jur să nu se sfârşească niciodată. S-au făcut atunci averi peste noapte, pierdute adesea în zorii zilei. Cei astfel îmbogăţiţi au simţit nevoia să îşi spele o parte din păcate construind de-a lungul anilor spitale, ridicând biserici, apoi, când fiecare confesiune din oraş a avut propriul său locaş de cult, au construit Biblioteca. Era cea mai mare pe zeci de kilometri în jur şi în scurtă vreme a fost înzestrată cu manuscrise şi cărţi pe măsura faimei. La începuturi, bibliotecarele roiau asemenea unor albine harnice prin săli şi depozite, întrecându-se în a aranja şi cataloga miile de volume care soseau din toată lumea. Cei norocoşi, care câştigau destul, plecau în lumea largă

să-şi cheltuiască banii. Uneori simţeau nevoia să-şi manifeste recunoştinţa pentru locul de unde au plecat, şi astfel un nou transport de cărţi pornea spre noi.

Asta a fost mai demult. Când m-am angajat eu mai era o singură bibliotecară, care de mult ar fi trebuit să iasă la pensie, dacă s-ar fi găsit cine să-i ia locul. Cititori nu mai veneau, colete cu cărţi nici atât, din când în când mai sosea câte o sumă mică de bani care abia ajungeau pentru cheltuielile curente. Când nici asta nu a mai venit, s-a constituit un fond, destul de sărăcăcios, din care mai putea fi plătită o singură angajată. Bătrâna bibliotecară a ieşit la pensie, astfel că am rămas singură să şterg praful şi să aranjez şirurile nesfârşite de cărţi. Ce altceva era să fac? Programul era de la 10 la 18, şi erau zile întregi în care nu îi călca nimeni pragul. Îmi era frică să nu observe şi alţii, iar într-o bună zi să închidă şi Biblioteca. Rând pe rând, muzeul, teatrul şi alte instituţii deschise în vremuri de prosperitate şi-au închis una câte una porţile. Biblioteca rămăsese ultimul vestigiu care să amintească de trecut. Poate şi pentru că întreţinerea ei costa atât de puţin: un salariu, al meu, rămas acelaşi de ani de zile şi pe care inflaţia îl transforma cu fiecare an într-o sumă de-a dreptul derizorie, curentul consumat cu becurile şi puţina căldură pe care o făceam iarna în sălile reci şi mohorâte.

Într-o vreme, fondul de carte veche al bibliotecii atrăgea atenţia lumii academice, iar prin sala mare, întunecoasă şi răcoroasă, cu manuscrise rare, s-au perindat multe nume celebre. Asta a fost la început, chiar când mi-am luat postul în primire. Apoi, fie că bătrânii savanţi au murit, fie interesul pentru bibliofilie

a scăzut, nimeni din afara oraşului nu îi mai călca pragul. De asta, atunci când Virgil a venit să cerceteze vechile manuscrise, toată lumea a crezut că l-am apucat pe Dumnezeu de picior.

— Nu rata ocazia, Ana! mi-a şoptit şuierat Driva, diriginta poştei, îmbătrânită înainte de vreme de doruri şi zadarnice aşteptări. Altfel, vei sfârşi ca mine…

Driva era o adevărată legendă a orăşelului. Acum se apropia de 50 de ani şi, într-o vreme când ar fi putu să aleagă, făcuse nazuri, apoi pe neaşteptate, în numai câteva luni, orăşelul se golise de toţi bărbaţii, de parcă s-ar fi vorbit între ei. În serile lungi de iarnă, prin cârciumile oraşului am auzit că se făceau pariuri dacă Driva mai este virgină sau nu. Dar, cum cei care ar fi putut să constate asta pe viu plecaseră de mult din oraş, subiectul nu era niciodată epuizat pe deplin de bătrânii oraşului.

Virgil nu părea foarte interesat de mine, deşi câteodată mă privea lung înainte de a intra în Sala Manuscriselor. Îşi muşca nehotărât buzele de parcă şi-ar fi spus în sinea lui: „Oare nu ar fi mai bine să mă ocup de fetişcana asta?”. Aveam 27 de ani şi el nu părea să aibă mai mult de 40. Cu foarte puţini ani în urmă, poate l-aş fi considerat bătrân, dar acum, când i-am văzut prima dată părul grizonat şi ochelarii cu ramă metalică strălucind discret în penumbra sălii de lectură, mi s-a părut deosebit de distins. Cum era singurul cititor, mi s-a părut firesc să îi propun o cafea şi la fel de firesc mi s-a părut să stăm apoi de vorbă. Căuta prin manuscrisele vechi ore în şir, după care făcea câte o pauză de o oră. Îşi scotea ochelarii şi îşi apăsa pleoapele încercând să alunge oboseala. Sorbea

încet din cafeaua pe care i-o preparasem între timp şi se minuna:

— E uimitor cât de multe cărţi rare se pot găsi într-un orăşel atât de mic. Cred că nu mi-ar ajunge o viaţă să le cercetez pe toate… Poate că ar trebui să mă mut cu totul aici, în orăşelul vostru. Ce zici? întreba el privindu-mă zâmbind.

Înghiţeam în sec şi nu ziceam nimic. Nu ştiam dacă glumeşte sau dacă vorbeşte serios, aşa că schimbam vorba şi îi povesteam despre vremurile de altădată; cele care făcuseră ca Biblioteca să aibă un fond de carte rară atât de bogat.

Scria o lucrare despre miturile esenţiale ale omenirii, şi mai ales despre posibilitatea ca în manuscrisele vechi să se afle mari adevăruri cunoscute numai de iniţiaţi şi apoi, de-a lungul secolelor, pierdute. Au trecut zile în şir de mici întâmplări, de vorbe spuse pe jumătate şi multe cafele băute pe îndelete până când l-am făcut să se destăinuiască pe deplin.

— Întotdeauna am fost fascinat de legenda Evei, a început el să îmi vorbească într-o seară, în timp ce ne beam cafeaua în sala de lectură.

Programul bibliotecii se sfârşise de mult şi eram sigură că la geamurile caselor din jurul bibliotecii pândeau ochi curioşi, dar nu îmi păsa chiar deloc. Se înserase bine, dar nu am aprins nici o lumina, continuând discuţia în penumbra care ne învăluia pe nesimţite.

A mai luat o gură de cafea şi a continuat:

— Fascinaţia mea provine mai ales din faptul că, de foarte timpuriu, am fost convins că în spatele

metaforelor biblice se ascunde mai puţin geneza propriu-zis, cât procesul de umanizare. Vârsta de aur, ca şi perioada petrecută de oameni în Eden, nu reprezenta altceva, după mine, decât perioada când prehumanoidele stăteau pe gânduri, ca să zic aşa, dacă să rămână în stadiul de animalitate, umblând mai departe goale, neştiutoare şi fericite, sau să facă un mic efort şi să devină oameni. Să se îmbrace şi să sufere de toate asteniile şi alienările omului. A fost mai uşor ca acest păcat original şi decisiv, nevoia de cunoaştere, să fie pus pe umerii unei femei: Eva. Presupunând că totul este mai mult decât o simplă legendă şi că, de fapt, Eva nu este altceva decât suma tuturor femeilor care atunci, în zorii civilizaţiei, ne-au scos din junglă şi ne-au mutat în case, mă întreb eu acum, această Evă, s-a gândit ea cu adevărat ce face? A fost o hotărâre deliberată, conştientă? Sau pur şi simplu aşa s-au întâmplat lucrurile? Vezi tu, parcă nu îmi vine să cred că ea şi-a dat seama măcar pentru o singură clipă că deschizând ochii animalului de lângă ea, pentru ca urmaşii ei să devină oameni, deschide o cutie a Pandorei pe care nimeni nu o putea apoi închide. Drumul de la animal la om a fost să fie cu sens unic, deşi unii au cochetat cu ideea că, la o adică, ar fi extrem de uşor să ajungem iar în zorii civilizaţiei. Ar ajunge un război bine gândit… Dar bineînţeles că asta nu ar şterge cu nimic meritul sau păcatul Evei…

Îmi plăcea să îl ascult şi se pare că şi lui îi plăcea să povestească. În jurul nostru, penumbrele se transformau în umbre şi apoi într-un semiîntuneric violet, întrerupt ici-colo de câteva raze de lumină venite de afară. Aş fi vrut ca momentele astea să nu se

mai termine niciodată.

Îmi căuta prin întuneric ochii, apoi continua să vorbească:

— Atunci, în zorii vremurilor, se pare că ea a hotărât pentru noi că trebuie să fim oameni. Chiar dacă pentru asta va trebui să suferim, să cunoaştem binele şi răul. Femeia primordială, Eva, a hotărât să fim oameni chiar cu riscul ca bărbatul ei, zeul războaielor, să hotărască, zeci de mii de ani mai târziu, că am fost destul timp oameni şi acum putem redeveni animale. Îmi imaginez că a fost un proces îndelungat şi poate că nu atât de voluntar cât îl povesteşte Biblia. Uneori mă întrebam: dacă aş fi fost în locul Evei, oare ce aş fi făcut? Aş fi ales să trăiesc liniştit şi fericit ca un animal, sau să muşc din mărul cunoaşterii, chiar dacă aş fi putut ghici ce urma să se întâmple?

A scos o mică Biblie din buzunar şi, după ce a răsfoit-o, m-a privit serios:

— Ascultă aici: în Geneza, 16, se spune „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poţi să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; 17. dar din pomul cunoaşterii binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit”.

Mi se părea curios să îl ascult citind din Biblie, şi am tresărit uşor uimită. Până atunci, după cum se purtase, nu îmi păruse deloc a fi genul care umblă cu o Biblie în buzunar, aşa că am plecat ochii să nu îmi ghicească surpriza. Se pare că nu a observat nimic, pentru că a continuat:

— Aşa scrie în Biblie: în momentul în care vei cunoaşte, vei muri. Exegeţii Bibliei se întrec pentru a

argumenta de ce nu s-a ţinut Dumnezeu de cuvânt şi nu i-a ucis pe cei doi vinovaţi după ce au gustat din rodul pomului cunoaşterii. Nu s-a gândit nici unul până acum că, de fapt, aşa a procedat: a ucis animalele din ei, trebuia să le ucidă pentru a scoate la iveală fiinţa umană…

A sorbit în tăcere cafeaua care mai era în cană şi a rămas apoi tăcut, privind zaţul de parcă ar fi căutat acolo răspunsuri la întrebările lui. Niciodată nu mai vorbise atât de mult şi nu fusese atât de serios. Aveam o presimţire că seara asta va fi deosebită de altele…

După un timp, s-a ridicat de la măsuţă şi s-a dus lângă geam, privind afară. M-am apropiat şi eu de el şi mi s-a părut firesc când mâna lui mi-a cuprins umerii. Mai era încă destulă lumină pentru ca siluetele noastre să se profileze clar în fereastră pentru cei care stăteau la pândă. Dar nu îmi păsa de asta şi, o clipă, mi-a trecut prin minte că oamenilor din orăşel, din câte îi ştiam eu, le ajungea o singură îmbrăţişare pentru a construi o întreagă poveste de dragoste.

— Ei bine, mi-a spus el, şi s-a întors cu faţa spre mine mângâindu-mi uşor obrazul, cred că a venit vremea ca o nouă Eva să aleagă!

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, deşi, undeva în sufletul meu, începeam să înţeleg.

A zâmbit larg şi s-a apropiat mai mult de mine:

— Poate că noul diavol nu va mai avea înfăţişarea unui şarpe, ci a unui bibliofil obişnuit. Şi noua Eva nu va mai bântui dezbrăcată prin Eden, ci va fi bibliotecară şi se va numi Ana!

S-a apropiat şi mai mult de mine şi, fără să îi pese de cei care ne-ar fi putut vedea, m-a sărutat apăsat pe

buze. M-a scuturat un fior şi aproape că nu l-am mai auzit când a spus:

— E vremea să alegi dacă vom rămâne neştiutori aici în Eden, sau vom pleca mai departe să vedem… să cunoaştem….

Nu am înţeles prea bine ce a vrut să spună, aşa că el s-a apropiat de micul meu calculator de birou şi, întorcându-se cu spatele, a scris câteva cifre pe el.

— Uite, a zis el întinzându-mi calculatorul, am scris aici mai multe cifre, fără să fac şi totalul. Dacă vei apăsa tasta de totalizare, o să vezi că rezultatul este 666, vestitul număr al Fiarei. Este vorba de câteva constante fizice ale universului în care trăim. Unii dintre colegii mei sunt de părere că, dacă cineva va efectua acest calcul, cu acest unic scop, ceva se va întâmpla cu noi, cu Universul în care trăim. Poate că Universul va reacţiona la receptarea acestei informaţii şi va trece într-un nou ciclu. Alţii spun că, dimpotrivă, nu se va întâmpla nimic, pentru că Universul nu este o pisică uriaşă care să miaune la capătul lumii dacă noi o tragem aici de coadă…

Avu un surâs uşor în faţa hazului comparaţiei, apoi continuă:

— Avertismentele celor vechi cu privire la numărul fiarei apar peste tot în textele vechi, dar sunt destul de imprecise când vine vorba de consecinţele lui: „Cine are înţelepciunea să socotească numărul fiarei, cu mare grijă să îl folosească pentru că nespus de multe primejdii ascunde”.

Pe stradă se auzi zgomotul unei maşini, şi atunci am ştiu că venise vremea să plece. Puse cu un gest oarecum cucernic mica Biblie în buzunarul de la piept

şi se apropie de mine. Mă sărută de data asta cast, pe frunte, o clipă buzele lui coborâră şovăitoare pe obraz, dar se dezlipiră de acolo chiar înainte de a ajunge la buze. Am înghiţit în sec şi am încercat să îmi înăbuş oftatul.

Din stradă s-a auzit un claxon nerăbdător, şi el s-a apropiat de geam să privească afară. I-a făcut cuiva semn cu mâna să îl aştepte şi s-a întors spre mine:

— Am plecat! Dacă vrei să ne vedem, este destul să…

Am crezut o clipă că va spune, la fel ca toată lumea, „să dai un telefon!”, dar el arătă spre micul calculator de birou şi continuă: „…să faci un mic calcul!”.

— Şi vezi că bateriile sunt cam uzate, aşa că nu aştepta prea mult, mai spuse el înainte de a închide uşa.

Am auzit peste câteva clipe o portieră trântită şi apoi numai tăcere…

***

A trecut o lună de atunci. Mă învârtesc zilnic pe lângă micul calculator de birou cu cifrele tot mai palide şi câteodată am impresia că sunt Eva, în cumpănă lângă pomul vieţii şi al cunoaşterii. Poate că pomul nu dădea roade tot anul, aşa cum se spune, şi poate în Eden toamna era pe sfârşite, ultimul măr stătea gata să cadă, iar Eva, la fel ca mine lângă calculatorul cu bateriile pe terminate, trebuia să ia repede o hotărâre. Cine ştie dacă în alt anotimp Creatorul nu avea să îşi dea seama de greşeala făcută şi să distrugă teribila tentaţie cu poame roşii din mijlocul Raiului…

Niciodată, după cum am mai spus, nu am crezut că

voi fi pusă în situaţia să aleg. Şi poate că abia după ce am să aleg o să-mi dau seama cât de greu a fost pentru stră-stră-bunica mea Eva. Pentru că nimeni nu i-a spus că va urma o alegere. Ea nu a ştiut că o simplă curiozitate şi mai ales satisfacerea ei înseamnă deja o alegere. Poate că, după ce voi alege fără să ştiu ce am ales, eu şi Adamul meu vom fi alungaţi din Eden, fără ca cineva să-mi fi spus înainte: toantă mică şi curioasă, ai grijă ce faci! Lumea în care trăieşti este un adevărat paradis. Simte-te bine în el şi vezi-ţi de ale tale! Nu muşca din mărul cunoaşterii pentru că atunci vei şti, dar nu vei mai găsi cale de întoarcere!

Şi mă gândeam eu în clipele în care mi se făcea frică şi nu ştiam ce să fac, oare Creatorul, în adânca lui înţelepciune, nu s-a bazat întotdeauna pe femeie şi pe curiozitatea ei, când a hotărât să-şi împlinească ascunsele lucrări? Poate ciclurile Universului sunt posibile numai prin femeie şi prin curiozitatea ei, cel puţin întâmplările pe care le-am trăit eu aşa mă fac să cred. Femeia a fost născocită de Creator nu pentru amuzamentul bărbatului, aşa îşi imaginează acesta, ci pentru că fără ea şi fără curiozitatea ei rosturile lumii nu s-ar putea împlini…

***

Era în trei decembrie… spre seară. Programul bibliotecii se terminase fără să îi calce nimeni pragul toată ziua, ca de obicei. Am stins peste tot luminile şi, înainte de a pleca, am trecut încă o dată prin sala principală de lectură. Pe masă, acolo unde îl lăsase Virgil, în locul mărului din Pomul vieţii, străluceau stins cifrele verzi pe micul meu calculator. A fost oare o iluzie, sau mi s-a părut că luminiţa verzuie este pe cale

să îşi dea duhul? Nu-mi păsa prea mult de ceea ce avea să se întâmple, dar îl voiam pe Virgil înapoi, îl voiam lângă mine să mă strângă în braţe, să mă frângă şi să mă muşte, iar dacă pentru asta preţul era doar o simplă apăsare pe tastă, fie, am să apăs, şi înainte să îmi dau seama ce fac, mâna mi-a plecat singură, asemenea unui iuţi nevăstuici, şi peste o clipă pe micul display se lăfăia numărul fiarei: 666. A mai pâlpâit de câteva ori, apoi, ca şi cum efortul pentru acest calcul ar fi fost prea mare, bateria şi-a dat duhul şi în sala de lectură s-a făcut întuneric deplin. Am ieşit de acolo pe bâjbâite şi tot pe bâjbâite am închis biblioteca, îndreptându-mă spre casă. Începuse iar să fulguiască cu fulgi mici şi uscaţi, care te făceau să doreşti să ajungi la un adăpost. Am grăbit fără să vreau paşii când am ajuns la pod, încercând o senzaţie stranie, ca şi cum dintr-o dată aş fi păşit printr-un lichid dens care opunea rezistenţă la trecerea mea. A durat doar o clipă şi nu i-am dat atenţie pentru că, chiar în clipa aceea, am ajuns lângă bărbatul care stătea la jumătatea podului. Se uita încruntat în apă, aplecat cam mult peste parapetul podului, dar, cum nu părea un sinucigaş, ci mai curând un curios, am mărit paşii. Deja mă gândeam la focul din sobă, la cana de ceai pe care aveam de gând să o beau stând comod în fotoliu, cu uşa sobei pe jumătate deschisă ca luminile flăcărilor să strălucească în odaie.

Când să-l depăşesc, s-a întors pe jumătate spre mine:

— Nu vrei să priveşti la asta?

Avea vocea răguşită şi în prima clipă nu am recunoscut-o, aşa că am ezitat să-i dau ascultare. Ce

ar putea să-mi arate un necunoscut în apă, atât de interesant încât să merite să-mi amân plăcerea întâlnirii cu căldura focului din sobă?

Apoi ceva în mintea mea s-a aprins, i-am recunoscut vocea gâtuită de emoţie, apoi l-am recunoscut şi pe el în întregul lui şi, înspăimântată ca niciodată, m-am apropiat şi am privit în apă: apa curgea întunecată şi murdară ca întotdeauna.

— Nu văd nimic, am şoptit cuprinsă de teamă.

— Uită-te mai bine, m-a îndemnat Virgil.

Am privit mai bine:

— Tot nu văd, am şoptit...

...şi chiar în aceeaşi clipă mi-am dat seama. Deşi era întuneric, iar apele râului erau întunecate, am văzut clar cum urcau înapoi spre munţi. L-am prins înspăimântată de braţ.

— Ce se întâmplă? De când curge aşa?

În loc să-mi răspundă, îmi arătă în jur:

— Priveşte!

Acum ştiam la ce să mă aştept, aşa că am văzut: un om a trecut pe lângă noi grăbit, mergând cu spatele, i-a urmat un autobuz, apoi am văzut cum fulgii se ridică din noroiul de jos şi cu un zbor elegant se înalţă spre cer.

M-am înfiorat şi Virgil m-a strâns în braţe. A privit şi el în jur, apoi a şoptit:

— ”Şi Dumnezeu a alungat pe Virgil şi pe Ana din Eden şi i-a trimis înapoi spre Timpul din care au venit, pentru că au folosit cu nechibzuinţă Numărul Fiarei.” Cred că aşa va începe noua Geneză a lumii căreia tocmai i-ai dat naştere.

Am pornit îmbrăţişaţi spre casă, în timp ce soarele,

apus cu numai o oră în urmă, se pregătea să răsară peste noua noastră lume.

ULTIMUL VISĂTOR

Bărbatul culcat pe pat avea părul lung şi murdar, iar acolo unde atinsese perna, pânza albă şi scrobită căpătase o culoare incertă, cenuşie. Avea un somn agitat, se răsucea mereu şi strângea palmele de parcă ar fi încercat să apuce ceva văzut numai de el. Uneori i se părea că a găsit ce căuta, şi atunci un zâmbet fugar îi apărea pe buzele cenuşii. Era bătrân şi barba neîngrijită îl făcea să pară şi mai bătrân.

— Ar fi trebuit să îl spălăm, spuse doctorul în chip de scuză, dar a fost adus aseară după ce personalul…

— Nu! ţipă bărbatul de lângă pat. Văzând că bătrânul din pat se foieşte neliniştit, adăugă în şoaptă, dar cu o voce încărcată de tensiune:

— În nici un caz nu trebuie să îl spălaţi sau să îi modificaţi în vreun fel înfăţişarea sau… felul de a fi.

— Dar, domnule ministru, nu putem să îl lăsăm aşa. Precis are şi paraziţi… Mâine dimineaţă, la prima oră, vă asigur…

Omul în costum păru cuprins de disperare şi îşi strânse capul în mâini într-un gest atât de sfâşietor, încât doctorul se grăbi să îl asigure:

— Am înţeles, domnule ministru. Interese de stat superioare impun păstrarea înfăţişării acestui om…

Fără să vrea şi în ciuda neliniştii care îl frământa,

ministrul zâmbi o clipă amuzat. Apoi dădu iar cu ochii de chipul bătrânului care se zbătea în somnul lui neliniştit.

Oftă şi spuse:

— Să sperăm că apucă dimineaţa! Îl apucă pe doctor de cot şi îl conduse la unul dintre geamuri. Afară, noaptea caldă de mai îşi trimitea spre salonul mic şi cochet miresmele îmbătătoare.

— Priveşte, doctore, îl îndemnă ministrul. Uită-te şi spune-mi ce vezi!

Sub ei se aşternea parcul micii clinici particulare. Cochet şi bine îngrijit, îşi întindea aleile cu o precizie de-a dreptul matematică până aproape de gard. Rondourile de flori, cercuri perfecte, păreau trasate de compasul unui geometru obsedat de precizie. O boare parfumată de vânt scosese de undeva câteva ghemotoace de hârtie şi se distra cu ele, împingându-le jucăuşă de-a lungul aleilor înainte de a le arunca poznaş pe peluza din faţa geamului.

— Am înţeles, să trăiţi! Trimit acum portarul să le ridice!

Ministrul oftă greu:

— Nu, doctore, nu ai înţeles. Lasă hârtiile acolo şi priveşte mai departe, acolo, spre capătul străzii. Ce vezi?

— Nu se vede nimic. E prea întuneric…

— Priveşte de-a lungul becurilor…

Doctorul se întoarse spre ministru. Vru să spună ceva, apoi se opri şi se întoarse iar spre geam, privind lung în întuneric:

— Nu se vede, şopti el stins. Doar ştiţi şi dumneavoastră…, avea glasul pierdut şi aproape

rugător.

Ministrul era însă neîndurător:

— Ştiu, dar vreau să îmi spui dumneata! De ce nu se vede, doctore? Nici acum, şi nici mâine dimineaţă când va răsări soarele.

Doctorul privi o clipă spre omul adormit din pat de parcă i-ar fi cerut ajutorul. Bătrânul cerşetor se foi un timp prin somn, apoi se întoarse cu spatele la ei şi începu să sforăie uşurel, ca scăpat de o mare povoară. Simţind aţintită asupra lui privirea întrebătoare a ministrului, ridică neputincios din umeri:

— Nu se vede, şi gata! Aşa este de când am apucat noi… Irealitatea… doar ştiţi că nu este bine să vorbim despre asta…

Ministrul plecă de lângă geam şi se apropie iar de pat. Privi minute în şir somnul greu ca un leşin al omului, apoi se întoarse spre doctor:

— S-au găsit documente, poate nu prea clare şi nici foarte sigure, din care rezultă că pe vremuri puteai să vezi în jurul tău cât cuprindeai cu ochii.

Doctorul se înecă încercând să se prefacă surprins: se afla pe teren alunecos. Ministrul însuşi vorbea despre lucruri interzise. Tuşi încurcat, apoi spuse cu o voce pe care o voia nepăsătoare:

— De fapt, am auzit ceva… În general, bătrânii povestesc, dar am crezut tot timpul că sunt numai legende… despre care, după cum ştiţi, este interzis să se vorbească.

— Nu-s legende, doctore. Totul e adevărat, cel puţin eu unul sunt convins de asta. E la fel de adevărat că pentru binele public a trebuit să interzicem discuţiile pe un asemenea subiect…

Rămase iar pe gânduri, apoi se apropie de mica bibliotecă a doctorului. În toate casele şi peste tot unde oamenii petreceau mai mult timp, îşi făceau o mică bibliotecă. Uneori cu numai câteva cărţi. Se spunea că poartă noroc şi că împiedică Irealitatea să se apropie prea mult. Doctorul nu avea decât trei cărţulii, şi nici acelea foarte bine păstrate.

Ministrul o luă pe cea mai mare şi se uită prin ea.

— Şi mai ales, spuse el într-un târziu, pe vremuri cărţile astea erau pline. Nu lipsea din ele nici o literă.

Flutură cartea în faţa ochilor doctorului, răsfoindu-i cu înverşunare paginile. Pe foile albe, ici-colo câte o literă stingheră încerca să spună ceva.

Doctorul clătină neîncrezător din cap.

— E adevărat, doctore! insistă ministrul. E foarte adevărat! Ce am să îţi spun acum e secret de stat, dar am să te implic ca să înţelegi câtă grijă trebuie să ai de omul asta. Trebuie să îl salvăm. Poate că este ultimul Visător…

Doctorul făcu o încercare nereuşită de a-şi ascunde dispreţul. Arătă spre pat, unde sforăitul se transformase într-un horcăit întrerupt din când în când de o tuse seacă:

— El? Epava asta umană?

Ministrul zâmbi îngăduitor:

— Ştim prea puţine despre vise, doctore… Dar se pare ca Visătorii nu trebuie să arate ca el - arătă spre omul solid din Serviciul Secret, care stătea lângă uşa salonului şi îi urmărea atent din priviri -, şi nici să fie îmbrăcaţi… - privi în jur să caute un termen de comparaţie, nu găsi, aşa că se apucă de reverul hainei: aşa, ca un ministru. Nu ştim nimic despre cum ar

trebui să arate un Visător dar eu bănuiesc că el este. Vreau să îl menţinem cât mai mult în viaţă, dar fără să… - ministrul se poticni o clipă, căutându-şi cuvintele. Cum să îţi spun? Menţinut în viaţă, dar fără să piardă această calitate, presupunând că o are. Şi, cum nu ştim ce anume îl face să fie Visător, nu trebuie ca din întâmplare sau neştiinţă să anulăm acest talent. În legende se spune că majoritatea Visătorilor aveau o condiţie fizică precară şi un mod de viaţă renegat de orice cetăţean onorabil. Vagabondau şi erau murdari şi plini de paraziţi. Mă întreb oare dacă nu ar fi posibil ca unul dintre aceşti paraziţi să producă un drog care ajungând în sânge să inducă visele...

Ministrul rămăsese un timp pe gânduri, examinând ipoteza care se vede treaba că atunci îi venise în minte.

Doctorul dădu din mâini ca şi cum ar fi alungat de lângă el o insectă sâcâitoare:

— Vă rog, domnule ministru, nu este nevoie să insistaţi… Îmi dau cuvântul că ne vom da toată silinţa numai să ne spuneţi ce anume să facem ca nu cumva, din exces de zel, să ne depăşim atribuţiunile.

— Ştim atât de puţine despre Visători… - se opri o clipă şi privi spre paznic, dar acesta privea cu ochi goi şi inexpresivi undeva în spaţiul dintre ei doi, aşa încât continuă, coborând totuşi glasul: pe vremuri, se pare că toţi oamenii visau… ştiu că toţi credem că sunt numai legende, dar se pare că există un sâmbure de adevăr în ele. Şi mai este ceva… S-au găsit fragmente disparate de informaţii care puse cap la cap ar demonstra că atunci… în vremurile acelea totul în jurul nostru era real.

Doctorul îl privi cu îndoială:

— Cu tot respectul, domnule ministru, dar parcă nu îmi vine să cred…

Ministrul oftă greu:

— Drept să îţi spun, parcă nici mie, dar îţi dai seama ce frumos ar fi trebuit să fie… Să vezi până departe, să poţi să calci peste tot fără să îţi fie frică să păşeşti în neant… - rămase cu ochii goi privind surâzător undeva în întuneric.

Din respect, doctorul îşi opri un oftat îndurerat:

— Înţeleg, domnule ministru. Ştiu cum este… Anul trecut, fiica mea se întorcea cu colegii de la şcoală… Un Vârtej Rapid de Irealitate a luat trei copii atunci… - vru să mai spună ceva, dar se opri cu ochii plini de lacrimi.

Ministrul se apropie de el şi îl bătu pe umăr în semn de înţelegere.

— Toţi am pierdut pe cineva, doctore, şi de asta este atât de important să studiem Visătorii… atunci când avem şansa să îi întâlnim. Se spune că realitatea, aşa cum există ea în jurul nostru, este o secreţie a visurilor sau poate numai a minţii lor şi că fragmentele astea de realitate care mai există încă în jurul nostru sunt generate de câte un Visător. Mai sunt câteva sute de astfel de insule, cu cele mai multe ţinem legătura prin radio şi schimbăm informaţii. Din când în când, câte una nu mai răspunde, şi atunci bănuim că Visătorul ei a murit…

Îşi făcu mâna căuş şi se apropie şi mai mult de urechea doctorului:

— Acolo unde a fost găsit cerşetorul… era un fel de groapă de gunoi. Sub el oamenii mei au găsit o bucată

veche de ziar pe care se puteau citi toate cuvintele. Toate cuvintele, doctore, îţi dai seama ce înseamnă asta?

Doctorul clătină neîncrezător din cap:

— Poate că era ceva scris recent…

— Nu era deloc recent, avea ani de zile vechime. Se putea citi data de apariţie a ziarului… Veche de ani de zile…

Spre sfârşit vocea ministrului coborâse atât de mult, încât doctorul trebui să facă un efort ca să îl poată urmări.

Răsfoi dus pe gânduri cartea pe care o ţinea în mână. Pe copertă erau câteva litere: „ver…i”, dar după distanţa dintre ele ministrul îşi dădu seama că fusese un cuvânt mai lung.

— ”Po…i”… Ce o fi fost scris aici? întrebă nedumerit ministrul şi privi întrebător spre doctor, care ridică neajutorat din umeri.

— Nu ştiu, domnule ministru. Eu aşa am moştenit-o de la tatăl meu.

Ministrul o aşeză cu gesturi delicate înapoi în bibliotecă.

— Ei, nu-i nimic. Cu puţin noroc, dacă teoria mea se dovedeşte adevărată, în noaptea asta vom afla…

Luă de la paznic o servietă cu cifru şi se apropie de pat.

— Trebuie să mă ajuţi, doctore. Vreau să fac o experienţă…

— Sigur că da, domnule ministru! Doar să spuneţi ce trebuie să fac…

Ministrul trase un scaun mai aproape, scoase apoi cu veneraţie o carte groasă din servietă, şi după grija

cu care o manevra se vedea că era o carte importantă. Se aşeză apoi comod, ţinând la îndemână cărţile:

— Priveşte la el, îi spuse doctorului, şi spune-mi când începe să viseze…

În faţa privirii nedumerite a doctorului, spuse exasperat:

— Aşează-te în aşa fel încât să-i vezi ochii. Spune-mi când încep să i se mişte sub pleoape cu mişcări rapide.

— Am înţeles acum, spuse doctorul uşurat şi, luându-şi şi el un scaun, se aşeză de partea cealaltă a patului, în faţa bolnavului.

Timpul începu să se scurgă monoton şi în micul salon nu se auzeau decât sforăiturile întrerupte din când în când de gemete ale cerşetorului. Părea foarte bătrân şi doctorului îi trecu prin minte că, dacă ministrul avea dreptate şi el era Visătorul care le menţinea fragmentul de Realitate integru, atunci se explică de ce acesta părea că se micşorează pe zi ce trece: poate că suprafaţa fragmentului generat de fiecare Visător era proporţională cu vitalitatea lui. După cum arăta, nici nu se mira ca vârtejurile Irealităţii apăreau atât de des în preajma lor. Oftă şi se gândi privindu-i faţa suptă şi scofâlcită: „Să sperăm că nu moare! Cel puţin, nu până aflăm mai multe”.

Geamurile începură după un timp să se lumineze puţin câte puţin, şi cei doi aproape îşi pierduseră răbdarea, când dintr-o dată bolnavul începu să se foiască, scoase câteva cuvinte mormăite, apoi se linişti.

— Acum, acum îşi mişcă ochii, şopti doctorul surescitat.

Ministrul începu să răsfoiască nerăbdător tomul cel gros, apropiindu-l de capul celui adormit. Sub ochii lui uimiţi, literele apăreau una câte una, aşezându-se cuminţi în cuvinte şi propoziţii.

Citi timp de câteva minute lungi, sub privirea tot mai nerăbdătoare a doctorului. Se uită la el o clipă cântărindu-l din ochi, apoi spuse:

— Ascultă aici ce scrie: „În timpul ultimei conflagraţii, una dintre micile ţări care nu aveau nici o posibilitate de a înfrunta în mod direct marile puteri s-a gândit să îşi aducă şi ea modesta contribuţie la mersul războiului. A modificat genetic virusul gripei astfel că toţi cei care se îmbolnăveau deveneau incapabili să viseze. Logica făuritorilor acestui nou virus părea perfectă: omul are nevoie nu numai de somn, ci şi de vise! Lipsiţi de posibilitatea de a visa, în curând toţi soldaţii marilor puteri se vor dovedi incapabili să se ţină pe picioare, iar marile puteri înseşi vor fi la cheremul micii ţări care urma să deţină, singură, antidotul. Planul se dovedi perfect, cu excepţia a două mici amendamente: mai întâi pentru că geneticienii micii puteri au creat un retrovirus care se modifica permanent, asta pentru a fi cât mai greu de combătut. Apoi, au văzut cu nedisimulată surprindere că mutaţiile noului virus erau atât de rapide, încât nici măcar vaccinul preparat de ei nu le mai făcea faţă. Aşa că încetul cu încetul s-a îmbolnăvit toată lumea, şi această caracteristică genetică s-a transmis şi urmaşilor de ambele sexe. La toată populaţia pământului, cu excepţia câtorva indivizi care aveau, se pare, o imunitate naturală. E adevărat că de murit nu a murit nimeni: după câteva săptămâni în care lumea a

umblat mai mult sau mai puţin năucă pe străzi, toţi şi-au revenit. Fiinţa umană dovedea o putere de adaptare ieşită din comun. Şi, deşi războaiele au încetat, lumea nu avea să mai fie niciodată aceeaşi. Abia atunci s-a adeverit că realitatea, aşa cum o ştim noi, există numai pentru că o visăm. Speculaţiile filozofilor s-au dovedit cumplit de adevărate. Lumea a continuat să mai existe numai în preajma acestor visători, în rest existând ceva amorf, lipsit de consistenţă şi formă. În lipsă de alt cuvânt mai bun, a fost numit Irealitate. Din nefericire, în funcţie de caracteristicile individuale, ei nu puteau susţine realitatea decât pe o rază variind între 30 şi 50 de kilometri, în funcţie de vitalitatea lor. În ciuda eforturilor geneticienilor, caracteristicile visătorilor se pare că nu pot fi transmise urmaşilor, astfel că perspectivele de viitor sunt sumbre pentru că numărul lor scade drastic în fiecare an…”

Spre sfârşit, vocea ministrului devenise aproape o şoaptă tot mai stinsă, până când se opri cu totul.

— Deci asta era, spuse doctorul tot în şoaptă. Asta era, spuse el şi privi afară, unde se luminase cu totul şi acum zidul de Irealitate din depărtate se vedea clar.

Se întoarse spre ministru, care rămăsese tăcut, cu ochii privind în gol, apoi aduse din bibliotecă cartea din care citise mai devreme ministrul.

— Şi în cartea mea ce scrie? Mereu am fost curios să aflu…

Ministrul îi luă cartea şi o întoarse spre lumină, şi titlul i se vedea acum clar şi întreg: „Poezii”, de Magda Isanos. O răsfoi la întâmplare citind câteva pagini, apoi se opri şi spuse:

— Ascultă aici, doctore:

Şi mi se pare aşa ciudat că se mai poate găsi atâta vreme pentru ură, când viaţa e de-abia o picătură

Între minutu-acesta care bate şi celălalt - şi-mi pare ne-nţeles şi trist că nu privim la cer mai des, că nu culegem flori şi nu zâmbim

Noi care aşa de repede murim…

Cei doi rămaseră tăcuţi privind din când în când afară, spre zidul înalt şi fumuriu, ca o ceaţă care venea încet-încet tot mai aproape de ei.

POARTA TRANSCENDENTALĂ

Nea Gică, şoferul ziarului privea mereu înspre stânga, căutând ceva din priviri. A aprins farurile apoi s-a întors spre mine parcă scuzându-se:

— E multă vreme de când nu am mai fost pe aici. Dar ştiu precis că acum imediat se face o curbă la stânga. Coborâm o pantă, mai facem un kilometru sau doi şi ajungem la Fundata. Apoi porneşte un drumeag la vale tot spre stânga şi după încă doi-trei kilometri ajungem la Fundăţica…

Am dat din umeri nepăsător şi am încercat să străpung prin întunericul care se lăsa cu repeziciune. Tot ce voiam era să ajungem odată, să termin ce am de făcut şi să ne întoarcem acasă. De aproape o oră, cu fiecare kilometru parcurs lapoviţa se străduia să se transforme în ninsoare şi se părea că în curând va reuşi. Poate chiar înainte de a ajunge noi pentru că în faţa noastră se mai zărea numai vârtej format dintr-un ciudat amestec de alb şi negru. Albul era zăpada răsucită cu furie de vânt în jurul nostru iar negru nu era altceva decât noaptea ce se lăsa cu repeziciune. Farurile nu reuşeau decât să sape două mici tunele fragile de lumină în faţa noastră.

Am oftat adânc şi m-am întors spre nea Gică:

— Şi au care sper am să ajungem în seara asta înapoi.

Se aplecă şi mai mult pe volan şi mijii ochii în încercarea de a vedea ceva. Nu riscă să întoarcă capul spre mine aşa că îmi răspunse privind fix înainte:

— Eu aş fi mulţumit dacă am ajunge în seara asta la un adăpost. Pe aici sunt nişte viscole cumplite la începutul iernii…

Ca pentru a-i întări spusele o rafală mai puternică de vânt aproape împinse maşina spre margine drumului şi şoferul trase tare de volan ca să o menţină pe axul drumului. La o pantă destul de lină maşina a început să patineze şi am crezut un moment că am rămas înţepeniţi. Dintr-o dată prinse puţin drum tare şi a zvâcnit înainte. Tot atunci l-am văzut şi pe şofer luminându-se la faţă.

— Acesta este, a spuse el cu bucurie şi se lansă dintr-o dată pe drumeagul care părea că se prăbuşeşte de-a dreptul printre stânci. Trebuie să ajungem înainte de a se aşeza zăpada pentru că altfel nu mai ajungem niciodată.

Mă privi vinovat şi adăugă repede:

— Nu am lanţuri antiderapante…

Nu numai el dar cred ca nimeni nu se aşteptase la o asemenea schimbare a vremii. Toamna frumoasă şi prelungită ne făcea pe toţi să sperăm că prima zăpadă va cădea şi anul ăsta, numai prin decembrie la fel ca anul trecut. Nu a fost să fie. Abia ieşiţi din oraş peste noi s-au abătut primele rafale ale ploi şi pe măsură ce drumul se înălţa spre munţi, fulgii se înteţeau tot mai tare. Speram să mă întorc încă în seara asta acasă, în fond nu erau mai mult de 50 de kilometri până la

Fundăţica, dar auzind motorul cum se turează opintindu-se tot mai greu la deal şi văzând la lumina farurilor cum zăpada se aşternea cu repeziciune parcă nu prea mai îmi venea să cred asta. Dintr-un drum de o oră părea că se transformă într-un drum de un veac spre capătul lumii. „ Sau spre fundul ei!”, comentase plin de umor şoferul înainte de a pleca la drum, făcând haz de pitorescul numelui localităţii.

După ce am mers un timp printre pereţi de stâncă şi bolovani uriaşi aşezaţi de o parte şi de alta a drumului dintr-o dată printre fulgii deşi de zăpadă au început să se zărească lumini, case şi maşina a oprit brusc în mijlocul unei pieţe.

— Am ajuns, mă anunţă cu bucurie şoferul, ca şi cum ar fi repurtat o victorie personală. Măcar nu o să petrecem noaptea în maşină prin munţi…

M-am aplecat şi am privit pe geam afară. Prin rafalele tot mai dese de zăpadă se zăreau câteva case care înconjurau hoţeşte piaţa; una singură era luminată şi avea o firmă strâmbă pe care scria cu litere mari „ Bar”. I-am făcut semn lui nea Gică să mă urmeze şi am străbătut în fugă cei câţiva metri. Am deschis grăbit uşa şi am intrat urmat de şofer mai mult împinşi de vânt. Pentru pustietatea în care se afla, barul arăta neaşteptat de bine. Şi chiar curat după câte se vedea, aşa că în uşă ne-am şters bine pe picioare, ne-am scuturat de zăpadă şi abia apoi ne-am apropiat de tejghea. În spatele ei o fată slăbuţă, brunetă şi ochioasă ştergea mecanic un pahar în timp ce era cu ochii la televizorul aşezat sus în colţul încăperii pe un suport să poată fi văzut de toţi. În încăperea destul de încăpătoare, la cele câteva mese să tot fi fost vreo

zece clienţi. Unii sorbeau tăcuţi din pahare cu ochii la televizor, alţii stăteau de vorbă iar într-un colţ un grup juca cărţi scoţând strigăte vesele când nimereau vreo carte norocoasă. Am mai privit încă o dată prin încăpere dar cum toţi mi se păreau la fel nu mă puteam hotărî care din ei era omul meu. M-am apropiat de fata de la bar.

— Bună seara domnişoară! Am dori să stăm de vorbă cu domnul Solovăstru.

În prima clipă am crezut că nu ne-a auzit. După o vreme care ni s-a părut cât un veac s-a ridicat în picioare după tejghea şi abia atunci am văzut că era gravidă. Luna a opta sau poate chiar a noua. Ne-a privit scurt apoi a privit în lumina chioară a neonului paharul care tocmai îl ştergea, mai suflă o dată în el apoi îl şterse iar şi abia apoi a spus:

— Ehe, să mai fiu domnişoară încă o dată acum aş şti eu ce să fac. Se mângâie cu palma peste pântece apoi strigă undeva înspre penumbra barului:

— Nea Ioane! Fă-te încoace că te caută doi domni de la oraş!

Lângă mine l-am simţit pe nea Gică îndreptându-şi umerii. De, era şi el domn, nu?

Am privit prin sală aşteptând să văd care din ei se ridică. Nici unul nu dădu vreun semn că ar fi auzit strigătul fetei de la bar. Fata privi inexpresivă spre mine şi căută printre paharele de pe tejghea telecomanda televizorului pe care îl opri cu o plăcere prost ascunsă. Unul dintre cei care privea încordat la ştiri se ridică nemulţumit şi se apropie de ea, ocolindu-ne cu privirea:

— Ce-ai Mădălino? Eşti nebună, ce te-a apucat? De

ce ai oprit televizorul?

Mădălina îşi prinse cu grijă burta imensă şi aşezându-se pe scaunul din spatele tejghelei arătă spre noi:

— Te caută doi domni de la oraş, ţi-am zis. Şi dacă au bătut atâta drum până aici pe vremea asta io cred că au venit să vorbească cu mata nu să îmi vadă mie burta.

Omul, scurt, bolovănos şi cu şapca aşezată aiurea pe cap ne privi scurt, cercetător. Părea că am trecut examenul şi mai ales părea că ştia despre ce este vorba pentru că ne făcu semn să ne aşezăm la cea mai apropiată masă de lângă tejghea:

— Să bem ceva mai întâi! hotărî el şi se aşeză.

L-am privit mai bine în timp ce ne aşezam: părea făcut din pietrele pe care le întâlnisem ceva mai devreme pe margine drumului: colţuroase, de o culoare incertă şi nu întotdeauna potrivite cu grijă. La plecare şeful îmi spusese:” E un om dificil şi încăpăţânat. Câştigă-l de partea ta! Are nişte informaţii trăsnet!” Îmi dăduse bani destui pentru asta, eu urma să încerc să îl îmbunez. Am privit spre raftul cu sticle: Johnnie Walker precis era contrafăcut, dar măcar omul meu avea să se convingă că eram solvabil.

— Domnişoară, preferam să mă adresez aşa fetei de la bar, nu se ştie când aveam nevoie şi de ea, dă-ne te rog două Johnnie Walker pentru noi şi o cafea pentru domnul, am arătat eu spre nea Gică, şoferul.

Solovăstru îşi privi mâinile întinse pe masă. Una din mâini avea degetul mare tăiat de la jumătate şi o cicatrice veche şi groasă îi acoperea ciontul. Îl studie cu atenţie câteva secunde lungi de parcă atunci l-ar fi

văzut prima dată apoi bătu cu el în masa ca pentru a-i verifica tăria şi spuse oţărât fetei:

— Nu beau eu păducherniţă de aia. Mie să îmi dai un rachiu drept.

Nu prea ştiam eu ce ar putea fi rachiul drept dar Mădălina ştia pentru că s-a ridicat greoaie şi a început să toarne în pahare.

Ne-a adus paharele la masă, s-a întors şi a adus şi cafeaua lui Gică, apoi şi-a pornit iar televizorul, i-a dat sonorul mai încet şi s-a aşezat pe un scaun lângă el. Muşterii care jucaseră cărţi se pare că şi-au terminat banii pentru că şi-au dat scurt paharele peste cap şi au ieşit în viforniţa de afară după ce ne-au salutat mormăit.

Solovăstru aruncă o privire la cei câţiva clienţi care mai rămăseseră, a ridicat paharul a dat noroc cu mine, a sorbit puţin din el, ţintuindu-mă cu privirea în timp ce sorbea. S-a scărpinat apoi în cap după care şi-a aşezat şapca mai bine în cap.

— Ei, cât poţi să îmi dai?

Şeful îmi spusese: „ E un om simplu de la munte dar vezi că îi place valuta. Dacă vezi că treaba este pe bune poţi să mergi până la 300 de euro. Dar ai grijă! Deşi pare prostănac omul este uns cu toate alifiile!”

Am scos o hârtie de 50 de euro şi am aşezat-o pe masă în faţa lui, netezind-o.

— Atât! Nici un ban în plus!

Un neon aprins deasupra tejghelei îşi trimitea lumina asupra bancnotei făcând-o să pară de-a dreptul ireală pe tejgheaua veche de lemn. Am văzut cum degetele omului din faţa mea fremătară imperceptibil. Am sorbit o înghiţitură mică de whisky. Era original sau

în orice caz dacă era contrafăcut era contrafăcut bine. Am mai luat o înghiţitură şi am privit iar la Solovăstru. Părea de vreo 60 de ani, poate mai mult poate mai puţin dar oricum undeva pe acolo. Privea ca în transă bancnota apoi oftă prelung, mă privi scurt şi îşi încercă norocul:

— Mai pune una la fel alături şi sunt omul dumitale!

Am dat peste cap paharul şi i-am răspuns:

— Mai capeţi una la fel când se termină toată treaba şi mai ales dacă este adevărat ce ia-ai spus şefului.

Mădălina opri televizorul şi cu paşi legănaţi se apropie de noi. Îmi luă paharul gol din faţă, şterse cu o cârpă masa şi îmi spuse.

— E adevărat ce v-a spus, dar îi daţi prea mult. Mie dacă îmi dădeaţi zece euro, vă spuneam tot de la început şi vă făceam şi cafeaua dimineaţa cât mai stăteaţi pe aici.

Am rămas cu gura căscată: marele secret se pare că era cunoscut de toată aşezarea. Am vrut să o mai întreb ceva dar micul om din faţa mea arăta de parcă tocmai ar fi mâncat un ardei iute. Bău grăbit ce mai era în pahar şi se ridică furios în picioare gesticulând spre Mădălina:

— Tu să îţi vezi de treaba ta… habar n-ai de nimic. Momeala-i momeală şi tocmeala-i tocmeală aşa să ştii. Şi cu cafeaua făcută dimineaţa şi servită la pat ai văzut ce ai păţit! Ţi s-a umflat burta. Proast-o! Mai bine taci.

Fata, ca şi cum nu l-ar fi auzit, puse paharul după tejghea apoi privi la mine:

— O sa vedeţi că am dreptate. Ştiu mai multe decât el… eu am fost chiar acolo. Pe urmă i-am spus

lui ce şi cum.

Am crezut că omul din faţa mea o să ia foc. Sub şapcă părul părea să i se zburlească şi mai mult şi se întorcea ca pe arcuri de la Mădălina la mine neştiind pe cine să lămurească mai întâi. Se hotărî abia când îşi aduse aminte că eu eram omul cu banii:

— Ai văzut? Nu o laşi să moară de foame, o strângi de pe drumuri şi îi dai de lucru şi drept mulţumire ce face?

Luându-mă pe mine drept martor se întoarse ameninţător spre fata. Mădălina ridică din umeri şi îşi puse mâinile în şolduri apropiindu-se de Solovăstru:

— Chiar aşa ce face? Te opreşte să jecmăneşti oamenii la drumul mare. Se întoarse furioasă spre mine:

— Să nu-i mai daţi nimic, auziţi. Dacă vă mai cere ceva veniţi la mine şi vă spun totul de-a fir a păr pe degeaba, spuse ea ţâfnoasă dându-i în trecere una peste şapcă care era cât pe aici să i se rostogolească jos dacă nu o prindea la timp.

— Om bătrân, nu ţi-ar fi ruşine! adăugă Mădălina şi se refugie iar în spatele tejghelei, între sticlele ei.

Domolit dintr-o dată Solovăstru privi spăşit spre noi, apoi mormăind printre dinţi: „ fată proastă, ca şi mă-sa”, se ridică şi se îndreptă spre cei doi clienţi care păreau că dormitează într-un colţ. Unul chiar dormea în toată regula şi Solovăstru îl înghionti zdravăn cu ciotul lui de deget. Când acesta se trezi Solovăstru îi arătă numai uşa cu un semn uşor din cap şi acesta se ridică greoi şi se îndreptă ascultător spre uşă. Celălalt vru să se împotrivească dar Mădălina strigă la el:

— Hai nea Manole că aici nu este hotel. De două

ore dormi cu o cinzeacă de rachiu în faţă. Mai du-te acasă că te-o fi aşteptând boreasa…

Ceilalţi doi trei clienţi care mai întârziau prin colţuri au priceput apropoul şi înainte de a ajunge Solovăstru la ei şi-au dat paharele pe gât şi au plecat mormăind saluturi morocănoase când ieşiră.

Am ieşit şi noi în vremea câinoasă de afară şi Solovăstru a privit cu ochi de stăpân la Mădălina în timp ce închidea barul. Mai controlă şi el încă odată lacătul scuturându-l zdravăn apoi îşi aşeză mai bine pe cap şapca pe care vântul se pregătea să i-o arunce departe în nămeţi şi se întoarse spre noi, strigând ca să acopere şuieratul vântului:

— Să mergem să vă arăt unde s-a întâmplat… şi unde o să rămâneţi la noapte.

Am aşteptat până am ajuns în maşină şi după ce am închis uşile am spus:

— Eu sperasem să aflăm repede despre ce este vorba şi în seara asta să ne şi întoarcem.

Solovăstru s-a întors greoi spre mine; îl lăsasem în faţă lângă şofer, să-i arate drumul şi eu stăteam cu Mădălina în spate. M-a privit lung, a clătinat dojenitor din cap şi abia apoi s-a îndurat să vorbească, în silă ca şi cum ar fi fost convins că îşi răceşte gura de pomană:

— Să ziceţi mersi dacă plecaţi de aici înainte de două zile. Poate şi mai târziu…

Am încercat să protestez dar Mădălina m-a apucat moale de mână:

— Are dreptate… de fiecare dată când dă prima zăpadă pe noi parcă ne uită Dumnezeu pe aici. Întâi curăţă drumul spre vale şi spre şoseaua principală şi abia apoi îşi face milă câte-un utilaj să vină şi în

Fundăţica. Şi până nu se deszăpezeşte nimeni nu poate pleca de aici...

Între timp după ce a patinat puţin maşina a pornit-o şovăielnic pe drumeagul ce se pierdea în întuneric. Zăpada se aşezase spornic şi dacă avea să o ţină aşa toată noaptea până dimineaţă avea să fie de un metru.

Solovăstru se întoarse iar spre noi şi ne arătă undeva în faţă:

— Norocul nostru este că ajungem îndată... într-un ceas două nu se mai poate umbla deloc cu maşina. Se aplecă spre şofer şi-i arătă o casă singuratică undeva în faţă:

— Acolo, vezi... tragi cât mai aproape, ţii motorul pornit până mă duc eu să deschid poarta. Apoi o parchezi chiar lângă şopronul ăla, să fie ferită de vânt că dacă nu până mâine ţi-o acoperă toată şi nu o mai scoţi nici cu tractorul.

Sprinten ca un spiriduş a zăpezii, deschise uşa maşinii încă din mers, sări jos şi fugi spre poartă ţinându-şi cu o mână nelipsita şapcă. Până să ajungă Gică poarta era deja deschisă şi se grăbi să o trântească iute după noi. Alergă apoi spre şopron şi ajunse la timp ca să îl dirijeze pe nea Gică cât mai aproape de perete. După ce am coborât a cotrobăit prin şopron şi a venit cu două capete de prelată şi câteva rogojini acoperind cu grijă maşina.

— Aşa, a făcut el la sfârşit mulţumit. Să vezi ce bine o să vă prindă asta când o fi să plecaţi. Dăm rogojinile la o parte şi maşina este gata de drum...

Privi cu îndoială în lungul drumeagului pe unde am venit:

— Numai să se hotărască ăştia să treacă şi pe aici

cu vreun utilaj… într-un an au venit abia după o săptămână şi numai după ce le-am dat o grămadă de băut.

Dădu cu ochii de Mădălina care aştepta sub streaşină ferită de bătaia vântului:

— Şi tu ce aştepţi proţăpită acolo? Intră fă focul, caută ceva de mâncare, doar nu o să-i lăsăm pe oamenii ăştia să se culce flămânzi.

Mădălina dădu din umeri:

— Nu ajung la cheie..

— Nu ajungi la cheie, o îngână Solovăstru clătinând din cap. Dar astă vară când veneai cu noaptea în cap să faci cafeaua ajungeai. Se întinse pe vârfuri şi, cât era el de mic se lungi până aproape de streaşină, luă cheia din cui, ne deschise uşa şi ne făcu loc să intrăm.

Fata intră prima aprinse lumina ca să vedem pe unde să o luăm şi am intrat cu toţii într-un coridor îngust. Tot Mădălina ne deschise uşa şi ne făcu semn să intrăm apoi într-o bucătărie ceva mai spaţioasă. Mişcându-se sprintenă, în ciuda sarcinii, înfundă soba cu lemne, răscoli cenuşa veche şi picură pe ea câţiva stropi de petrol. În numai câteva clipe în soba joasă şi tuciurie duduia un foc sprinten făcându-ne pe toţi să ne adunăm în jurul ei. Ca prin minune, în mai puţin de zece minute aerul îngheţat din încăpere fu înlocuit de o căldură plăcută. Mădălina şterse cu o cârpă praful aşezat pe masă şi ne-am aşezat în jurul ei. Parcă de nicăieri apărură trei pahare, o sticlă cu rachiu, pe care îl bănuiam a fi din acela drept şi în timp ce Mădălina pusese de o mămăligă, prăjind ceva ce după miros părea a fi carne însoţită de câteva bucăţi zdravene de cârnaţi bine afumaţi, Solovăstru ne umplu paharele şi

închină dintr-o dată sobru.

— Ar trebui să vărsăm câţiva stropi şi pentru Codreanu... Toată lumea îl crede mort dar eu încă îl mai aştept, de-asta nici nu vând încă casa...

Nea Gică, şoferul, convins acum că prea curând nu va fi nevoie de el, dădu paharul peste cap şi imediat începu să respire greu şi cu ochii în lacrimi se uită în jur după o cană cu apă. Mădălina, care în timp ce învârtea în cratiţă era cu ochii pe noi îi aduse o cană în timp ce Solovăstru clătina dojenitor din cap:

— Asta îi rachiu drept, tare. Se bea cu socoteală, cel puţin până te înveţi cu el, spuse el după care dădu şi el paharul peste cap. Se strâmbă de parcă ar fi băut otravă dar rezistă tentaţiei de a bea şi el apă şi se răsti la Mădălina:

— Hai fată odată, ce te mai moşmondeşti atâta? Vrei să murim de foame?

— Ai răbdare, nea Ioane! Ce te grăbeşti aşa? Vrei să dau cârnaţii ăştia reci la oameni? Să creadă că nu ştiu nici să-i prăjesc?

Solovăstru mormăi ceva în timp ce Mădălina ne aşeza masa. Nu ştiu dacă de la rachiu, de la aerul de munte sau de la zăpada sosită pe nepusă masă dar eu aveam o poftă de lup. Şi se pare că şi ceilalţi la fel pentru că în tot timpul mesei nu s-a auzit nici un cuvânt. Solovăstru mai umplu încă odată paharele ciocni scurt, îl dădu pe al lui peste cap apoi continuă să mănânce lacom amestecând în gura lui de toate: carne, gogonele,mămăligă şi cârnaţi.

Mădălina care mânca şi ea pe un colţ de masă, îl privi un timp în tăcere după care izbucni:

— Da mănâncă mai încet nea Ioane că o să creadă

oamenii ăştia că nu ai mâncat nimic de astă vară.

Solovăstru mormăi ceva nemulţumit cu gura plină, dar îşi mai domoli ritmul. Când termină, împinse cu un gest hotărât farfuria mai departe de el, căută din ochi un şervet, îl luă se şterse bine la gură şi pe mâini şi se întinse mai bine pe scaun. Băgă o mână în buzunarul de la pantaloni şi după sclipirea din ochi eram sigur că pipăia bancnota de 50 de euro. Un zâmbet fugar îi înflori pe buze apoi cu părere de rău îşi scoase mâna şi se întoarse spre mine:

— Ei şi acum să vă spun despre ce este vorba!

Se întoarse spre Mădălina care strângea tăcută masa:

— Şi tu să taci cât vorbesc eu! După ce gat de vorbit poţi să spui ce vrei!

Mădălina nu îl băgă în seamă şi îşi văzu mai departe de cratiţe. Solovăstru ne mai umplu câte un pahar cu rachiu dar de data asta nu îl mai bău ci privi lung la lichidul gălbui de parcă ar fi încercat să îşi amintească mai bine. Clătină din cap ca şi cum nu tot ce şi-ar fi amintit i-ar fi convenit şi într-un târziu se hotărî:

— Anul ăsta prin primăvară, cam la începutul lui mai a venit un om la mine. ÎL chema Codreanu Matei. Voia să închirieze o casă pentru vreun an de zile…

Mădălina pufni, îi luă cârpa de vase din mâini, se şterse şi ea bine apoi se întoarse spre mine:

— Eu tac! Dar când îl aud că spune prostii nu pot să tac! Era pe 26 aprilie, nu începutul lui mai. Ţin minte precis pentru că în ziua aia am împlinit 20 de ani şi mi-a zis la horoscop că o să întâlnesc pe cineva care o să-mi schimbe total viaţa.

Solovăstru dădu abătut din mână şi spuse moale:

— Aprilie o fi fost dacă zici tu…

Arătă apoi spre burta eu care se iţea de sub masă:

— Şi nici nu poţi să zici că nu ţi-a schimbat viaţa… Mă rog o fi fost aprilie, cum zice ea. Oricum înspre primăvară… Îl trimisese cineva care mă cunoştea şi ştia că am o casă de închiriat. Asta, adăugă el şi arătă cu un gest larg în jur cu mândrie de proprietar.

— Tot ce câştigam cu barul şi cu animalele băgam în casa asta să o aranjez, să-i fie drag cui ar fi venit să stea aici. Am mobilat-o ca la oraş, am tras curent, am pus faianţă şi gresie peste tot, am pus pompă de apă, am făcut un boiler şi tot ce mai trebuie unei case ca omul să se simtă bine în ea. Venea câte o familie, voia să stea o săptămână două, îi umpleam cămara, frigiderul, îi tăiam lemne îi dădeam cheile, îmi dădea banii şi plecau oamenii mulţumiţi şi duceau veste şi la alţii. În toiul verii chiar trebuia să fac programare că nu îi puteam primi pe toţi câţi ar fi vrut să stea aici…

Gustă iar un pic din pahar şi privi scurt spre Mădălina de parcă ar fi aşteptat să îl contrazică. Dar Mădălina stătea tăcută privind în flăcările jucăuşe şi părând pierdută în gânduri. Solovăstru clătină din cap şi continuă:

— Ei şi când a venit Codreanu ăsta şi m-a rugat să îi închiriez casa pe un an parcă am stat aşa puţin pe gânduri. Bani avea, că mi-a plătit înainte chiria pe un an întreg, fără să se tocmească. Zicea că dacă se simte bine, poate chiar o cumpără. Era un fel de sculptor, repara troiţele pe la mânăstirile din jur şi era plătit bine. Dar în rest cioplea toată ziua numai prostii ba în lemn ba în piatră. Ce-i venea lui că dacă îi cereai

să facă ceva anume nu era în stare. Am vrut să îi fac o cruce de piatră pentru a bătrână, pentru când o muri şi când i-am zis a ridicat din umeri că nu se pricepe. Am fi făcut bani frumoşi amândoi dacă ar fi vrut. Eu i-aş fi căutat clienţi şi el fi cioplit câte o cruce două pe lună fără să îl doară capul. Nu a vrut şi pace. Umbla toată ziua chelea sulii, teleleu prin pădure şi îmi umplea şopronul de cioate şi bolovani, la care ciocănea zi şi noapte. Cică el face artă! Auzi la el artă!

Scuipă cu obidă pe jos la amintirea afacerilor pierdută. Mădălina se ridică greoi, aduse un teu din debara şi şterse pe jos:

— Nu mai fă mizerie nea Ioane, că nu dumneata faci curat. Ai înţeles?

Încă obidit, Solovăstru dădu a lehamite din mână apoi continuă:

— Nu zic că nu se găseau nebuni care să i se potrivească... Venise unul să închirieze casa pentru o lună şi văzând că-i ocupată a trebuit să îi caut altă prin vecini. Până să-i găsesc a stat o zi la Codreanu, că casa-i mare are trei dormitoare şi a văzut ce ciopleşte ăsta în şopron. Era un doctor mare, de ăsta care aranjează feţele la cucoane şi le face ţâţele mai mari. Se vede treaba că era plini de bani, că i se pusese lui pata pe o cioată din asta cioplită şi nici una nici două îi zice ăla lui Codreanu: „ Asta e o adevărată capodoperă! Îţi dau o mie de euro pe ea!”

Vru să scuipe iar dar întâlnind privirea Mădălinei se potoli dar parcă nu îşi găsea locul. Se aplecă mai tare spre mine:

— Auzi dumneata! O mie de euro pentru o cioată adusă din pădure şi cioplită pe ici pe acolo ca să pară

mai acătării. O mie de euro şi el a cioplit la ea două zile! Şi Codreanu ştii ce-i zice? Poţi să îţi închipui ce îi zice?

Cum mă privea fix părând că aşteaptă un răspuns de la mine am scuturat din cap că „nu, nu ştiu ce i-a zis Codreanu”.

— Am fost acolo şi am auzit cu urechile mele, că dacă îmi spunea cineva nu credeam. S-a uitat lung la ăla cum stă cu banii în mână şi-i spune: „ Asta nu pot să o dau! Are pentru mine o valoare sentimentală”. Bineînţeles că ăla s-a supărat şi a plecat şi el a rămas cu cioata…

Cum în timp ce ascultam, gustând câte un pic câte un pic paharele ni se goliseră, Mădălina se întinse peste masă şi ni le umplu. Când ajunse la al meu mă privi în ochi şi spuse:

— Am să v-o arăt mai târziu, după ce gată de vorbit. E o lucrare intitulată „ Zburătoarea” şi spunea că m-a folosit pe mine drept model. E frumoasă…

Solovăstru privi posomorât în pahar şi dădu a lehamite cu un gest devenit demult obişnuinţă.

— Frumoasă pe dracu, spuse el morocănos. O cioată acolo ca oricare alta… Da lăsaţi-mă să spun ce am de zis şi nu mă mai întrerupeţi că îmi pierd firul… După ce a plecat doctorul într-una din zile vine Codreanu la mine şi îmi zice să îi fac rost de un cărucior că a găsit nu ştiu unde un bolovan şi vrea să îl aducă. După ce l-am tras de limbă am aflat că bolovanul cu pricina era tocmai în Râpa Seacă, la vreo cinci kilometri de aici. Locuri blestemate, bântuite de draci sau de iele, că mereu se văd noaptea lumini pâlpâind pe acolo şi se aud scrâşnete ca şi cum ar

măcina acolo Ucigă-l toaca sufletele oamenilor. I-am spus dar a râs şi a zis că sunt superstiţii. I-am dat căruciorul, i-a rupt o roată dar până la urmă şi-a adus bolovanul şi a început să cioplească la el. După vreo săptămână m-a chemat să văd ce i-a ieşit. Îi zicea parcă poartă accidentală, dar semăna mai degrabă aşa cum stătea trântită în mijlocul şopronului cu un capac de gură de canal. Atât că era de piatră şi nu de fontă…

— „Poartă transcedentală” nea Ioane nu accidentală, îl corectă Mădălina dar Solovăstru nu părea să o audă.

Căldura care se răspândise în odaie de la focul care duduia în soba joasă de tuci, paharele umplute prompt de Mădălina sau de Solovăstru făcea ca povestea să îmi pară pe de o parte ireală iar pe de altă parte cuvintele lor păreau să îl readucă într-un fel pe Codreanu printre noi, făcându-mă să mă frec des la ochi ca şi cum aş fi avut vedenii. Solovăstru văzu şi el aşa că spuse grăbit:

— Văd că te apucă somnul aşa că am să o scurtez. Într-o dimineaţă mă trezesc cu Codreanu că îmi bate în geam. Era alb la faţă şi vorbea în şoaptă:” Nea Solovăstrule, îmi zice el, privind cu fereală în jur, vino repede până la mine.” Mi-am tras pantalonii pe mine, mi-am luat o geacă, dimineaţa aici este răcoare şi am venit aici. Nu era departe aşa că am ajuns îndată. Mă duce în şopron unde fata asta, arătă el spre Mădălina, privea la gaura aia de canal. Părea o gură cu nişte buze mari şi bosumflate care se mişcau alene de parcă mesteca gumă şi din când în când se auzea aşa ca un plescăit. Am rămas ca trăsnit. „ Ce-i asta?” i-am întrebat eu, dar ei au dat numai din umeri privindu-mă

ca viţeii. „ Azi dimineaţă pe la patru am auzit în şopron o bubuitură, mi-a zis într-un târziu Codreanu şi când am venit să vedem ce este am văzut asta”. După o vreme sătul să tot aud cum plescăie gura aia m-am dat mai aproape. Zău că părea o gură care mestecă aşa în silă ceva numai de ea ştiut. „ Vezi dacă nu ai avut ce face?” i-am zis eu lui Codreanu. Ţi-am zis că la Râpa Dracului sunt lucruri necurate. „ Ar trebui să o duci înapoi, să o arunci acolo.” Ăla m-a privit urât: „ Nici vorbă de aşa ceva! Am reuşit să pătrund esenţa artei… chiar am realizat o poartă spre transcedent.” Mie îmi părea mai degrabă o poartă spre iad aşa că m-am dat cu fereală mai aproape de ea. Era enervantă cum tot mesteca aşa în gol. M-am căutat în buzunar unde aveam nişte nuci primite de la cineva. Am ales una mai uşurică care părea seacă şi am aruncat-o între buzele alea urâte ca de ţigancă bătrână şi buzată. Gura s-a oprit din mestecat apoi a părut să sughită. „ Ce-ai făcut” s-a răstit Codreanu la mine, de parcă nu ar fi văzut ce am făcut. „ I-am dat o nucă, ce să fac. Nu ai văzut că parcă îi era foame”. A vrut să mai zică ceva dar nu a mai apucat pentru că gura aia urâtă a mai sughiţat o dată apoi a ţuguiat urât buzele şi a scuipat nuca înapoi până la picioarele mele. Am luat-o în mână dar am aruncat-o imediat. Era caldă şi parcă aşa umedă. Dar era nuca mea fără îndoială pentru că era tot aşa de uşurică şi seacă. Nu am apucat să spun nimic pentru că gura aia a mai ţuguiat încă odată buzele şi a mai scuipat la picioarele mele o nucă seacă. Şi de atunci o ţine tot aşa. Cam cât ai număra până la zece şi ţuşti încă o nucă că tot la două săptămâni trebuie să golesc şopronul. Le dau prin sat să le ardă

babele, că numai de foc sunt bune. Măcar dacă mi-ar fi trecut prin cap să arunc acolo o nucă bună. Cu cinci remorci de nuci vându-te eram bogat până acum…

O sclipire şireată îi trecu prin ochi mici şi privi spre Mădălina arătând spre gâtul ei ca şi cum i-ar fi venit o idee.

— Să fi ştiut eu ce se întâmplă luam împrumut de la fata asta lănţicul ei de aur şi-l aruncam acolo. Câte grame are? o întrebă el, dar nu aşteptă răspunsul, socotind ceva în minte şi dând mărunt din buze.

Mă privi cu ochi strălucitori şi mă prinse puternic de mână:

— Îţi dai seama! O secundă dacă eram isteţ acum aveam aproape un kilogram de aur pe oră. Lucirea aurului păru să îi mai strălucească câteva clipe în ochi i se stinse şi el reîncepu să povestească:

— A trecut vara, a venit toamna, de la atâta cafea câtă îi făcea în fiecare dimineaţă fetei ăsteia a început să i se umfle burta…

— Mi-a zis că mă ia de nevastă, l-a întrerupt Mădălina. Cum termină cu divorţul a zis că mă ia…

Solovăstru a privit-o cu milă, apoi s-a întors spre mine ca pentru a mă lua martor:

— Fată proastă de la ţară, ce ştie ea? Nu ştie că domnii de la oraş vor numai să se distreze şi atât. Ce dovadă mai bună vrea? A lăsat casa aşa cum o vezi cu chiria plătită pe un an înainte şi într-o bună dimineaţă ia-l de unde nu-i. După ce a plecat el pietroiul din şopron a rămas acum un pietroi ca toate pietroaiele. Nu mai mişca nimic la el numai buzele rămăseseră aşa bosumflate cum le văzusem ultima dată, ca şi cum s-ar fi scârbit să tot scuipe atâtea nuci seci.

Se sculă greoi de la masă şi ne făcu semn să-l urmăm:

— Haideţi să vedeţi cu ochii voştri despre ce este vorba…

Am ascultat o clipă şuieratul viscolului care nu se potolise nici o clipă şi l-am întrebat plin de îndoială:

— Dar putem ajunge? Nu o fi drumul înzăpezit?

Deschise uşa unei debarale şi scoase un felinar de vânt vechi pe care se chinui un timp până să-l aprindă.

— Putem, putem, că e numai aici în spate la trei paşi în spatele casei. Şi este în partea ferită de vânt, acolo nu se aşeză zăpada.

Avea dreptate; acoperişul casei cu cel al şopronului aproape de atingeau aşa că zăpada nu avusese spor să se aşeze. La lumina felinarului am văzut câteva sculpturi în diferite stadii de finalizare şi grămezi de nuci mici şi înnegrite peste tot. Locul nu prea era potrivit pentru a percepe cum se cuvine mesajul lor dar nici una nu mi s-a părut interesantă. Una singură, bănuiam că este vorba de „ Zburătoarea” de care pomenise mai devreme Mădălina, sugera în mod clar zborul: părea o fată prinsă în braţele unei praştii ca şi cum ar fi fost gata să-şi ia zborul. Şi deşi faţa îi era abia conturată, oricine putea recunoaşte acolo, pregătindu-se să se avânte în văzduh o Mădălină foarte stilizată. Mi-am desprins cu greu ochii de silueta graţioasă şi am privit spre piesa de rezistenţă a expoziţiei din şopron. Solovăstru avusese perfectă dreptate când o comparase bolovanul cu o gură de canal. Atât numai că în locul capacului de fontă avea două crestături în care cu puţină bunăvoinţă puteai recunoaşte două buze. Codreanu netezise bolovanul şi-

i dăduse o formă aproximativ cilindrică, ca o masă rotundă, masivă, cu diametru de vreun metru şi înălţimea de 30-40 de centimetri. Părea o copie nereuşită la o scară mult redusă după”Masa tăcerii” a lui Brâncuşi. Era aşezată direct pe pământ aşa că m-am apropiat şi m-am lăsat în genunchi lângă bolovan. Am atins cu mâna „ buzele” şi l-am auzit pe Solovăstru icnind şi făcând un pas înapoi. Era rece ca orice piatră lăsate afară într-o noapte de iarnă. Din cauza gerului mă trezisem niţel şi nu mai eram gata să iau de bune toate poveştile potrivite poate pentru spus la gura sobei dar nu pentru publicat într-un ziar şi pentru care bătusem atâta drum degeaba. Eram furios pe şeful meu că mă pusese pe drumuri, furios pe Solovăstru că mă tapase de bani cu o poveste numai bună de adormit copii şi furios pe mine că mă lăsasem atras ca un fraier în capcană. Am întrebat batjocoritor:

— Şi vreţi să spuneţi că „ buzele” astea cum le spuneţi voi, plescăiau şi se mişcau?

Solovăstru mă privi încruntat:

— Cum te văd şi cum mă vezi. Dacă nu crezi îţi dau banii înapoi…

Am dat de data eu din mână a lehamite:

— Nu de bani e vorba aici, oricum nu sunt ai mei… dar am bătut atâta drum degeaba.

Supăraţi şi morocănoşi ne-am întors în casă fără să mai scoatem nici un cuvânt. Solovăstru a plecat, motivând că trebuie să vadă dacă femeia lui a dat de mâncare la animale. Mădălina ne-a făcut patul într-un dormitor cu două paturi imense, apoi a plecat şi ea să se culce alături, ea locuia mult mai departe decât Solovăstru şi nu ar fi putut ajunge aşa uşor acasă. Cred

că se făcuse aproape de 12 noaptea până când am adormit, chiar am visat ceva cu gura aia de canal care prinsese dintr-o dată viaţă şi fugea după mine furioasă că nu credeam. Mă ajunsese şi era gata să mă înghită, când Mădălina care apăruse dintr-o dată lângă mine m-a tras afară. Am deschis ochii şi la lumina pâlpâitoare a focului am văzut-o pe Mădălina în picioare lângă patul meu. Era într-o cămaşă lungă de noapte aplecată peste mine şi mă scutura de umăr. Am privit-o nedumerit cu ochi buimăciţi de somn.

— Ai strigat aşa de tare prin somn că te-am auzit din camera de alături. Cred că ai visat urât…

— Da ai dreptate, am spus eu aducându-mi aminte de gura de canal care mă fugărea. Am avut un coşmar… cred că rachiul acesta drept al lui Solovăstru este prea tare. Am vrut şi să-i spun că poate şi poveştile despre gura de canal cu buze era tot consecinţa rachiului de ienupăr dar părea atât de fragilă în întunericul pâlpâitor al încăperi încât mi-a venit greu să o jignesc.

S-a îndreptat încet spre uşă şi acolo s-a oprit şi a privit nehotărâtă spre patul unde nea Gică, sforăia uşurel învins de rachiul drept al lui Solovăstru.

— Pot rămâne aici, cu tine? a întrebat ea încet încât abia am auzit-o. Mi-e frică să dorm singură, dincolo…

Am rămas fără grai dar am încercat să nu mă arăt:

— Da sigur, am bâiguit eu şi m-am tras mai la perete ca să-i fac loc.

A dat plapuma grea l-a o parte şi s-a aşezat lângă mine. Un timp a stat liniştită apoi am auzit-o cum începe să plângă uşor. M-am întins să o mângâi pe cap

şi ea a venit mai aproape strângându-mă în braţe.

După un timp se potoli din plâns şi eu am rămas nemişcat. Se şterse cu palma la ochi şi spuse:

— Nimeni nu mă crede, dar mie îmi vine atât de greu. Eu sunt sigură că nu a fugit de mine, chiar mă iubea, nu ar fi plecat aşa… a mai suspinat odată greu şi a adăugat: sunt sigură că i s-a întâmplat ceva…

— Eu te cred, am spus deşi nu credeam deloc. Poate că umblând atâta prin munţi, s-a accidentat, a căzut în vreo prăpastie, cine ştie?

Eram sigur că sculptorul dăduse bir cu fugiţii văzând în ce încurcătură intrase dar ce mă costa să consolez fata asta ca un izvor de lacrimi de lângă mine. Mâine sau când se va curăţa drumul aveam să plec şi nu aveam să o mai văd niciodată.

Şi-a şters iar ochii şi a spus:

— Nu asta i s-a întâmplat…

Văzând că tac şi nu spun nimic a adăugat:

— Cred că a căzut, sau a intrat de bunăvoie acolo, pe poarta aia a lui…

Făcu o pauză, mai suspină odată apoi continuă:

— După ce a adus pietroiul ăla în şopron parcă nu mai era el… Fusese un om atât de vesel atât de bun… îţi era drag să stai lângă el. După ce a terminat de cioplit bolovanul acela a devenit dintr-o dată neliniştit, nu mai dormea bine noaptea, avea coşmaruri şi vorbea prin somn…

Se trase mai aproape de mine ca şi cum ar fi fost înfricoşată dintr-o dată de vuietul viscolului. Oftă adânc apoi continuă:

— Spunea că de acum va deveni cel mai mare artist! Am văzut odată o sculptură făcută după ce

adusese bolovanul. Nu prea mă pricep eu la artă dar se vede că era ceva deosebit. Când am vrut să o ating a ţipat la mine şi a aruncat-o în foc. Apoi s-a schimbat tot mai mult… Se făcuse bănuitor, i se părea că aude voci şi că este urmărit. Nu am spus nimănui dar în noaptea când a dispărut s-a sculat fără să spună nimic de lângă mine şi a intrat în şopron. Am plecat după el dar când am ajuns eu nu am mai găsit decât asta lângă bolovan …

Se scotoci în buzunarul cămăşii de noapte şi îmi întinse prin întuneric un obiect. L-am pipăit şi mi-am dat seama că este o pipă. Mirosea încă a tutun.

— Atât mi-a mai rămas după el. Şi copilul… Dacă m-ar fi iubit cu adevărat, aşa cum spunea ar fi trebuit să nu…

Nu a terminat ce avea de spus şi a început iar să suspine.

Ce să-i spun? Că nu cred o iotă din toate prostiile câte mi le îndrugase Solovăstru în seara asta? Şi la care o făcuse şi pe ea părtaşă? Nu avea nici un rost. Dacă ei aşa voiau să creadă era treaba lor. Am strâns-o şi eu în braţe ca să o liniştesc şi i-am şoptit:

— Nu mai plânge, te rog! Ai să vezi că până la urmă totul se va aranja…

Am dat să o sărut cast pe frunte dar chiar atunci a ridicat şi ea ochii spre mine şi buzele ni s-au întâlnit. Din greşeală în mod sigur şi ne-am îndepărtat imediat atât din cauza surprizei dar mai ales pentru că afară s-a auzit un trosnet cumplit ca şi cum o uriaşă scândură veche şi uscată ar fi fost ruptă în două. Am tresărit şi ne-am ridicat speriaţi din pat. După cumplitul trosnet au fost câteva clipe de linişte apoi s-au auzit alt fel de

zgomote.

— Asta-i „Poarta”, a şoptit Mădălina speriată dar eu i-am făcut semn să tacă.

Păreau nişte păcănituri însoţite de nişte plescăituri monstruoase. Ca şi cum o uriaşă meduză ar fi ajuns acolo în creierul munţilor încercând să urce pe stânci.

Ne-am luat câte o haină mai groasă pe noi şi am ieşit afară. Nu se vedea nimic dar zgomotele veneau în mod sigur dinspre şopron aşa că Mădălina căută felinarul şi îl aprinse cu mâini tremurânde după care mi-l dădu privindu-mă înfricoşată.

— Să ai grijă! mă avertiză ea.

Am ieşit în întunericul nopţii alungat abia alungat pe câţiva metri de felinarul nostru. Înfiorându-mă din cauza vântului care se strecura hoţeşte prin haine am păşit înainte ţinând felinarul întins în faţă ca pe o pavăză. Lumina palidă a felinarului ne arătă în şopron o imagine de coşmar: buzele monstruoase se mişcau lacome ca şi când ar fi vrut să apuce ceva. Am păşit în faţă să văd mai bine dar Mădălina mă apucă strâns de mână:

— Te rog, nu te duce!

M-am desprins blând din strânsoarea ei şi i-am spus:

— Trebuie să văd ce este şi mai ales … ce vrea…

Am luminat mai bine interiorul şopronului şi am văzut că pietroiul nu numai că îşi mişca buzele, sau ce or fi fost dar parcă se mişca cu totul ca şi cum ar fi vrut să ajungă undeva. M-am aplecat să văd mai bine dacă nu cumva există lanţuri, sfori care să pună totul în mişcare. Nu erau dar de la Solovăstru m-aş fi aşteptat la orice. Am mai făcut un pas şi atunci dintr-o dată ca

şi cum m-ar fi simţit drăcovenia s-a oprit din mestecat. M-am întors spre Mădălina care se oprise în uşa şopronului:

— Oare ce vrea?

Mădălina se înfioră cuprinsă de alt fior decât cel dat de gerul muşcător:

— Pe mine mă vrea!

M-am dus lângă ea şi am prins-o în braţe ca să o liniştesc:

— Nu vorbi prostii! Cum o să te vrea pe tine?

În spatele nostru buzele au început să scoată iar zgomotul acela dezgustător pe care îl auzisem odată în prejma unor vulcani noroioşi de pe lângă Buzău. Mădălina se strânse în braţele mele şi spuse şoptit de parcă i-ar fi fost frică să nu o audă bolovanul:

— Sunt sigură că Matei a fost luat, sau a intrat el de bună voie în bolovanul acela, Nu mă întreba de unde ştiu asta dar sunt sigură ca aşa este. M-am întors şi am privit cu îndoială bolovanul: nu mai clămpănea din buze şi rămăsese cu ele deschise ca sărutarea indecentă şi libidinoasă a unei negrese grase şi buzate. În timp ce priveam am văzut clar cum se săltă câţiva centimetri de la pământ şi se apropie de peretele şopronului. Am ridicat felinarul şi atunci am zărit formele graţioase ale „ Zburătoarei”.

— Ştiu ce vrea! am spus şi m-am apropiat de sculptură.

Am apucat-o în mână şi am ţinut-o deasupra bolovanului care a început să se zguduie şi să clămpăne ca apucat de friguri.

— Ai grijă! a ţipat Mădălina când eu m-am apropiat şi mai mult de pietroi.

Am lăsat încet sculptura spre buze şi când mai avea numai câţiva centimetri acestea s-au lungit într-o imposibilă sărutare şi au prins-o. Ca trasă de o mână nevăzută a dispărut în adâncurile bolovanului. Câteva clipe nu s-a întâmplat nimic apoi buzele şi-au domolit freamătul şi în şopron s-a aşternut liniştea, auzindu-se numai şuierul vântului. M-am întors să plec când am auzit ceva ca un foşnet. În jurul pietroiului pământul se mişca şi se scutura uşor făcându-l să se scufunde încet, încet ca prins în apele unui vârtej.

Mădălina privea ca în transă pietroiul. Desfăcu lănţicul de la gât şi mi-l întinse:

— Dă-i şi lănţicul te rog! Nu vreau să mai am nimic de la el!

Rămăsesem cu pipa în mână. Am privit-o ezitând. Era doar o pipă dar Mădălina a spus:

— Dă-i-o! Să nu mai rămână nimic!

Am aruncat şi pipa în mijlocul vârtejului şi totul a pornit să se învârtă asemenea unui mic ciclon. În numai câteva minute nu s-a mai văzut de loc nici pietroiul, nici pipa, nici lănţicul şi nici „Zburătoarea”. M-am apropiat ţinut grijuliu de mână de Mădălina şi am pipăit locul unde cu câteva clipe înainte fusese bolovanul. Locul era puţin mai călduţ decât pământul de alături dar în rest era aceeaşi ţărână obişnuită ca peste tot în şopron. Am mai privit câteva clipe în jur dar cum nimic nu mai mişca ne-am refugiat în casă, îngheţaţi. Nu mai puteam dormi aşa că ne-am refugiat în bucătărie unde mai rămăsese puţină căldură. Mădălina a răscolit jarul, a pus câteva lemne aţâţând focul şi a făcut câte o cafea.

Zorile ne-au găsit tot în bucătărie şi tot nelămuriţi.

Eram sigur că Solovăstru avea să găsească o explicaţie: pietroiul se întorsese acolo unde îi era locul, în Râpa Seacă. Era uşor pentru un om superstiţios să-şi găsească explicaţii pentru orice. Dar pentru mine, un om crescut şi educat în spiritul cartezian al ştiinţei şi al necesităţii explicaţiilor logice ceea ce am văzut acolo în şopron nu avea să se împace niciodată cu ceea ce ştiam despre lume. De trei ori am scos carnetul de reporter începând să scriu ceva despre ceea ce văzusem. A patra oară l-am scos numai pentru a-l arunca în flăcările din sobă. Mădălina a privit tăcută flăcările apoi a acceptat tăcută faptul.

— Poate este mai bine aşa, a şoptit ea răscolind cu vătraiul foile cuprinse de flăcări. Trebuie să uităm, dacă putem, a mai adăugat ea şoptit dar am auzit-o.

Soarele era deja sus pe la opt când a venit şi Solovăstru; din viscolul de aseară nu mai rămăseseră decât troienele înălţate pe alocuri până aproape de streşinile caselor. Solovăstru era încă îmbufnat după despărţirea noastră nu prea cordială de aseară. A intrat, ne-a salutat s-a aşezat la masă şi până la urmă firea lui bonomă a învins. A privit spre cănile noastre de cafea şi a oftat adânc spre Mădălina:

— Pune-mi şi mie o cană fato, că mai nou boreasa mea nu poate nici să dea la vaci de mâncare până nu bea o cafea. De parcă a născut-o mă-sa cu cana de cafea în mână!

A sorbit zgomotos din cafeaua fierbinte apoi s-a ridicat iute în picioare şi s-a uitat pe geam unde se auzea un zgomot de tractor. S-a întors vesel spre mine:

— Dacă tot nu vă place la noi să ştiţi că pe la prânz

puteţi pleca! Am vorbit cu omul de pe greder, i-am dat o sticlă de rachiu şi până la prânz curăţă zăpada până la şoseaua mare şi de acolo încolo drumul îi liber.

Eu mă gândeam cum să îi spun despre întâmplările de azi noapte dar el privea lung la Mădălina cântărind-o din ochi. Clătina din cap şi spuse:

— Tu nepoată nu cred că ai să mai poţi lucra multă vreme la bar. Ar trebui să caut pe cineva să te înlocuiască că parcă văd că acum îţi vine sorocul.

M-am ridicat şi eu în picioare cât eram de înalt şi încercând să îl domin, lucru care nici nu era prea greu de altfel la cât era el de scund. Am scos pieptul în afară şi am spus cât de serios am putut:

— De azi Mădălina nu o să mai lucreze nici o zi în bar!

— I-auzi, i-auzi, făcu Solovăstru minunându-se şi scărpinându-se în cap. Şi de ce mă rog?

Am tras-o pe Mădălina mai aproape şi am cuprins-o pe după umeri.

— Pentru că nu sunt de acord ca soţia mea să lucreze într-un bar, de-asta.

Nu cred că sunt mulţi oameni care au avut ocazia să îl vadă pe Solovăstru în încurcătură şi lipsit de replică. Minute întregi a privit când la unul când la altul, începea un cuvânt, uita să îl mai termine şi abia într-un târziu cu ochii în lacrimi a bâiguit:

— Păi eu ce să vă zic decât să fie într-un ceas bun şi… să ai grijă de ea că eu… aşa rău de gură cum sunt am ţinut la ea ca din ochii din cap şi am îngrijit-o cum am putut mai bine de când i s-au prăpădit părinţi.

A data să mai spună ceva dar şi-a trântit şapca veche pe cap şi a ieşit ca o furtună din casă.

Mădălina zâmbi:

— Într-un ceas o să umple satul cu vestea că i se mărită nepoata. Când e vorba de aşa ceva are gura mai bogată ca o muiere…

Trebălui un timp tăcută pe lângă sobă pregătind ceva de mâncare când se opri dintr-o dată ca şi cum şi-ar fi adus ceva aminte şi se apropie de mine privindu-mă zâmbind:

— Auzi, dar pe mine nu ar fi trebuit să mă întrebi dacă vreau?

— Aşa ar fi trebuit, am recunoscut eu încurcat, dar mi-a fost frică să nu mă refuzi.

— Păi te mai pot refuza şi acum, a şoptit ea moale şi eu am luat-o în braţe strângând-o cu grijă.

Ne-am sărutat lung şi numai tusea încurcată a şoferului ne-a trezit din visare. După ce a aflat vestea nea Gică a tras concluzia: „ Ei dacă tot nu ai găsit un subiect pentru un reportaj măcar nu ai venit degeaba. Ţi-ai găsit nevastă!”

***

Ăsta a fost primul dintre drumurile multe şi nenumărate pe care aveam să le fac la Fundăţica. În fiecare din ele am învăţat şi am câştigat câte ceva numai bun de aşezat acolo în partea aceea a sufletului unde ţineam caseta cu amintiri frumoase. Dar nici unul din drumuri nu se compară cu primul, cel în care am găsit-o, sau poate, nici acum nu sunt foarte sigur, am fost găsit, de Mădălina.

APĂ VIE, APĂ MOARTĂ

Înainte de a se lansa cu viteză în defileul ce cobora spre Fundăţica, nea Gică, şoferul ziarului, se întoarse zâmbind spre mine:

— Cine ştie ce mai găsim acum în Fundăţica?! Nu de alta, dar locul ăsta pare plin de minuni...

Am dat să-i răspund, dar hârtoapele din drum m-au făcut să-mi înghit vorbele. Şi apoi nu prea am mai avut vreme de vorbit, pentru că drumul, care mi se păruse interminabil astă-iarnă, l-am făcut acum în numai câteva minute. Totul era înverzit în jurul nostru şi, o dată ajunşi lângă bar, abia l-am recunoscut, acoperit cum era peste tot de iedera voinicului.

Solovăstru, cu aceleaşi haine ponosite pe care le ştiam de astă-iarnă, deşi acum eram în plină vară, ne aştepta pe treptele din faţa barului. Privi pe furiş în jur, apoi se apropie cu paşi repezi de maşină. Se urcă grăbit în spate, apoi îi spuse şoferului:

— Ia-o repede înainte! Nu vreau să fim văzuţi unde mergem. Îţi spun eu, pe drum, ce şi cum.

După ce îi explică pe unde să o ia, mă înghionti discret în coaste:

— Şeful ăla al vostru nu ţi-a dat nimic pentru mine?

I-am întins în silă 50 de euro, avertizându-l:

— A zis că, dacă nu mă întorc cu un reportaj pe cinste, să ţi-i iau înapoi.

A zâmbit strâmb, apoi, după ce i-a dosit adânc undeva într-un buzunar, a spus:

— Eu vă dau subiecte ca lumea! Ce vină am eu că voi nu vreţi să scrieţi despre ele?

După vreo doi kilometri s-a ivit un drumeag spre stânga şi Solovăstru i-a făcut lui nea Gică semn să o cotească. Pe urmă s-a întors spre mine şi a început să îmi vorbească ferit, de parcă ar fi fost numai urechi duşmănoase în jur:

— Uite, acolo este Râpa Dracului… Nimeni nu a vrut să îşi facă casă pe aici… Ţi-am mai spus că îs locurile spurcate, noaptea se văd lumini şi se aud zgomote. De parcă ar mesteca dracii sufletele păcătoşilor…

De după un pâlc de copaci se ivi o căsuţă mică, gârbovită şi înnegrită de vreme. Solovăstru arătă spre ea:

— Numai nea Benga şi baba lui au inimă să stea pe aici. Dar la ce să te aştepţi de la unul cu numele lui?

Probabil că am făcut o figură nedumerită, aşa că nea Gică, mai umblat prin locurile astea, se simţi dator să mă dumirească:

— Pe aici, la Dracu' i se mai zice şi Benga…

Am vrut să mai cer lămuriri, dar nu am mai apucat, pentru că maşina a oprit brusc în faţa porţii. Sprijinit de ea sau, poate, sprijinind-o să nu cadă, stătea un moşneag. Părea să aibă vreo sută de ani, aşa arăta de vârstnic şi încovoiat de vremuri. Părul vâlvoi, netuns cine ştie de când, sprâncenele dese, crescute mult peste ochi, îl făceau să pară aidoma unui bătrân spiriduş paznic peste comori.

Solovăstru coborî înaintea noastră şi din unul dintre

nenumăratele lui buzunare scoase o sticlă cu ceea ce părea a fi rachiu drept. Părea cel mai bun paşaport pe aici pentru că la vederea ei, moşul se învioră şi faţa i se lumină toată ca şi cum ar fi întinerit dintr-o dată câţiva ani. De lângă casă, un câine slab şi negru hămăi spre noi de câteva ori, neconvins, apoi răpus de căldură se ascunse în umbra unui şopron şi tăcu.

Ţinând sticla în faţă ca pe un steag de pace, Solovăstru se apropie de bătrân:

— Bună ziua, nea Benga! Ce mai faci?

— Ha? întrebă bătrânul, cu ochii la sticlă.

— Lasă, lasă, nu te mai preface că nu auzi, spuse Solovăstru tare şi se întoarse spre noi. Aude ca un flăcău, dar îi place câteodată să facă pe surdu' numai aşa, ca să-şi plângă singur de milă…

Tot cu ochii la sticlă, bătrânul ne deschise poarta şi ne pofti în ogradă. Lângă casă, aşezată în partea umbrită, o masă şi două băncuţe, la fel de vechi şi înnegrite de vreme ca şi casa, parcă ne îmbiau la odihnă.

— Sevastiţă! strigă bătrânul cu o voce mai puternică decât te-ai fi aşteptat. Sevastiţă, ia adu tu nişte pahare aici…

Din casă se auzi o mişcare, apoi un zăngănit de pahare. Uşa se deschise, dar nu ieşi nimeni.

— Le-am pregătit, dar vino tu şi le ia…, se auzi o voce tânără şi cristalină.

— Sevastiţă! - vocea bătrânului căpătă un accent ameninţător, dar din casă nu se mai auzi nici o mişcare.

— Nu vin, na, că mi-e ruşine să mă vadă oamenii ăştia aşa…

Bătrânul Benga privi mai întâi la noi, apoi se răsti spre uşa deschisă:

— Sevastiţo! Când oi veni şi-oi pune corbaciu pe tine, n-o să mai poţi ieşi în sat de ruşine o lună întreagă. Adu odată paharele alea şi nu mă fă de râs.

Cu fereală, privind în jos stingherită, o codană ca la 17-18 ani, cu capul îmbrobodit într-o basma groasă, ieşi din casă şi ne puse câteva pahare pe masă.

— Bună ziua, nană Sevastiţa, o salută Solovăstru cu respect şi desfăcu sticla în timp ce îmi făcea cu ochiul, arătând spre ea. Dar stai aici, să bei cu noi un pahar…

Codana privi scurt spre bătrânul Benga, dar, cum acesta, cu ochii la sticlă, nu spunea nimic, ridică din umeri şi se aşeză lângă noi. Priveam lung la ea şi nu pricepeam de ce Solovăstru mi-o tot arăta din ochi. O codană ca toate codanele, crescută în cotloanele sălbatice ale munţilor şi, după câte se vedea, cam sălbatică şi nu prea scoasă în lume.

Solovăstru umpluse între timp paharele; după ce am ciocnit cu toţii şi am dat paharele peste gât, s-a întors spre bătrân.

— Nu vrei să ne spui, nea Benga, cum s-a întâmplat cu oamenii ăia… care au mas săptămâna trecută la mata.

Bătrânul privi urât la codană, care începuse să chicotească, şi nu prinse a vorbi până nu mai goli un pahar.

Se şterse tacticos la gură şi abia apoi începu să vorbească:

— Apoi, ce să mai spui, măi băiete dragă, că uite ce ruşine păţii acu', la bătrâneţe. Şi nu mi-e de ajuns

că mă ştie tot satu', acu' mi-ai mai adus şi pe domnii ăştia de la oraş să audă şi ei cum m-am făcut de râs…

Solovăstru se pare că îşi cunoştea bine omul, pentru că, aşa, ca prin minune mai scoase o sticlă cu rachiu din buzunarele lui fără număr şi o scutură bine să i se vadă mărgelele înainte de a o aşeza pe masă.

— Uite, împinse el sticla spre bătrân, asta ca să mai ai şi dumneata de dat câte un gât când ţi-o fi prea ruşine… Să mai uiţi.

Bătrânul privi lung la sticlă, cântărind-o parcă din ochi. Dintr-o dată, se hotărî şi cu o mişcare iute o puse sub masă, ascunsă vederii, privindu-ne apoi nevinovat, ca şi cum ne-ar fi îndemnat să uităm de ea.

Tuşi uşor ca să îşi dreagă vocea şi îi făcu semn lui Solovăstru să umple iar paharele. De data asta îşi muie numai uşor buzele în rachiu şi apoi începu molcom să povestească:

— Cum să vă zic io vouă? Acu' vreo săptămână, aşa mai pe înserate, stăteam cu muierea mea aici, pe prispă, şi ne uitam la orătănii. Tocmai le dădusem de mâncare şi aşteptam să intre în coteţ, să le închid. Noi, dragă domnule, se întoarse el spre mine, nu avem electrică aici, şi gazul e scump, aşa că aprindem lampa cât mai târziu. Oricum, se înserase bine când au venit oamenii ăia, şi nu i-am văzut prea bine. Păreau un fel de nemţi, japonezi, străini erau sigur, că nu prea le înţelegeam io vorba, mai mult din semne am priceput că li s-a stricat maşina. O lăsaseră acolo, cam pe unde o aveţi şi voi, numai că era mai mare şi mai albă, rotunjită parcă, cu tot felul de luminiţe pe ea. Nu am priceput eu bine ce voiau, tot arătau spre fundul grădinii, unde începe Râpa Dracului, până când le-am

spus să se ducă, să-l ia şi pe Dracu', dacă vor, şi să mă lase să mă culc, că se făcuse târziu. Nu ştiu ce Ucigă-l toaca au căutat ei, că au duduit toată noaptea şi au făcut o grămadă de gropi, noroc că nu semănasem nimic pe acolo. Dimineaţă, când m-au trezit, păreau mai bucuroşi şi mă tot îndemnau să iau două bidoane. Am zis ca o fi ceva băutură de-a lor, cum mi-au lăsat şi nemţii ăia de anul trecut pe care i-am lăsat o săptămână să îşi pună cortul lângă casă. Dar asta, după ce că era puţină, nici nu se putea bea de amară ce era. Am gustat-o şi am scuipat-o îndată pe jos, de era să se strice ăia de atâta râs. Apoi unul pe care îl înţelegeam mai bine mi-a zis o prostie cât el de mare: că în bidoanele alea nu e rachiu, ci aşa, un fel de apă vie şi apă moartă, cum am auzit io prin poveşti când eram prunc. Am vrut să le zic vreo două, dar s-au urcat repede în maşina aia a lor şi cât ai clipi din ochi nu am mai văzut-o, parcă s-ar fi înălţat la cer, nu alta. Apa moartă, după câte m-am priceput eu că ziceau ei, cică era să îţi dai pe bube şi alte rupturi de oase, iar apa vie, dacă se întâmpla un necaz mai mare, oricum nu i-am înţeles eu prea bine ce voiau să zică. Le-am pus în cămară, cu gândul să le încerc mai spre seară, şi am plecat la coasă, că am un loc dincolo de Râpă şi mă gândeam să nu îmi rămână necosit, ca anul trecut, când nu am putut să mă mişc toată vara din pat de junghiuri şi am pierdut bunătatea de fân. Când mă întorc eu spre seară de la cosit, baba mea, nicăieri. Strig eu în sus, strig eu în jos, baba, nimic. Na, drace, mi-am zis eu, ori au venit nemţii ăia după ea să mi-o ia şi să mi-o fiarbă, să o facă mai fragedă, ori au luat-o dracii să o pună în loc de talpa iadului. Cum mă

învârteam eu amărât prin bătătură, că uite am rămas singur la bătrâneţe, numai ce aud dinspre cămară un chicotit, aşa, ca de fetişcană. Deschid eu uşa, şi acolo, printre cratiţe şi oale, se ascundea Sevastiţa, hlizindu-se ca proasta în broboadă. Ce-ai făcut, toanto? am întrebat-o eu, dar aveam aşa o bănuială. Trăsese cu urechea la ce vorbisem eu cu nemţii ăia şi, cum am plecat la coasă, ţuşti la bidoane să le încerce ea prima. A turnat în ea la apă vie până a întinerit de a ajuns ca acum. Noroc că am venit la vreme să o opresc, că altfel ajungea copil de ţâţă, de trebuia acum să îi caut şi doică prin sat. Am mai prăbăluit şi io un pic din bidoanele alea, noroc că am apucat să îmi dau cu apă moartă pe spate, de m-a lăsat cu totul vătămătura care mă ţinea de când am căzut acum câţiva ani din car, că toanta asta a mea, buiacă ca toţi ăştia tineri, s-a împiedicat până la urmă de bidoane şi le-a vărsat cu totul…

Am privit spre Sevastiţa, care râdea vinovată, ascunzându-şi gura în broboadă, apoi am privit la Solovăstru, clătinând cu îndoială din cap.

Solovăstru se întoarse spre bătrân:

— Dar bidoanele alea măcar ţi-au mai rămas?

— Rămas, sigur că au rămas. Am zis să le ţinem noi, că tare erau faine. Sevastiţă, ia du-te tu şi le adă să le vadă domnii…

Sevastiţa rămăsese cu mâna la gură, privind năucă de la unul la altul.

Văzând cum privim toţi la ea şi aşteptăm un răspuns, într-un târziu îngână cu voce pierită:

— Ieri-dimineaţă, după ce ai plecat la coasă, au trecut pe drum un domn şi o doamnă într-o maşină.

Erau din Bucureşti şi m-au întrebat dacă nu le pot vinde nişte lapte…

Bătrânul se lovi cu mâinile peste genunchi, într-un gest de disperare:

— Le-ai dat bidoanele? Păi, ce ţi-am spus eu ţie, să ai grijă de ele?

În faţa tăcerii încăpăţânate a Sevastiţei, bătrânul ridică ochii spre cer ca şi cum l-ar fi luat martor, apoi se întoarse plin de obidă spre noi:

— Uite aşa mă chinui cu toanta asta a mea de şaptezeci de ani. Un pic de minte nu are şi toate le face numai pe dos, de parcă o împinge Necuratu'…

Am pufnit supărat şi am dat să mă ridic în picioare să plecăm, când nea Gică îmi dădu un ghiont, arătându-mi ceva în ogradă. La început nu mi s-a părut nimic deosebit, dar apoi, văzând încotro privea şoferul, m-am uitat şi eu mai atent. Pigulind cu grijă după boabe, se apropia de noi cu paşi măsuraţi un gâscan bine făcut.

— La dracu, am şoptit în barbă.

Am luat pe pipăite, cu ochii ţintă la orătanie, un pumn de grâu din sacul de lângă noi şi l-am aruncat spre gâscan. A început să ciugulească cu poftă, privindu-ne din când în când cu ochi albaştri şi bănuitori.

Un gâscan ca toţi gâscanii, numai că pe gâtul lui scurt şi gros erau trei capete care ciuguleau pe rând din grâul aruncat pe jos, pe când celelalte două ne priveau suspicioase ca şi cum ne-ar fi suspectat că vrem să-i luăm mâncarea.

Văzându-ne cum privim gâscanul, bătrânul arătă scârbit spre el:

— Ia uitaţi-vă ce a fost în stare să facă până am venit eu de la cosit! A tăiat două gâşte şi un gâscan, le-a lipit la toate capetele pe gâtul gâscanului, le-a spălat cu apă moartă, apoi i-a dat să bea apă vie. Cică era curioasă dacă va face ouă ca gâştele sau va călca celelalte gâşte cum făcea înainte gâscanul…

Alungă posac de lângă noi gâscanul, care, total nepăsător la felul cum arăta, sâsâi furios cu toate trei capetele spre el înainte de a se îndepărta.

— Asta nu ar fi nimic, dar de când are trei capete nu mai doarme ca toate orătăniile, sâsâie mereu cât îi noaptea de lungă, că îl aud prin somn; ba, am început şi să-l visez de-o vreme… Şi în vis parcă se face tot mai mare, de parcă ar fi ca un balaur din ăla din poveşti, îmi goleşte dintr-o înghiţitură tot hambarul şi pe urmă sâsâie urât la mine, cică să-i mai dau… Nici nu mă mai pot hodini bine nopţile de răul lui…

Se întoarse spre Sevastiţa să o certe, dar văzând-o cum stă chircită cu capul între umeri dădu numai din mână a lehamite.

Am rămas fără grai; lângă mine Solovăstru zâmbea cu gura până la urechi şi cred că se pregătea să îmi mai ceară nişte bani, dar m-am făcut că nu îl bag în seamă. Moşul, văzând că noi toţi eram ocupaţi să privim gâscanul, mai umplu un rând de pahare. Eu m-am ridicat încet în picioare şi i-am făcut semn lui nea Gică să se ridice şi el. Mi-am dres vocea şi, încercând s-o fac să îmi sune cât mai natural, m-am adresat bătrânului:

— Noi mergem până la maşină să aducem un aparat de fotografiat şi o maşinărie să se înregistreze ce vorbim… Până mai stăm noi de vorbă, îl trimitem pe

domnul Solovăstru să aducă câteva sticle de rachiu din ăsta drept de care îţi place dumitale… numai să ne spui cum s-a întâmplat totul de-a fir a păr… O să-i zic să aducă şi ceva de mâncare pentru s-ar putea să dureze ceva mai mult…

Auzind de rachiu bătrânul se ridică şi el, cu ochii dintr-o dată atenţi, şi privi spre Solovăstru:

— Apoi, dragă domnule, să aducă numai rachiu, că de mâncare mai găsim noi vreo orătanie să o tăiem, că nu suntem aşa de săraci, chiar dacă suntem aici la capătul lumii, unde şi-a înţărcat Dracul copiii…

L-am luat cu noi pe Solovăstru şi l-am trimis să aducă de unde o şti el încă vreo trei, patru sticle de rachiu drept; m-am făcut că nu aud cum bombăne că „alea trebuie să le plătiţi separat, că îs destul de scumpe, şi io nu găsesc sticlele de rachiu pe marginea drumului sau în pomi!”.

În ogradă, bătrânul Benga tocmai ţipa la Sevastiţa să se mişte odată şi să ne pregătească ceva de mâncare. Şi să se mişte mai repede, că destule prostii făcuse până atunci. Tremurând tot de emoţie, am ajuns la maşină şi m-am aşezat pe bancheta din spate să-mi revin: în sfârşit dădusem lovitura! De data asta avea să iasă un reportaj pe cinste! Am verificat dacă am film în aparat, dacă banda casetei din reportofon este trasă la capăt, apoi ne-am întors la bătrân. L-am pus iar şi iar să povestească întâmplarea, până când a obosit şi i s-a făcut lehamite. S-a mai înviorat puţin când l-a văzut pe Solovăstru venind cu patru sticle la gâtul cărora rachiul drept făcea mărgeluţe aurii, dar tot nu a mai vrut să continuăm până nu mâncăm de prânz, mai ales că dinspre bucătăria de vară venea un

miros îmbietor. Am vrut să merg măcar să îi fac câteva poze gâscanului, dar bătrânul era neînduplecat: după ce mâncăm! Împiedicându-se mereu - acum eram convins că de fapt încă nu era obişnuită cu noul ei corp tânăr -, nana Sevastiţa ne puse pe masă o tocăniţă grozav de gustoasă şi o mămăligă aburindă. Am început să mâncăm ca lupii, ronţăind cu poftă oasele, pe care le aruncam apoi câinelui negru, care se mai înviorase niţel şi se învârtea pe lângă noi prinzându-le din zbor cu dexteritate. Abia după ce ne-am potolit puţin foamea, printre îmbucături, bătrânul Benga ne-a mărturisit:

— O fi Sevastiţa mea împiedecată, dar face o tocană de gâscă ca nimeni alta în sat…

Nea Gică mă privi lung:

— Sper numai că nu a tăiat gâscanul ăla ciudat de care avem noi nevoie…

M-a săgetat un junghi prin inimă, dar bătrânul Benga ne-a liniştit:

— O fi proastă Sevastiţa mea, nu zic nu, dar nici chiar aşa…

Se uită după ea şi, nevăzând-o prin apropiere, strigă:

— Sevastiţo! Ia fă-te încoa şi adu şi balaurul ăla cu trei capete cu tine, că domnii vor să-i facă poze. Poate ţi-or face şi ţie una, să-ţi rămână de aducere-aminte, că cine ştie cât te-o mai ţine şi pe tine tinereţea asta…

De cum am văzut-o pe nana Sevastiţa apărând de după colţul casei, acoperindu-şi vinovată gura cu broboada, am ştiut că ceva nu-i în regulă. Şi-a dat seama de asta şi bătrânul, că întrebat-o grăbit:

— Acu’ ce-ai mai făcut, toanto?

Văzând-o cum îl privea cu ochii mari şi fără să spună nimic, bătrânul se plesni cu mâinile peste genunchi a neputinţă:

— Ai tăiat gâscanul, năroado!

Sevastiţa dădu numai din cap şi scânci cu o voce subţire ca de fetiţă:

— Păi, nu ai zis tu că nu mai poţi dormi noaptea de răul lui? Acu’, l-am tăiat iaca… Ai scăpat de el!

— Domnii ăştia voiau să îl tragă în poză… Acu’ ce-or să mai fotochipeze?

Sevastiţa se hlizi şi se răsuci pe călcâie:

— Păi, să mă fotochipeze pe mine, că uite ce tânără şi frumoasă îs!

Dinspre Râpa Dracului se auziră câteva scrâşnete, şi pământul păru că se mişcă uşor.

— Taci, toanto, făcu bătrânul moale. Nu auzi că râd dracii de tine?

Am rămas în gospodăria bătrânului Benga până spre seară, doar-doar vom mai găsi ceva, vreo urmă palpabilă a trecerii „nemţilor” prin sat. Cum era de aşteptat, nu am mai găsit nimic.

Ne-am luat într-un târziu rămas-bun şi am pornit-o spre maşină. Solovăstru se ţinea cu mâna de buzunarul unde bănuiam că ascunsese banii.

— Io nu vă dau nici un ban înapoi, aşa să ştiţi. Ce vină am eu că aţi mâncat probele?

Văzând că mergem amărâţi şi nu spunem nimic, căpătă curaj:

— Şi mai trebuie să-mi plătiţi şi patru sticle de rachiu drept! Că de la Benga slabă speranţă am să le mai iau înapoi.

*

Tot drumul înapoi spre oraş, spre civilizaţie, eu am tăcut morocănos, iar nea Gică, fin psiholog, mi-a respectat tăcerea. Din când în când, ofta şi privea înapoi spre locul unde bănuia că ar putea fi Fundăţica. Într-un târziu, chiar înainte de a intra în Braşov, nu m-am mai putut abţine şi l-am întrebat:

— Da’ ce te frământă, ne-a Gică, de te tot uiţi aşa cu jind înapoi?

Şoferul depăşi cu grijă un camion, apoi se întoarse oarecum ruşinat spre mine:

— Mă tot gândesc la fetişcana aia…

— Care fetişcană? am făcut eu pe nedumeritul.

— Ei, care? Sevastiţa, care alta…

— Ce-i cu ea?

Nea Gică mai conduse un timp cu ochii la şosea, apoi spuse plin de obidă:

— Nu ai văzut cum i se mişcau ochii în cap? Un semn aştepta, şi ar fi venit după mine. Că bătrânului tot nu îi era de nici un folos, aşa tânără cum era…

Am privit mai lung la nea Gică: avea la vreo cincizeci de ani, dar uite, al dracului, unde îi stăteau gândurile. Mi-am ascuns un zâmbet şi l-am întrebat, cât de serios am putut:

— Păi, de ce nu i-ai făcut semn atunci? Cred că moşul era chiar bucuros să scape de o asemenea pacoste… Ţi-ar fi dat-o tot fuga…

Şoferul tuşi încurcat şi după un timp spuse:

— Acu’, că era împiedicată nu ar fi mare lucru, s-ar fi obişnuit ea cu timpul să meargă drept. Dar mă gândesc: dacă moşul avea dreptate?

— Cu ce să aibă dreptate? am întrebat eu nedumerit.

— Dacă efectul la apa aia vie pe care a băut-o nu ţine prea mult, şi într-o dimineaţă mă trezeam cu o hoaşcă de o sută de ani în pat, ce mă făceam eu pe urmă cu ea?

Când ne-am despărţit, o oră mai târziu, încă mai dădea din cap neconvins dacă a făcut bine sau nu.

Cât despre mine, ce să mai zic? Eram la al doilea reportaj ratat la Fundăţica, dar va trebui să mai ratez multe şi să mai treacă ceva timp până ce aveam să mă conving că şeful meu nu este un paranoic şi că acolo, undeva între barul lui Solovăstru şi Râpa Dracului, chiar se întâmplă lucruri ciudate.

APROAPE ÎNGERI

Când am citit anunţul din ziar, l-am înconjurat cu pixul, apoi, privind cu grijă în jur, am întors ziarul cu faţa în jos de parcă mi-ar fi fost frică să nu-l vadă altcineva şi să mi-o ia înainte. Anunţul era sec: „Angajez paznic pentru crescătorie de animale exotice. Se cere disponibilitate pentru muncă în locuri izolate. Salariu atractiv şi durata angajării minimum un an”. Alături de rubrica cu anunţuri era şi un reportaj despre jaful de la bancă: „Ieri după-amiază a avut loc o tentativă de jaf armat la banca din localitate. Cu numai câteva minute înainte de închidere, la unul dintre ghişeele băncii s-au prezentat doi indivizi care, atunci când le-a venit rândul, au scos pistoalele şi au cerut toate încasările zilei. În timp ce casiera le pregătea banii, unul dintre gardienii băncii, culcat pe jos de jefuitori, a profitat de neatenţia celor doi, a scos un pistol şi i-a împuşcat mortal. Mai multe amănunte şi un interviu în exclusivitate cu gardianul, grav rănit în schimbul de focuri, în ediţia de mâine, dacă starea lui de sănătate ne-o va permite”. Lângă articol erau fotografiile celor doi tâlhari şi puţin mai jos poza mea. În ea arătam palid ca şi cum aş fi fost grav rănit şi cine ar fi văzut numai poza din ziar mi-ar fi dat puţine şanse să scap cu viaţă. Am băut cu înghiţituri mari cola care

se încălzise şi m-am grăbit spre un telefon. E adevărat că ziarul apăruse în dimineaţa asta, dar mai ştii cine dădea târcoale slujbei mele? Am vârât zâmbind o fisă în telefon: deja o consideram slujba mea, şi nu ştiu de ce totul mi s-a părut că a curs firesc. Prea uşor şi prea firesc.

— Alo!

În receptor se auzeau doar fâşâituri şi pocnituri, ca şi cum sunetul vocii mele şi-ar fi căutat drumul spre ţintă.

Într-un târziu, cineva mi-a răspuns:

— Alo… da, spuneţi, vă rog.

După voce, părea un bărbat în vârstă, cultivat şi calm.

Mi-am compus şi eu o voce asemănătoare:

— Mă numesc Jim Warren şi v-am sunat în legătură cu anunţul… paznic pentru crescătorie…

— A… sigur că da, domnul Warren.…

În timp ce mintea mea înregistra mecanic informaţiile privind modul prin care puteam ajunge la crescătorie, ceva s-a pus în mişcare. Un drăcuşor neliniştit îmi şoptea că cel de la capătului firului părea să-mi cunoască foarte bine numele şi că se oprise în ultimul moment. Imposibil. Nimeni nu ştia nimic, cu atât mai puţin necunoscutul de la telefon. Pe care hotărâsem să-l contactez cu numai câteva minute în urmă.

În trenul care mă ducea spre viitorul meu loc de muncă, scuturat pe îndelete de vagonul vechi şi aproape gol, m-am hotărât să-i păstrez noua slujbă cât mai mult timp. Poate între timp vor uita de mine şi complicii celor doi tâlhari ucişi. Care sigur vor dori să

se răzbune. Rumegam în minte întâmplările zilei de ieri şi încă nu mă puteam lămuri cum am putut ieşi atât de uşor din spital. La căderea nopţii, m-am strecurat uşor, ca un abur, pe sub nasul poliţistului pus să-mi asigure protecţia. Nu prea aveam eu încredere în poliţie şi în abilitatea ei de a mă apăra prea multă vreme, aşa că era mai bine să mă descurc singur..

După ore bune de mers cu trenul printr-un peisaj de câmpie monoton, dintr-o dată, aproape pe neaşteptate, totul în jurul meu a început să se schimbe. Câmpia a cedat locul unor dealuri pietroase, preschimbate şi ele în scurtă vreme, după numai câţiva kilometri, în munţi abrupţi, pe care ici-colo câţiva jnepeni încăpăţânaţi încercau să se caţere fără succes. Când, peste încă o oră, am sosit în staţia terminus, mi s-a părut că am ajuns pe fundul unei uriaşe căldări de piatră din care se strecura afară, parcă pe furiş, numai linia ferată printr-un defileu îngust. Aici au coborât toţi călătorii şi în numai câteva clipe s-au pierdut cu paşi repezi pe drumul din spatele gării. Pe peron mai rămăseseră numai un impiegat de mişcare şi trei munteni cu priviri aspre şi feţe dure, tăiate parcă din stânca munţilor care ne înconjurau. Cum figurile lor nu prea mă îndemnau la conversaţie, m-am îndreptat spre impiegatul în uniformă, care mă privea neliniştit în timp ce mă apropiam de el. A privit pe furiş spre cei trei munteni şi, la un moment dat, mi s-a părut că vrea să intre în clădirea gării şi să trântească uşa după el. Am mărit pasul şi l-am întrebat arătându-i anunţul din ziar:

— Bună ziua! La ferma Ronsson cum aş putea ajunge?

Mi s-a părut că s-a schimbat la faţă şi s-a uitat iar spre cei trei, care deveniseră brusc atenţi. Apoi a privit înspăimântat spre mine cu nişte ochi mari şi goi, ca şi cum nu m-ar fi văzut.

— Aaa… ferma Ronsson… pleacă un drum spre ea chiar din spatele gării. E la vreo trei kilometri de aici…, spuse el poticnit, într-un târziu.

Trei kilometri… Nu avea rost să caut nici un mijloc de transport, mai ales că nu aveam nici un bagaj la mine în afară de mica raniţă, care nu numai că era uşoară, dar era şi pe jumătate goală.

Am mulţumit cu o înclinare din cap şi am dat să plec. Brusc mi-a venit o idee. Ce ar fi să aflu cu câteva minute mai repede ce muncă o să mă aştepte?

— Nu vă supăraţi… Poate că îmi puteţi spune ce fel de animale se cresc la fermă? Ştiţi, urmează să mă angajez acolo ca paznic…

De data asta, omul s-a schimbat cu totul la faţă. M-a privit un minut lung fără să spună nimic, doar deschizând şi închizând gura fără să îi iasă nici un sunet.

— Animale? a bâiguit el într-un târziu.

— Da, ce fel de animale? am repetat eu apăsat şi prin minte au început să îmi treacă tot felul de boli specifice zonelor înalte, din cauza lipsei iodului din apa de băut.

Din câte îmi aminteam eu, parcă producea cu totul alte afecţiuni, şi tocmai mă pregăteam să repet întrebarea, când omul a făcut trei paşi iute ca fulgerul spre uşa biroului gării, a trântit-o după el şi am auzit clar cheia cum s-a răsucit de două ori în broască. M-am întors spre cei trei munteni, dar aceştia se îndepărtau

deja cu paşi mari şi cumpăniţi şi, văzându-le spatele lat, nu prea mi-a venit să le întrerup plimbarea. M-am apropiat de uşa închisă atât de brusc în nasul meu. Se auzea de dincolo de ea o voce înspăimântată:

— Nu mint, zău aşa! Am auzit o voce care m-a întrebat de ferma Ronsson… Şi despre ce fel de animale cresc acolo…

O voce arţăgoasă de femeie i-a răspuns:

— E normal să auzi spre seară voci care te întreabă de drumul spre iad, dacă începi să sugi rachiul de ienupăr cum dă soarele prima geana. Ai să ajungi ca cel de dinaintea ta, să vorbeşti singur cu liniile… O să-ţi pierzi slujba, nenorocitule, şi o să mă laşi pe drumuri şi pe mine şi pe copii…

— Azi n-am băut nimic, începu el să se dezvinovăţească, dar sunetul sec al câtorva palme mi-a dat de înţeles că avea o femeie care trecea extrem de uşor de la vorbe la fapte.

Am preferat să plec fără să mai insist, deşi în sinea mea mă întrebam cât o fi putut bea mogâldeaţa de funcţionar încât să i se pară că vede fantome… Sau că îmi aude numai vocea. O singură dată băusem rachiu de ienupăr şi trei zile am bolit. Dar parcă totuşi nu văzusem fantome… Poate că nu băusem destul. Dacă la fermă aveau, puteam încerca şi asta. Timp de un an, puteam încerca multe…

În spatele gării erau numai două drumuri: unul ducea spre orăşelul aflat la numai o azvârlitură de băţ, iar altul, abia o cărăruie ceva mai răsărită, se pierdea spre munţi. Am apucat mai bine raniţa şi am început să urc voiniceşte. În stânga şi în dreapta drumului se înălţau stânci cenuşii întrerupte ici-colo de filoane de

rocă de un roşu-aprins. În lumina tot mai slabă, păreau dârele de sânge ale unui uriaş sacrificat sus, în creierul munţilor. Atmosfera devenise de-a dreptul apăsătoare, aşa că m-am bucurat când am zărit casa. Părea mai degrabă o cabană ceva mai mare, care se continua în spate cu câteva construcţii joase. „Acolo cresc probabil animalele”, mi-am spus şi am mărit paşii. Undeva în subconştient îmi rămăsese reacţia funcţionarului de la gară şi, involuntar, mă gândeam la cele mai catastrofale scenarii. Adevărul este că unul singur nu mi-ar fi convenit: cel în care la fermă ar fi crescut şerpi. Nu pot să sufăr şerpii şi niciodată nu am putut să îmi explic de ce. De fapt este o fobie atât de comună la majoritatea oamenilor, încât nu prea ai nevoie să o explici, pentru că toată lumea te înţelege. Cu gândul acesta în minte, am bătut în uşă.

Mi-a deschis un bărbat în vârstă, dar care îmi părea voinic şi destul de viguros, în lumina palidă a apusului.

— Da? m-a privit el întrebător, apoi privirea i-a coborât spre raniţă şi i s-a luminat a înţelegere. Pentru anunţ, nu?

— Da, pentru anunţ. Cu dumneavoastră am vorbit la telefon? am întrebat, deşi îi recunoscusem deja vocea.

— Da, cu mine a răspuns el, studiindu-mă din cap până în picioare, poftindu-mă apoi cu un gest larg să intru.

— Numai puţin, am spus eu şi m-am oprit în prag. Înainte de a intra, ar fi bine să lămurim nişte lucruri. Nu suport şerpii…

A început să râdă vesel:

— Foarte bine. Cine a pomenit ceva de şerpi? Şi, la

urma urmei, cine suportă şerpii?

M-am scărpinat în cap, încurcat:

— E drept că nimeni, numai că în anunţ era vorba de animale exotice, apoi în oraş nimeni nu voia să îmi spună despre ce este vorba, aşa că am făcut fără să vreau tot felul de asociaţii de idei…

A mai râs câteva clipe cu râsul lui molcom, apoi mi-a arătat o mică pancartă agăţată chiar lângă uşă:

— De fapt oamenilor le este mai frică de ceea ce nu înţeleg, chiar mai mult decât de şerpi. Citeşte te rog! Eu arăt asta tuturor şi tot degeaba…

Cu litere mari, gotice, erau scrise îngrijit câteva rânduri. Becul din faţa casei nu lumina foarte tare aşa că m-am apropiat mai mult să pot citi:

„ Necunoscutul naşte frică, frica naşte mânie şi mânia, caută o victimă”

— Noi nu vrem să devenim victimele nimănui, numai pentru că lumea nu ne cunoaşte domnule Warren. şi dumneata va trebui să ai grijă de asta…

A zâmbit iar larg apoi a deschis uşa şi m-a poftit să intru. Încăperea unde am intrat era mare şi părea şi mai spaţioasă datorită faptului că nu avea aproape deloc mobilă. O masă mare în mijloc, câteva scaune lângă ea şi două dulapuri pe lângă pereţi. Nu prea am mai fost atent la ce spunea pentru că pe lângă masă se învârtea o fată blondă care aşeza vesela. Mi-a aruncat o privire fugară când am intrat, apoi şi-a văzut mai departe de treabă. Am încercat să fiu atent la ce spunea viitorul meu patron, dar mi-am dat seama că privind la fată i-am pierdut şirul vorbelor.

— … când vine trenul. Am mai pus o jumătate de oră până ajungi aici, aşa că am hotărât să te aşteptăm

cu masa.

A văzut privirea mea care aluneca mereu spre fată şi a zâmbit uşor.

— Am uitat să ţi-o prezint pe fata mea. Ea e Eloise!

Fata a privit scurt spre mine, a înclinat scurt din cap, apoi s-a aplecat iar asupra mesei.

— Ea are grijă de… animale. Dumneata va trebui numai să ne păzeşti… de eventualii musafiri nepoftiţi.

— Animale, tată? Fata ridică ochii mari şi întrebători spre tatăl său, dar acesta dădu nepăsător din umeri:

— Domnului Warren îi era frică să nu creştem şerpi. Nu-i poate suporta!

Râsul cristalin al fetei şi privirea ei amuzată m-au făcut să mă nu mă simt prea bine, însă mirosul îmbietor al mâncării mi-a adus aminte că trecuseră câteva ore bune de când nu mai pusesem nimic în gură. Şi apoi dintr-o dată mi-a trecut prin minte că nişte animale de care putea avea grijă o fată aşa de tânără nu puteau fi prea periculoase.

Am început să mâncăm şi tocmai mă pregăteam să laud masa când, afară, s-a auzit un sunet îndepărtat. Părea un amestec ciudat de clinchet de pahare şi ciripit de mici păsărele.

Fata a ridicat privirea spre tatăl ei şi a zâmbit:

— Iar mă strigă. Să mă duc?

Bătrânul mai luă o gură de mâncare, o mestecă tacticos şi, când termină, luă o înghiţitură de vin, apoi se ridică de la masă.

— Mai bine mă duc eu. Tu i-ai alintat prea mult şi, dacă o ţin tot aşa, în curând n-or să ne mai lase să dormim noaptea.

Din uşă, s-a întors spre noi:

— Dacă întârzii prea mult, arată-i tu domnului Warren unde îi este odaia. O fi obosit. Îi arăt eu dimineaţă ce are de făcut…

După ce a plecat, un timp a fost linişte, apoi, dintr-o dată, ciripitul s-a înteţit, acoperit de glasul cald şi învăluitor al bătrânului. Am vrut să mai întreb încă o dată despre animalele din fermă - după sunete îmi păreau mai degrabă nişte porumbei care uguiau încetişor -, dar, privind la fata care strângea cu mişcări graţioase masa, am uitat. După cum am mai spus, era blondă, faţa avea trăsături frumoase, regulate, şi un bronz dat de soarele înălţimilor îi aurea obrajii dându-i un farmec aparte. Nu ştiu de ce, aveam impresia că timpul petrecut la fermă va trece foarte uşor. Simţindu-mi privirea aţintită asupra ei, Eloise se întoarse spre mine zâmbindu-mi:

— Imediat termin şi îţi arăt unde o să dormi. Ţi-o fi somn… Tata mi-a zis că eşti de azi-dimineaţă pe drum.

Priveam scena domestică şi prin minte îmi treceau tot felul de gânduri. Aveam 33 de ani şi deja eram considerat bătrân pentru genul de muncă pe care îmi plăcea s-o fac. Cinci ani în legiunea străină, încă trei bodyguard la tot felul de nebuni cu bani ameninţaţi de alţi nebuni cu bani, apoi paznic la banca de unde abia reuşisem să scap cu viaţă… Aveam un cont destul de bunicel, poate venise vremea să mă aşez la casa mea. Uitându-mă la Eloise cum trebăluia prin bucătărie, mă întrebam dacă aş fi fost un soţ bun. Pentru că am avut toată viaţa numai meserii dure, cu femeile nu ştiam să mă port. Mi se păreau fragile, imprevizibile, şi imediat gata să plângă. Zâmbeam pierdut în gânduri şi tocmai

îmi spuneam că pe Eloise nu aş fi în stare niciodată să o fac să sufere sau să plângă, când s-a auzit un zgomot la uşă şi a revenit tatăl ei. A privit la noi lung, pe sub sprâncene şi a început şi el să zâmbească:

— Nu ştiu de ce, cred că o să-ţi placă slujba. Şi poate că o să rămâi mai mult de un an la noi, domnule Warren.

Eloise s-a întors surprinsă spre el:

— Chiar la asta mă gândeam şi eu, tată. Tu de ce crezi aşa ceva?

Bătrânul s-a aşezat încetişor la masă, râzând uşor:

— Bănuiesc că îi place priveliştea, spuse el şi arătă spre geam, unde munţii luminaţi de o superbă lună plină îşi arătau până departe crestele poleite.

Am simţit că roşesc şi mi-am făcut de lucru la bătrâna mea raniţă de legionar. Oare chiar atât de previzibil eram?

Acum râdeau amândoi, un râs vesel care nu mă supăra, şi după un timp am început să râd şi eu alături de ei.

— Ar fi bine să-i arăţi unde o să doarmă. Poate că nu o să-i placă confortul nostru şi ne trezim că mâine dimineaţă pleacă…

Ştiam că glumeşte şi mai simţeam că aş fi în stare să dorm şi pe pietre, numai să pot rămâne.

— Noapte bună, i-am spus şi am pornit-o pe scări, în sus, după Eloise, cu rucsacul în mână şi cu privirea în jos, încercând să nu-i privesc picioarele bronzate, care urcau sprintene înaintea ochilor mei pe scara abruptă.

Am ajuns pe un coridor întunecos, luminat într-un capăt de o lampă de veghe care trimitea spre noi o

lumină slabă. Cum mergea înaintea mea, mi s-a părut că în întunericul pâlpâitor al coridorului toată fiinţa ei e înconjurată de o aură palidă de lumină diafană, iar din umeri i se desprindeau o pereche graţioasă de aripi. Am clipit de câteva ori şi aripile au dispărut; am început să zâmbesc în sinea mea: dacă o vedeam pe Eloise cu aripi, era clar că începeam să mă îndrăgostesc de ea. Dacă nu cumva eram gata îndrăgostit.

Eloise deschise prima cameră şi intră cu mine ca un motan mare şi blând după ea. Mai lipsea să torc şi să mă frec de piciorul ei. Să fi ştiut că mă lasă, zău că aş fi început.

— Uite, aici o să dormi, îmi spuse ea după ce aprinse lumina şi arătă spre pat. Hainele ţi le poţi aşeza în şifonier. Baia este la capătul coridorului şi lampa de veghe este aprinsă toată noaptea, aşa că nu te poţi rătăci.

În mijlocul camerei mici şi cochete erau o masă şi patru scaune. Se aşeză pe unul dintre ele şi începu să aranjeze florile din vază.

— Florile eu le-am cules azi-dimineaţă. Speram să îţi placă…, îmi spuse ea şi privi drept în ochii mei.

„Speram să îţi placă”, a spus ea mângâind florile, dar eu auzisem: speram să îţi plac! Sau poate chiar aşa spusese…

— Înainte să vii, avea grijă de fermă fratele meu… El a trebuit să plece… Îmi era tare frică să nu vină cineva... - glasul i se poticni, apoi continuă: Ştii, cineva cu care să nu mă înţeleg. Uneori, mai ales iarna, rămânem izolaţi aici luni întregi

— Perfect, am spus eu cu glas sugrumat. Am tuşit

ca să-mi dreg vocea şi am continuat: Vreau să spun că o să îmi placă în mod sigur aici… şi cred că o să ne înţelegem…

Se ridică de pe scaun şi se apropie de mine. Îmi ajungea până la bărbie şi mirosea a flori proaspete şi a aer aspru de munte. Se ridică uşor pe vârfuri şi mă sărută pe colţul gurii. Am înghiţit în sec, încercând să spun ceva. Mi-a pus un deget pe buze şi a zâmbit fericită.

— Noapte bună, a spus şi s-a îndreptat spre uşă.

— Noapte bună, am răspuns, şi ea a închis uşa, pierzându-se în întunericul coridorului.

M-am dezmeticit şi am fugit să deschid uşa, privind după ea. Iar mi se părea că umerii îi erau învăluiţi în faldurile largi ale unor aripi.

— Eloise, am strigat uşor, şi ea s-a întors spre mine nedumerită.

Stăteam în uşă şi priveam spre ea cum se apropie, gândindu-mă cum să o întreb. Mi-am făcut curaj:

— Aş vrea să ştiu, totuşi, ce creşteţi aici? Numai dacă nu este secret, bineînţeles…

M-a privit lung, dintr-o dată întristată.

— Ştiam că te frământă asta. Vino să îţi arăt! Oricum trebuia să vezi dimineaţă…

— Dar tatăl tău nu se va supăra?

Cobora deja scările, aşa că mi-a răspuns fără a întoarce capul:

— În mod sigur nu se va supăra. Ba chiar se va bucura că îţi arăt eu, nu el…

Bătrânul nu mai era în camera de jos şi eu am urmat-o pe Eloise prin uşa din spate. La început am crezut că am nimerit într-un dormitor pentru copii. De-

a lungul pereţilor, aşezate pe două rânduri, se înşirau pătuţuri mici de copii. În ele, copii de toate vârstele dormeau zâmbind sau murmurând ceva prin somn.

— Acum ai văzut? s-a întors spre mine Eloise şi mi-a zâmbit larg.

— Am văzut, dar zău că nu înţeleg, i-am răspuns, şi chiar atunci unul dintre copii s-a răsucit prin somn şi i-am văzut aripioarele. Albe şi parcă diafane, dar perfect reale.

M-am aplecat peste alte paturi şi am văzut că toţi aveau aripi. M-am întors spre Eloise cuprins de un început de înţelegere.

Ea doar a dat din cap şi a confirmat:

— Copii care mor… Trebuie să stea undeva până cresc mari şi pot deveni îngeri păzitori, nu?

Ferma la care mă angajasem era o crescătorie de îngeri…

***

Eloise s-a aplecat spre unul dintre paturi să aşeze o păturică, şi atunci i-am putut vedea clar aripile pliate şi coborând graţios de-a lungul spatelui. M-a privit cu o uşoară tristeţe, şi atunci am ştiut, fără să mă întorc, că şi pe spatele meu erau aceleaşi albe aripi…

Am zâmbit la gândul că undeva, în oraşul unde fusese jefuită o bancă, un ziarist avea să fie foarte dezamăgit că nu va mai putea să-i ia un interviu paznicului de la bancă rănit în schimbul de focuri.

FATA DE PE MALUL MĂRII

Am auzit un zgomot uşor la uşă şi m-am ridicat în capul oaselor în pat. Nu prea dormisem bine, un local aflat în apropiere avusese clienţi până târziu în noapte şi se simţise obligat să-i întreţină cu melodii de petrecere cântate tare şi cu voie bună. Am privit la ceas: era numai opt şi nu prea ştiam cine ar putea să mă deranjeze atât de dimineaţă. M-am tolănit înapoi cu speranţa că fusese numai o părere, când am auzit din nou ciocănitul. Era abia perceptibil, ca o şoaptă, şi, dintr-o dată, mi-am dat seama cine ar putea fi. Îmi venea să-mi trag pătura peste cap, dar ştiu că ar fi bătut în continuare din ce în ce mai tare până aş fi deschis. Ciocănitul din uşă era efectul combinat al unei seri ploioase stropite cu multă votcă, în amestec cu foarte mult ghinion. Acum trei sau poate patru seri, după ce tipa cu care bântuisem toate plajele din jur îmi dăduse spre seară papucii, văzând că începe să plouă, m-am refugiat în barul hotelului, înecându-mi deziluzia cu câteva pahare de votcă bună. Târziu, spre sfârşitul serii, am văzut-o coborând pe ea, Ella. Era colega de cameră a mimozei pudice de dimineaţă, a cerut voie să ia loc la masa mea, iar eu, în halul de deprimare şi însingurare în care eram, aş fi dat voie şi unui hipopotam femelă să ia loc lângă mine, cu condiţia să aibă un umăr pe care să plec capul meu de bărbat

înşelat în aşteptări şi să plâng. Ei bine, Ella se pricepea de minune la consolări. Mi-a explicat pe îndelete că prietena ei aşa îşi făcea în mod constant numărul de când veniseră la mare. Agăţa băieţi, îi purta toată ziua cu vorba, apoi seara le dădea papucii, spre exasperarea lor. Şi a mea, am încercat eu să adaug, dar nu numai mintea, ci şi limba parcă îmi lucrau la ralanti şi eu nu găseam acceleratorul să urnesc niţel lucrurile. Până la urmă, deşi nu părea deloc genul, le-a urnit Ella. M-a ajutat să ajung la lift, apoi în cameră, pe urmă, normal, în pat. Cum a ajuns lângă mine rămâne un mister la fel de mare ca cel al Bermudelor. Am chemat-o eu? S-a oferit ea voluntară? Oricum, dimineaţă m-am trezit cu ea alături în pat. Fără alcoolul care să-mi alerge vesel prin minte şi care să pună o perdeluţă roz între mine şi realitate, Ella părea de-a dreptul hidoasă. Păcat de nume. De fapt, îmi spuneam eu privind-o dintr-o parte cum sforăie, nu era numai urâtă. Era..., cum să spun eu? Parcă aşa, cenuşie, ştearsă şi lipsită de atracţie, ca o meduză care a stat toată noaptea abandonată pe plajă. De exemplu, numai părul: dacă ar fi fost cu o nuanţă mai blond, ar fi avut culoarea aceea minunată cu care orice bărbat ar fi fericit să-şi bucure ochii la trezire pe perna alăturată. Aşa, parcă aveam alături un fuior de cânepă, şi nici ăla nu prea bine prelucrat.

— Vai, a spus ea, când s-a trezit într-un târziu. Ce-o să crezi acum despre mine? m-a întrebat clipind pudic din ochii urduroşi.

Am gemut fără să-i răspund nimic şi, plăcându-mi cât de tragic suna geamătul meu, am continuat să gem. Am arătat spre cap şi i-am făcut vânt pe uşă.

E adevărat că am lăsat biata fată fără răspuns, dar nu îmi era de ce cred eu despre ea, ci de ce ar spune prietenii mei, care mă ştiu totuşi un om normal, dacă m-ar vedea în pat cu o asemenea probă de urâţenie pură. Ei bine, de atunci, la fel ca şi acum, aproape în fiecare dimineaţă, îmi ciocănea uşor în uşă să îmi propună tot felul de tâmpenii. Să fac pe adormitul nu ţinea, pentru că alaltăieri, când, exasperat, am băgat capul sub pernă, a adus lăcătuşul hotelului, perorând pe hol surescitată că precis prietenului ei îi este rău sau i s-a întâmplat ceva groaznic. Am deschis chiar la timp, înainte ca omul să spargă broasca, şi, după cum privea când la mine, când la ea, legănând uşor ciocanul, am fost sigur că vrea să ni-l trântească în cap. Nu eram sigur doar pe cine anume vrea să lovească primul…

M-am dat jos gemând şi m-am împleticit până la uşă, deschizând-o.

— Paul, oh Paul, izbucni ea zbuciumată ca de obicei. Dacă ai şti cât de îngrijorată am fost… Am crezut că ţi s-a făcut rău…

Îngrijorarea ei a părut să se topească dintr-o dată când a dat cu ochii de pat. Sporovăind întruna, a ajuns lângă el, s-a aşezat şi a început să potrivească pernele.

Întotdeauna am fost un om moale. Am lăsat lucrurile să curgă de la sine chiar dacă ele nu curgeau în direcţia în care aş fi vrut eu. De pildă, acum. De ce nu aveam putere să prind arătarea asta de după cap, să o duc în faţa oglinzii şi să-i explic:

— Fată dragă, Muma Pădurii, zgripţuroaică ce eşti! Trezeşte-te! Uită-te puţin în oglindă şi pe urmă ia-o la goană… şi să te opreşti când o să te strig eu.

Din nefericire pentru mine, nu am găsit putere să fac aşa ceva. În loc de asta, am început să bâigui o scuză, ceva legat de starea mea proastă, de durerea de cap care de câteva zile nu mă mai părăsea, deşi mă simţeam mai degrabă asemenea lui Gulliver în timp ce era agresat de tânăra femelă yahoo.

— Lasă că te pun eu pe picioare! a decretat ea voioasă şi a început să scotocească prin sacoşa imensă pe care o căra peste tot după ea.

A început să înşire pe pat vitamine, energizante şi, la sfârşit, un pachet de prezervative Kama Sutra, cu poziţii explicite din Tantra Yoga desenate pe ambalaj, doar-doar mi-o trece vreun gând prin cap. Mi-au trecut chiar două gânduri în timp ce mă îndopam cu pastile: trebuia să fac ceva, orice, ca să scap de ea sau, dacă nu, să dau bir cu fugiţii şi să renunţ la frumuseţea de concediu. Mă uitam la ea cum mă urmăreşte din priviri în timp ce îi înghiţeam cu noduri medicaţia. Avea o faţă mică şi îmbătrânită, ochi scânteietori cum numai într-un film despre monştrii din insula doctorului Moreau îmi mai aminteam să fi văzut şi o poftă teribilă să mă sâcâie pe mine.

Am ieşit cu ea hotărât să mă fac praf suficient de mult încât să capăt curaj să-i spun că nu îmi place şi că niciodată, orice ar face cu mine, nu o să-i mai dau nici o un prilej să ajungă în patul meu. Poate doar dacă aş umbla tot timpul beat, dar nu eram atât de prost să-i dau ideea asta, pentru că, la câtă minte avea, ar fi fost în stare să o pună şi în practică.

Nu îmi aduc bine aminte decât de primele două baruri şi primele şase pahare. Pe urmă, ca prin vis, îmi amintesc că ne-am întâlnit cu colega ei de cameră,

care ne-a felicitat - pomenise oare cineva de o logodnă? eu nu, în mod sigur -, apoi cu vechiul meu grup de prieteni, cel cu care venisem la mare. Unul m-a tras deoparte şi mi-a spus foarte serios că ştie adresa unui ucigaş plătit ieftin, era sigur că dacă îi arăt poza tipei îmi face o reducere de 50%, altul m-a rugat să îi fac rost de o poză de-a Ellei, luată dimineaţa înainte de se machia, fiindcă are un câine blând acasă şi vrea să îl înveţe să latre. Genul de glume proaste pe care le făcusem şi eu de nenumărate ori. Am înghiţit totul în tăcere şi am băut mai departe. Până când aproape nu mi-a mai păsat cum arată Ella şi nici în ce parte se învârteşte pământul. Pentru că se învârtea tare, asta era sigur. Şi totuşi, prin aburi de băutură amestecaţi, îmi aminteam în timp ce ne întorceam spre hotel că trebuia să găsesc un motiv să mă despart de ea. Un motiv care să nu o supere, dar nici să poată fi întors mai târziu împotriva mea. Mă clătinam într-o parte şi-n alta în timp ce ea mă susţinea mândră, ca şi cum le-ar fi spus sfidător celor care ne priveau amuzaţi: şi ce dacă este beat? E omul meu! Omul ei pe naiba! Intrarea hotelului se apropia cu paşi repezi, ba nu! noi ne apropiam de hotel cu paşi - mă rog, nu aşa de repezi -, dar ne apropiam totuşi şi mie nu îmi trecea nimic prin cap. Am intrat şi parcă am văzut cum recepţionerul de noapte a clătinat mustrător din cap, dar Ella a ridicat nepăsătoare din umeri şi m-a condus spre lift.

Fă, Doamne, să se rupă cablul! Să se rupă cablul, mă rugam eu în şoaptă şi nu ştiam ce să promit ca să îmi fie ascultată rugăciunea.

Ce uşor era de regi, pe vremuri. Construiau o

mănăstire, o catedrală, două, şi le erau ascultate toate rugile... Eu ce să promit? Mă întrebam întruna, în timp ce repetam ca o litanie: să se rupă cablul, fă să se rupă cablul...

— Nu se rupe, nu îţi fie frică, mă încuraja Ella. Ai băut un pic prea mult şi de-asta ţi se pare că se clatină.

A avut dreptate: nu s-a rupt. Am ajuns în camera mea şi, cum în mintea ei făcuse probabil oarece asociere între starea mea de beţie şi prima noastră noapte de amor, cred că se şi vedea deja în pat cu mine.

M-am aşezat la masă şi i-am făcut semn să stea jos. Am început să vorbesc cât de rar am putut ca să înţeleagă:

— Ella...

— Da, dragule, spune...

— Ella, stai jos şi ascultă-mă! Nu scoate nici un cuvânt până nu termin de vorbit!

A strâns gura pungă şi m-a privit încruntată.

— Ella... eu nu te iubesc. Şi nu am să te pot iubi niciodată. Nu plânge şi ascultă-mă! De când eram copil mic am visat să iubesc o femeie aşa... şi am arătat cu mâna undeva unde bănuiam că ar fi cerul. Niciodată nu am să pot iubi o piticanie ca tine... aşa să ştii. Eram beat în prima seară, am crezut că eşti mai înaltă... zău...

Sau poate că am spus mai mare? Oricum nu conta prea mult şi nici nu avea ce să facă, ştiam asta sigur pentru că în liceu am avut un coleg care a încercat în zadar să mai câştige patru centimetri în înălţime ca să ajungă la fel de înalt ca prietena lui. Nu a reuşit cu

toate exerciţiile de gimnastică pe care le făcea zilnic, şi până la urmă s-au despărţit.

Nu mă mai asculta. Faţa şi aşa destul de mică i se încreţise ca şi cum ar fi fost o mască din hârtie creponată şi acum cineva mototolea hârtia pe dinăuntru.

S-a ridicat brusc în picioare, făcând să cadă scaunul ca într-un scenariu prost al unui film de serie B. Nu conta de acum. I-am spus că mă despart de ea, fără să îi spun şi cât este de urâtă.

— O să mă ai pe conştiinţă! m-a ameninţat ea din uşă, privindu-mă cu ochii ca două puncte fosforescente. Mâine, dacă vrei să mă găseşti, să mă cauţi pe malul mării… şi a trântit uşa făcând să sară tencuiala din jurul ei…

— Să te caute hingherii, am mormăit eu, cufundându-mă pentru prima dată de o săptămână încoace într-un somn adânc şi fără vise.

Subconştientul meu bifase victoria şi îmi comunicase că pot să dorm liniştit pentru că dimineaţă nu avea să mă mai trezească nimeni.

Ciocănitul puternic care m-a făcut a doua zi de dimineaţă să sar din pat precis nu era al Ellei. Era prea puternic şi ritmul părea aproape isteric. Cu ochii cârpiţi de somn m-am dus să deschid şi am văzut faţa înspăimântată a lăcătuşului hotelului. A înghiţit de două ori în sec, apoi a reuşit să îmi spună:

— Domnul director a trimis după dumneavoastră. A spus că vă roagă să veniţi urgent pe plaja hotelului.

M-am îmbrăcat mai repede ca niciodată în viaţă şi am coborât cele trei etaje în fugă, fără să mai aştept liftul, în timp ce o idee groaznică îşi făcea loc în mintea

mea: Ella s-a ţinut de cuvânt şi s-a aruncat în mare.

Când am ajuns pe plajă am văzut că, în ciuda orei matinale, era plin de lume. Toţi priveau la o gigantică silueta culcată pe plajă. Părea o fată uriaşă, imensă chiar, îmbrăcată într-un sumar costum de baie albastru şi care dormea nepăsătoare, cu spatele la toată aglomeraţia de pe plajă. În prima clipă m-am gândit la o reclamă la costume de baie sau la orice altceva. Cu numai câteva zile înainte, cei de la Coca Cola instalaseră pe plajă o uriaşă sticlă gonflabilă, pe care toată lumea se simţise obligată să o viziteze. Dar ce legătură putea avea cu mine? De ce mă căuta directorul? De parcă mi-ar fi citit gândurile, acesta se apropie de mine cu paşi mici şi afectaţi. Era singurul în costum şi cravată de pe toată plaja, dar nu părea să îi pese prea mult de asta. Se ridică pe vârfuri ca să ajungă la urechea mea:

— Nu ştiu dacă aţi observat, dar seamănă perfect cu prietena dumneavoastră! Până acum câteva minute era întoarsă cu faţa spre plajă şi am putut observa acest aspect foarte clar.

— Este cam devreme pentru o insolaţie, nu credeţi? m-am interesat eu politicos, şi el a vrut să îmi răspundă ceva pe acelaşi ton, dar chiar atunci pe plajă s-a produs rumoare şi lumea a început să se dea la o parte.

Din cauza fluxului, fiinţa de pe plajă ajunsese să aibă faţa pe jumătate cufundată în apă şi, cum se pare că o deranja, s-a întors cu faţa spre ţărm. Era imensă! A căscat lung o dată, apoi s-a ridicat într-un cot, privind la cei adunaţi pe plajă.

Rotind privirea, a dat cu ochii de mine şi s-a ridicat

în picioare. Câinii care erau amestecaţi printre oameni s-au pornit să urle, şi oamenii înşişi au început să se calce în picioare în dorinţa de a părăsi mai repede plaja.

O voce sunând ca toate trâmbiţele Ierihonului a făcut ocolul plajei:

— Paul! a spus ea, dar s-a auzit ca şi cum ar fi spus „Phaaauuuul”.

Geamurile din spatele meu au zăngănit prelung, iar în port, nu ştiu de ce, s-au pornit să sune sirenele vapoarelor. Oricum, nu îi acopereau vocea.

Am închis ochii şi am întins mâna în jur încercând să găsesc perna. Era un coşmar, trebuia să mă trezesc repede şi mai ales să am grijă de acum încolo să nu mai amestec în halul ăsta băuturile seara.

— Phaaaauuuul! s-a auzit iar, şi când am deschis ochii am văzut că ea făcuse un pas spre mine printre oamenii îngroziţi care părăseau în fugă plaja.

— Phaaaauuuul! Acum sunt destul de mare ca să mă iubeşti?

Mă privea cu ochii ei strălucitori şi a întins nerăbdătoare spre mine mâna cât cupa unui excavator de mare tonaj.

— Phaaaauuuul! şi nimic nu suna mai înfiorător decât nota de duioşie pe care o ghiceam în vocea bubuitoare.

Am închis ochii şi am lăsat mâna uriaşă a destinului să mă cuprindă.

POIANA ÎNGERILOR

Din Bucureşti au plecat de îndată ce s-a luminat de ziuă, amestecându-se cu valul de turişti de duminică ce năzuiau să evadeze măcar pentru o zi din canicula capitalei. Aproape tot timpul drumului Tom a stat pe bancheta din spate, mare, masiv, bolovănos şi, cu o figură crispată, urmărind încruntat fiecare poliţist de ţară pe lângă care treceau. Oricât a încercat să îl convingă să pună sacoşa cu prada în portbagaj, a fost în zadar. Uneori se comporta mai rău ca un copil, aşa că în cele din urmă a trebuit să cedeze, dar l-a aşezat în spate. Ca un făcut, pe toată Valea Prahovei, până dincolo de Braşov, în fiecare comună cât de cât răsărită, poliţistul era la datorie, patrulând mândru pe mijlocul şoselei. Nu păreau să caute ceva anume, mergeau doar cu paşi ţanţoşi pe mijlocul şoselei să vadă şi, mai ales, să fie văzuţi.

— Uite şi la ăsta! izbucni el într-o comună, în apropierea Sibiului. E duminică dimineaţa, şi el, în loc să se ducă la biserică, să îi mai ierte Dumnezeu din păcate, stă şi se plimbă pe mijlocul şoselei…

— În locul tău nu aş vorbi aşa mult de iertarea păcatelor, îi răspunse Tudor, conducând degajat maşina.

Nici măcar faptul că Tom strângea cu îngrijorare sacoşa în care aveau prada, cele peste zece kilograme

de aur şi câteva mii de euro, nu îl făcea să îşi piardă calmul. Ştia de la început cu cine are de-a face. Avea două posibilităţi: să scape de el înainte de a trece graniţa, sau, ţinând seama de mâinile lui de nepreţuit când venea vorba de vreun seif, să încerce să îl treacă cu orice risc. Sub bancheta pe care stătea Tom încrâncenat erau ascunse din timp câteva cartuşe cu ţigări. Suficient cât să motiveze neliniştea lui Tom în faţa vameşilor, dar insuficient cât să fie opriţi. Aveau să le fie reţinute ţigările, amendaţi şi lăsaţi să treacă cu aurul şi valuta bine dosite în ascunzătoarea pregătită din timp. Când drumul era liber şi atenţia nu îi era solicitată, Tudor îşi lăsa imaginaţia să alerge cu câteva ore înainte, spre momentul în care vameşii vor găsi ţigările. Zâmbi uşor, apoi alungă imaginea unui Tom încercând cu disperare să se disculpe, concentrându-se asupra drumului. Cu o figură detaşată şi plină de şarm, conducea calm şi, acolo unde, prin satele răzleţite între marile oraşe, întâlneau poliţistul de ţară care nu avea somn şi era proţăpit în mijlocul şoselei, pus pe fapte mari, îl saluta cu deferenţă ca pe o veche cunoştinţă. Poate maşina, poate figura lui relaxată a făcut să nu fie opriţi deloc de-a lungul a peste trei sute de kilometri, până dincolo Sibiu, într-una dintre comunele întinse parcă la nesfârşit de-a lungul şoselei principale. Acolo, un agent de circulaţie cu o mutră posacă le făcu semn să tragă pe dreapta:

— Bagă viteză şi treci de el! şopti înspăimântat Tom.

Tudor se întoarse calm spre el:

— Linişteşte-te şi stai blând. Doar atât ai de făcut! Bine?

Tonul celuilalt avu efect, pentru că Tom se relaxă vizibil în timp ce maşina oprea în dreptul poliţistului.

Ajuns în dreptul portierei, poliţistul salută şi spuse cu o figură încurcată:

— Mă scuzaţi, spuse el poticnit, impresionat poate şi de aspectul maşinii, şi de ochii cenuşii, reci, ai lui Tudor. Aş vrea să vă rog ceva!

Tudor zâmbi exact cât trebuia:

— Spuneţi, vă rog! Dacă se poate, vă ajutăm cu cea mai mare plăcere.

Poliţistul arătă în spate, unde se vedea un băiat îmbrăcat în trening, sprijinind amărât o bicicletă.

— Cumnatul meu voia să facă o excursie cu bicicleta prin jur. Numai că i s-a rupt o pedală şi mă gândeam că poate îl duceţi până acasă. Stă în Sebeş. Vreo patruzeci de kilometri de aici…

Tudor privi scurt în spate spre Tom, care părea ceva mai liniştit, şi-i spuse poliţistului:

— Nici o problemă… Sigur că da, mai ales că ne este în drum.

Coborî şi deschise portbagajul încăpător, în timp ce poliţistul se scuza în continuare:

— Nu v-aş fi deranjat, dar nu trecea nici o maşină break în ultimul timp …

Se întoarse spre băiatul care stătea încă sprijinit de bicicletă:

— Hai, vino, că te-am rezolvat. Şi vezi cum aşezi bicicleta, să nu zgârii maşina oamenilor, că te mănânc…

Cumnatul se dovedi a fi un puşti de vreo 18-19 ani, şi, după ce aşeză cu grijă bicicleta, Tudor manevră în aşa fel, încât să se aşeze lângă el, în faţă. Chiar dacă

era doar un puşti, nu voia să-l vadă pe Tom cum tresărea de câte ori i se năzărea câte ceva.

După ce îi salută încă o dată, poliţistul trecu lângă portiera deschisă, unde cumnatul său privea ruşinat în podeaua maşinii:

— Vezi? Nu v-a convenit la nici unul când soră-ta s-a măritat cu un poliţist! Dar acum ţi-a prins bine.

Îi dădu una prieteneşte după ceafă şi strigă după maşina care deja pornise:

— De acum să faci excursiile pe jos… sau să aştepţi până ai bani să îţi iei maşină…

Mai strigă ceva, dar cuvintele i se pierdură în vânt, pentru că Tudor, după ce privi discret la ceas, acceleră până aproape de viteza legală. Voia să recupereze puţinele minute pierdute şi, mai ales, să ajungă la graniţă înainte de ora şase, când se schimbau turele în vamă. Din experienţă ştia că spre sfârşitul turei vameşii erau mai obosiţi şi mai neatenţi. Şi nu-i era atât de sacoşă, cât de Tom, pe figura căruia orice om cât de cât experimentat citea vinovăţia. Cu puţin noroc, aveau să treacă. Oftă adânc amintindu-şi de ghinionul de azi-noapte. Un plan atât de perfect pus la punct era să fie dat peste cap de câteva amănunte. I se mai întâmplase şi altădată să nu iasă ca la carte, dar de data asta chiar că fusese urmărit de ghinion. După informaţiile pe care le plătise gras, casa de schimb trebuia să fie închisă de sâmbătă seara până luni dimineaţa. Din nefericire, s-au dovedit a fi adevărate şi zvonurile că patronul casei de schimb ar face trafic cu aur. Pe la ora două noaptea, când la sediul firmei nu ar fi trebuit să fie nimeni, i-au găsit pe patron, pe unul dintre bodyguarzi şi o casieră, cu vreo

câteva kilograme de aur împrăştiate pe masă. A fost nevoit să îi lichideze, spre nemulţumirea lui Tom, care era obişnuit ca loviturile lor să decurgă liniştit, fără vărsare de sânge. Au aşteptat să se facă dimineaţă, au urcat în maşina pregătită din timp şi au pornit-o spre vest. Pentru valută avea din vreme o soluţie pentru trecerea prin vamă, dar se gândea cum să procedeze cu aurul. Din câte auzise, ghinionistul patron găsise o metodă ingenioasă: îngloba fiecare bijuterie în parte într-un strat de răşină acrilică şi le ascundea apoi pe toate în rezervorul de benzină. Înainte de a pleca a luat la cu el repezeală şi mica butelie cu răşină: la o adică putea să o folosească şi el. Dar să se vadă mai întâi ajunşi cu bine în apropierea graniţei, acolo va hotărî la faţa locului cum va proceda. Scutură din cap ca să îşi alunge gândurile şi se uită spre puştiul de alături, care privea în continuare posac în podea. Citind ce era în sufletul lui, îl bătu încurajator pe umeri:

— Lasă, nu fi supărat! Toţi avem câte o rudă de care ne ruşinăm…

Tânărul dădu din umeri încăpăţânat, apoi spuse cu obidă:

— Aşa e… Dar el mereu mă face de râs!

Din spate, Tom, pentru prima dată eliberat de stresul care mocnea în el de azi-noapte, spuse părinteşte:

— Te-o fi făcând… dar acum ţi-a prins bine. Nu ştiu cine te lua în maşină cu rabla aia de bicicletă - şi râse mânzeşte.

Băiatul spuse fără să se întoarcă, privind tot în podea:

— Dacă aţi şti câte maşini a oprit până să vreţi

dumneavoastră să mă luaţi... Ceilalţi şoferi nici nu voiau să stea de vorbă cu el când auzeau despre ce este vorba, mai ales că le vorbea de sus, ca orice poliţist. Până l-a sfătuit unul care trecea pe lângă noi să fie politicos şi să încerce să spună „te rog!” dacă vrea să rezolve ceva. Cum a făcut aşa, cum m-aţi luat...

Tudor zâmbi în sinea lui. În condiţii normale, poate că şi el l-ar fi refuzat pe poliţist. Dar, cu cele zece kilograme de aur în sacoşa pe care o strângea Tom lângă el pe bancheta din spate, nu ar fi fost un gest tocmai recomandat.

Se întoarse spre băiat, care acum, după ce îşi spusese necazul, părea şi el mai liniştit, şi-l întrebă:

— Şi pe unde voiai să cutreieri?

— A, numai pe aici, prin împrejurimi, să văd cam cât pot să merg cu bicicleta asta într-o zi fără să se strice prea tare... Nu prea a rezistat, e făcută mai mult din bucăţi...

Încurajat de zâmbetul cald al lui Tudor, băiatul continuă să povestească, încălzindu-se pe măsură ce vorbea:

— Peste vreo lună, după ce luăm vacanţă, am plănuit să facem mai mulţi de la facultate o excursie de studiu mai lungă cu bicicletele. Vine şi profesorul de geografie cu noi... O să plecăm dimineaţa şi, până seara, vrem să ajungem la Sarmisegetuza... - vru să oprească, dar, după ce privi spre Tudor şi văzu semnul de aprobare din cap pe care îl făcu acesta, continuă: Sunt peste o sută de kilometri, trebuie să ne antrenăm, puţin câte puţin... Şi, mai ales, să le punem bine la punct, să nu rămânem vreunul în pană, aşa cum am

păţit eu azi.

Ruşinat parcă, tăcu un timp, apoi vorbi iar:

— De fapt, eu am avut o bicicletă trăsnet, dar mi-au furat-o anul trecut…

— Cum aşa? întrebă vesel Tom din spate, eliberat de toate grijile lui când auzi de ale altuia.

Băiatul îl privi supărat parcă pe tonul lui vesel, apoi începu să povestească:

— În vacanţa de iarnă, de Crăciun, am ajuns până la un verişor de-al meu care stă chiar în Sarmisegetuza. Ne făcuse unchiul meu cadou de Crăciun, mie şi verişorului de care vă spuneam nişte biciclete trăsnet, ceva de firmă. Erau aduse de dincolo, lucrase câţiva ani pe un şantier în Anglia. Şi între Crăciun şi Anul Nou, cum toţi erau ocupaţi şi nu ne băga nimeni în seamă, ne-am hotărât să facem o mică excursie pe muntele sfânt al dacilor, la vârful Gugu…

Văzând figurile nedumerite ale celor doi, se scotoci în buzunarul de la geacă şi scoase o hartă. O desfăşură şi, pentru că Tudor era atent la drum, se întoarse spre Tom şi îi arătă un punct cu degetul pe hartă:

— Uite, până aici am vrut să urcăm…

După ce se asigură că măcar Tom îl urmăreşte, mişcă degetul pe hartă pe măsură ce povestea:

— Am plecat din Sarmisegetuza dimineaţa, am luat-o cale de vreo zece kilometri prin Râu de Mori, spre Clopotiva. Până la cabana Gura Zlata este o şosea destul de bună, se poate merge cu maşina. De acolo spre cabana Gura Apei, drumul nu a mai fost aşa de bun, dar cam într-o oră l-am făcut. Vărul meu spunea că a mai fost de câteva ori şi că ar fi mai bine să o luăm prin partea estică a barajului, dar, văzând ce

zăpadă mare este, l-am convins să mergem prin vest, pe valea râului Şes. Am mai mers câţiva kilometri, am ocolit lacul de acumulare şi, după ce am dat şi pe acolo de zăpadă mare de vreo douăzeci de centimetri, am hotărât să continuăm pe jos. Ne-am gândit să ne ascundem bicicletele în boscheţi, dar de unde boscheţi, că locul era gol ca în palmă. Mai sus se vedeau brazi, dar erau rari, şi printre ei nu aveam şanse să le tupilăm ca lumea. Ca să nu mai vorbim că urmele bicicletelor pe zăpadă ar fi fost un reper numai bun pentru hoţi. Le-am mai cărat aşadar cu noi o bucată de drum până am găsit o râpă mai ferită şi le-am ascuns acolo. Ne-am chinuit aproape o oră să le îngropăm bine în zăpadă şi am pornit-o mai departe spre ţinta noastră: vârful Gugu. Am luat cu noi mâncarea şi, ca să nu o mai cărăm atâta, după vreo oră ne-am oprit, am încălzit-o, că aveam o spirtieră, şi am început să mâncăm. Nici nu am început bine să o încălzim, că mirosul ei a început să se răspândească până departe în aerul curat al muntelui. După primele înghiţituri ne-a cam stat mâncarea în gât: de peste tot ni se părea că auzim mişcări furişe şi, după un timp, au început să se audă urlete prelungi. Eu m-am înfiorat tot, dar vărul meu, care era crescut la munte şi mai obişnuit cu lupii, a scos calm o petardă - se aprovizionase cu o cutie înainte de a pleca - şi a bubuit-o. Un timp s-a aşternut tăcerea şi am putut urca în linişte. Încă se mai vedea urma unui vechi drum forestier, şi noi ne ţineam cu sfinţenie după ea. În stânga noastră cobora un pârâiaş, al cărui susur se auzea limpede în liniştea care ne înconjura. În parte îngheţase, şi numai un firişor subţire se mai strecura

printre sloiurile transparente de gheaţă. A ieşit apoi soarele din nori şi totul în jurul nostru s-a luminat. Brazii se îndeseau tot mai tare în stânga şi în dreapta drumului şi, dintr-o dată, am ajuns într-o poiană. În jur era o adevărată feerie albă, poiana era înconjurată de brazi acoperiţi şi ei cu zăpadă, totul era minunat ca într-o poveste. Ne-am uitat pe hartă şi am văzut că se numeşte Poiana Zânelor. Nici nu se putea găsi un nume mai bun. La capătul celălalt al poienii se vedea o construcţie părăsită, o fostă cabană forestieră. Uşa era crăpată, legată numai cu sârmă, şi în locul geamurilor lipsă era pus placaj, dar gheaţa şi zăpada se aşezaseră pe ea în forme fantastice, transformând-o într-o adevărată căsuţă din basme. Mai aveam vreo patru kilometri pe vale în sus până în dreptul vârfului, dar cu vreo şase sute de metri mai jos. Ar mai fi fost câteva ore bune de lumină, de care eram hotărâţi să profităm, aşa că am pornit-o voiniceşte. Nu am făcut nici un kilometru pe drum în sus, când am auzit iar urletul lupului. Ba se părea că acum sunt chiar mai mulţi. Asta nu i-a mai plăcut nici vărului meu, pentru că a mai bubuit nişte petarde. Cum urletele se auzeau tot mai aproape, a aprins atunci zece bucăţi dintr-o dată şi le-a aruncat în direcţia în care se auzeau urletele. Bubuitura a sfâşiat tăcerea munţilor până departe şi ecouri prelungi i-au urmat. Se vede treaba că lui Zamolxe nu i-a fost pe plac ce am făcut noi. I s-o fi părut că i-am profanat sanctuarul, pentru că abia s-a stins ecoul petardelor, că în jurul nostru a prins a se auzi un foşnet ciudat, care se transforma cu fiecare clipă într-un duruit tot mai ameninţător. „Avalanşă!” a strigat vărul meu înspăimântat şi m-a tras după el spre

marginea drumului, după brazi. Am avut noroc: până la noi nu au ajuns decât suflul şi o spuză uşoară de zăpadă, ca şi cum ar fi început dintr-o dată, din senin, să ningă, dar pe drum zăpada trecuse asemenea unui torent furios. Avalanşa pornise de pe Gugu, de parcă ar fi vrut să ne avertizeze să nu încercăm să-i iscodim tainele. Vârful Gugu este un fel de ţugui cu înclinaţia de patru'ş'cinci de grade, toată zăpada de pe el pornise la vale şi nu întâlnise nimic care să o oprească până când s-a risipit singură. După ce pericolul a trecut, am hotărât că ne ajung câte am păţit şi ne-am întors. Am găsit locul răscolit şi bicicletele furate, aşa că ne-am întors pe jos. Am ajuns pe la zece noaptea acasă la vărul meu, şi asta numai pentru că de la cabană am găsit un şofer care tocmai pleca. Părinţii ne-au tras o ceartă zdravănă la amândoi şi s-au jurat să nu ne mai ia niciodată biciclete…

Făcu o pauză şi privi pe geamul maşinii, revăzând parcă în faţa ochilor desfăşurarea excursiei.

— Povesteşti frumos, spuse visător Tom. Parcă am fi fost şi noi cu tine acolo…

Băiatul scutură din cap ca şi cum s-ar fi eliberat de gânduri şi se întoarse spre Tudor, care conducea tăcut:

— O să mai mergem o dată! De data asta o să fie vara… O să avem şi corturi cu noi! Bicicletele o să le lăsăm la cabana Gura Apei.

Privi cu fereală în jur, de parcă i-ar fi fost frică să nu-l audă cineva străin, şi coborî puţin vocea:

— Se spune că pe Gugu şi prin preajma lui nu poţi să campezi noaptea… Profesorul nostru a mai fost acolo şi a văzut. Sunt zile când vârful muntelui dispare cu tot ce este pe el…

— Poate era ceaţă, pufni neîncrezător Tom din spate.

Băiatul scutură hotărât din cap:

— Nu, nu nici vorbă! Era vară, pe cer nu era nici pic de nor, şi ziua, în amiaza mare, vârful a prins a se topi în văzduh…

— Halal profesor, ce prostii vă mai învaţă, bodogăni nemulţumit Tom.

Tudor depăşi cu grijă o căruţă şi câteva bivoliţe negre ca tăciunele care mergeau agale, apoi se întoarse spre băiat:

— Să ştii că este posibil aşa ceva. Nu am fost pe acolo, dar am citit multe despre vârful Gugu…

— Aţi văzut, se întoarse tânărul spre Tom, care clătina în continuare neîncrezător din cap.

Desfăşură iar harta şi o întinse peste umăr ca să poată vedea şi Tom:

— Uitaţi-vă! Pe aici pe undeva, chiar pe la poalele muntelui, se pare că ar fi şi peştera în care a stat ascuns Zamolxe trei ani ca să-i convingă pe daci că este nemuritor… Nimeni nu ştie precis pe unde este, pentru că locurile sunt ocolite de cei care locuiesc acolo. Spun că sunt bântuite, şi pe nici un om de-al locului nu ai să îl faci să-ţi arate unde este, de pildă, Poiana Îngerilor. Cică este chiar lângă peştera de care vă spuneam… Sunt vreo trei locuri pe unde ar putea să fie, dar nimeni nu e sigur… Puţini au ajuns la ea, dar numai Zamolxe se pare că s-ar fi întors.

Aşeză harta pe bordul maşinii şi se încheie la geacă:

— Le este frică la toţi de locurile alea, deşi, din câte ştiu eu, îngerii încă nu au făcut rău la nimeni!

Tom, care îl ascultase cu atenţie, nu părea să fie convins:

— Ascultă la mine, că îs mai umblat prin lume: toate astea nu sunt decât superstiţii!

Băiatul nu răspunse, pentru că tocmai atunci intrară în Sebeş, şi el începu să privească atent în faţă. Arătă cu mâna:

— Acolo, în dreptul casei aceleia albastre, dacă vreţi să mă lăsaţi…

După ce maşina opri, coborî şi începu să se scotocească încurcat prin buzunare. Tudor coborî şi el, îl prinse de mână zâmbind şi deschise în tăcere portbagajul să-i dea bicicleta. După ce plecară, multă vreme băiatul rămase pe loc făcându-le cu mâna.

— Ce naiba le faci la toţi, de te iubesc aşa? întrebă Tom înciudat.

Tudor dădu din umeri

— Pur şi simplu sunt drăguţ cu ei, politicos şi încerc să îi fac să se simtă bine cât sunt în preajma mea…

Un timp a condus în tăcere. În spate, Tom privea încruntat pe geam, fără să vadă nimic din casele care îi treceau cu viteză prin faţă. „Încerc să-i fac să se simtă bine cât sunt în preajma mea”, spusese Tudor - şi, fără să vrea, îi veniră în minte scenele de azi-noapte. Era sâmbătă noaptea, şi casa de schimb valutar ar fi trebuit să fie pustie la ora aia. Primiseră mai demult informaţia că patronul nu muta banii peste noapte în altă parte, avea prea multă încredere în seiful lui. Tom, în ciuda înfăţişării masive şi butucănoase, era expertul în seifuri. Nu întâlnise încă încuietoare în stare să-i reziste mai mult de câteva minute. Ăsta urma să fie rolul lui, de restul urma să se ocupe Tudor. Clădirea

era întunecoasă şi părea pustie, aşa că au început să opereze spre două dimineaţa, când până şi ultimii cheflii plecaseră la culcare şi nu mai mişca nimic prin cartier. Au pătruns în clădire prin intrarea din spate şi au avut surpriza să îi găsească în camera unde era seiful pe patron, unul dintre bodyguarzi şi o casieră. Stăteau de vorbă în jurul unui birou pe care erau întinse câteva kilograme de bijuterii din aur pe care se pregăteau să le înglobeze în răşină. Tom nici nu şi-a dat seama că în frunţile celor doi bărbaţi apăruse câte o mică gaură însângerată decât atunci când aceştia au început să se prelingă moale spre podea. Cu aceeaşi mişcare de felină Tudor a băgat pistolul în tocul de la subsuoară şi s-a repezit spre casieră, acoperindu-i gura cu mâna tocmai când începuse să ţipe. Era o tânără blondă, slăbuţă, din faţa căreia se mai vedeau numai ochii care priveau înspăimântaţi când la cele două trupuri căzute pe jos, când la ei. „Tu ocupă-te de seif”, i-a spus Tudor cu o voce dintr-o dată răguşită, şi, în timp ce el meşterea mecanismul complicat, în spatele lui s-au auzit un zgomot ca de luptă, o bufnitură, o încercare de ţipăt, apoi numai gemete sacadate. Când a terminat şi s-a întors, i-a văzut pe Tudor şi pe fată încleştaţi în ceea ce ar fi putut să fie o scenă de dragoste, dacă ochii fetei nu ar fi fost atât de înspăimântaţi. Tudor îi luase mâna de la gură şi fata gemea doar, deşi acum ar fi putut să ţipe. Tom bănuia de ce: în ochii fetei sclipea speranţa că poate cei doi se vor mulţumi numai cu asta, şi atunci când vor pleca o vor lăsa în viaţă. Nu a fost să fie: după o vreme mâinile lui Tudor, care mângâiau cu gingăşie gâtul fetei, au început să strângă tot mai tare, fata a început să se

zbată, iar după un timp nu a mai mişcat de loc. Tudor s-a ridicat parcă cu părere de rău de pe ea, i-a tras rochia în jos, i-a aranjat hainele, apoi s-a îndreptat spre seif: „Hai să vedem ce găsim noi aici”, a spus el cu voce normală, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, şi a început să scotocească în măruntaiele întunecate ale cutiei de oţel. Tom scuturase amărât din cap: „Nu ar fi trebuit să faci asta!” a spus şi a arătat spre trupul fetei întins pe covor. „Eşti nebun? Ne-ar fi recunoscut imediat... În câteva ore orice poliţist de ţară ar fi avut în mână portretul nostru robot...”

Tom nu a fost atunci în stare să-i explice ce simţea. Era clar că cei trei nu puteau fi lăsaţi în viaţă, dar, dacă tot trebuia să o ucidă, de ce nu făcuse la fel ca şi cu ceilalţi? Era mai mult decât putea înţelege şi, în ciuda firii lui puţin impresionabile, era sigur că multă vreme o să-l urmărească privirea ei din clipa când şi-a dat seama că va fi ucisă. Nici aurul şi valuta găsită în seif nu au fost în stare să-i scoată din minte acea ultimă privire a fetei, îndreptată spre el ca şi cum i-ar fi cerut ajutorul. Oftă greu şi încercă să se gândească la altceva. Din faţă, Tudor se întoarse spre el şi zâmbi:

— Iar te gândeşti la fată?

Tom dădu din cap cu părere de rău:

— Da, la ea. Mai bine o împuşcai şi pe ea, şi gata... Aşa, în timp ce tu o strângeai de gât, mă privea în ochi de parcă mi-ar fi spus că nu e drept, că spera ca după... ştii tu, să o laşi în viaţă.

Tudor râse mânzeşte şi nu spuse nimic, ca şi cum prostiile spuse de Tom ar fi fost prea mari ca să merite şi un răspuns.

— Ştii, începu iar Tom să vorbească într-un târziu,

atunci mi-a venit să mă apropii de tine şi să-ţi dau una în cap, şi să plec fără să iau nimic de acolo. Numai să rămână ea în viaţă…

Tudor îşi atinse cu o mângâiere uşoară tocul pistolului, apoi spuse zâmbind:

— Mi-am dat seama şi de asta. Numai că ai fi fost mort înainte de a face un pas.

Tom a oftat uşor fără să spună nimic şi au continuat drumul în tăcere.

*

Oare cine i-a spus prima dată că este un obsedat sexual? Atunci, la grădiniţă, când l-a prins educatoarea căutând păpuşa sub rochiţă, supărat că nu a găsit nimic? Educatoarea l-a spus mamei lui, dar ea a râs nepăsătoare:

— Stai liniştită, că aşa sunt toţi băieţii, curioşi! Bine că ridică fusta la păpuşi, şi nu la fetiţe!

Educatoarea nu s-a lăsat aşa uşor convinsă şi a insistat:

— Ar fi bine să aveţi grijă de el, altfel o să ajungă un obsedat sexual, sau chiar mai rău… Eu am văzut ce privire pierdută avea când căuta păpuşa aia sub rochiţă!

Nu îşi mai amintea ce privire putea să aibă, dar nu avea să uite niciodată spaima ce îl încercase atunci când, după ce pândise zile întregi să rămână numai el în clasa unde era vitrina cu păpuşa, a reuşit în sfârşit să o apuce, să îi ridice rochiţa şi să o pipăie înfrigurat între picioare. Se aştepta să găsească acolo orice, dar nu răceala netedă şi dură a plasticului. Un cuţit îi trecuse atunci prin inima de copil, şi de multe ori, când rămânea singur, se pipăia pe furiş între picioare,

îngrozit că ar putea întâlni acolo doar duritatea plasticului. Şi uneori, în câte o noapte lungă, un coşmar îngrozitor îl bântuia: se făcea că totul era bine şi frumos şi, dintr-o dată, cineva apărea lângă el şi râzând în hohote îi trăgea în jos pantalonii. Lângă el se aduna atunci o mulţime de oameni şi toţi începeau să râdă. Dar cel mai groaznic lucru era că pipăindu-se între picioare nu întâlnea decât netezimea pe care o simţise atunci, între picioarele de plastic ale păpuşii. Cui ar fi putut să-i spună că după un astfel de coşmar nu se mai simţea cu adevărat bărbat săptămâni întregi? Se elibera cu greu de spaime, dar nu se simţea cu adevărat bine decât după ce înspăimânta la rândul lui şi, mai ales, după ce producea durere şi suferinţă. Şi niciodată, oricât de periculos ar fi fost şi oricât de mult s-ar fi pus în primejdie, nu a putut renunţa la asta. Acum câţiva ani, într-o vreme când coşmarele deveneau tot mai dese şi i se păreau tot mai reale, a fost nevoit să apeleze la un psihiatru.

— Frica morbidă de emasculare este simptomul unei psihoze latente profunde. Trebuie să vă trataţi, astfel această frică vă va învinge… sau chiar vă va emascula! i-a spus psihiatrul după ce l-a ascultat cu atenţie. Coşmarele sunt consecinţele unor tensiuni de natură sexuală. Nu aţi simţit niciodată nevoia de a produce în mod deliberat suferinţă?

Întrebarea psihiatrului a venit pe neaşteptate, şi o clipă a fost gata să se dea de gol. După câteva momente de ezitare, a negat cu un glas care i s-a părut tremurat. Psihiatrul, bătrân, blajin şi cu vorba domoală, îl privise cercetător prin ochelari şi nu păruse să îl creadă. Căutase ceva pe biroul lui acoperit de

cărţi şi de reviste, în timp ce îi spunea:

— Dacă nu aţi simţit încă o asemenea nevoie, probabil că în curând veţi simţi. Va trebui să rezolvăm asta, pentru că societatea nu acceptă ca un cetăţean să îşi uşureze propria-i durere prin producerea de suferinţă semenilor săi. Prin legi adecvate, şi-a luat precauţiile necesare ca astfel de cazuri să ajungă după gratii. Ceea ce nu este cazul nostru, nu?”

Întrebarea nu părea deloc retorică, şi tocmai pregătea un răspuns potrivit când profesorul găsi revista pe care o căuta şi începu să citească din ea: „Tulburările obsesiv-compulsive”.

— ”Lavrenti Beria, şeful NKVD-ului sovietic, suferea de o gravă decompensare psihică şi era bântuit în mod periodic de coşmaruri în care era prins de revoluţionari şi emasculat în public. Medicul lui i-a recomandat un tratament, pe care Beria l-a refuzat în mod constant, pe motiv că îl moleşea. A descoperit în curând un tratament empiric, pe care, în calitate de şef al NKVD-ului, a început să şi-l administreze destul de des: a observat că, dacă viola o femeie, coşmarurile erau pentru un timp alungate. Şi erau alungate pentru o perioadă cu atât mai lungă, cu cât suferinţele provocate victimei erau mai mari. La început săptămânal, apoi chiar mai des, ieşea cu limuzina pe străzile Moscovei şi alegea. Le arăta băieţilor lui viitoarea victimă, care îi era adusă la birou pentru „cercetări”. Unele femei au dispărut cu totul, şi s-a presupus că au fost ucise. În ciuda tăcerii totale impuse, unele zvonuri au început să circule prin Moscova, astfel încât femeile erau îngrozite de câte ori vedeau o limuzină. Era amator în special de fete tinere,

cu alură sportivă, şi cei din garda lui personală povesteau că atunci când întâlnea o fată care îi plăcea devenea de nestăpânit. A devenit de notorietate publică o întâmplare cu iz anecdotic, dar perfect adevărată. Într-una dintre zile se plimba departe de ochii lumii, într-o bărcuţă cu motor, împreună cu ministrul culturii. Ghinionul ministrului a fost că lacul pe care se plimbau aparţinea unui club unde se antrenau sportivii. Fără să bănuiască nimic, de bărcuţă s-a apropiat o tânără înotătoare. Se pare că a fost pe placul lui Beria, pentru că fata a fost poftită în barcă, iar ministrul, îmbrâncit în apă. Norocul ministrului, care nu ştia să înoate, a fost că garda personală a lui Beria a observat ce se întâmplă şi a trimis o barcă să îl scoată din apă, în timp ce Beria o viola pe fată. După moartea protectorului său, Stalin, la numai şase luni, foştii lui tovarăşi, scârbiţi de o asemenea comportare, l-au judecat şi l-au executat.”

Profesorul a terminat de citit şi l-a privit lung. Apoi a pus revista pe birou şi a spus încet:

— Biograful lui Beria se jură că totul este perfect adevărat. Un tratament cu neuroleptice l-ar fi scutit poate de un astfel de destin, dar lui i s-a părut că e preferabil să se lase condus de instincte. Asemenea cazuri am tratat chiar eu, şi au reacţionat favorabil la tratament. Între timp neuroloepticele au devenit mult mai blânde şi mai selective. Trebuie să facem ceva, pentru că am observat că nu numai societatea se apără împotriva unor astfel de abuzuri, ci chiar natura… sau poate o altă instanţă superioară, ale cărei judecăţi ne sunt inaccesibile nouă…

Nu a priceput ce a vrut să spună psihiatrul, care i s-

a părut chiar mai bântuit de fantasme decât el, pentru că tocmai atunci a intrat asistenta să anunţe că următorul pacient şi-a anulat consultaţia. A plecat grăbit, pentru că simţea o nestăpânită dorinţă de a-şi încerca pe el noul pistol cu amortizor.

Scutură din cap şi încercă să alunge astfel de gânduri. Acum erau alte urgenţe…

***

Îşi reveni cu greu din amintiri şi privi spre Tom, care se uita posomorât pe geam, fără să vadă însă nimic.

— Lasă, nu te mai gândi la ce a fost, îl încurajă el pe Tom şi privi spre ceas. Să vedem ce facem de acum încolo… Îţi promit că voi fi mai grijuliu. Hai să ascultăm, până una, alta, un buletin de ştiri.

Până la ora douăsprezece au ascultat câteva piese muzicale, apoi ştirile au început abrupt să le dea planurile peste cap.

„O teribilă crimă a fost descoperită azi-dimineaţă de fratele unui patron bucureştean. Având întâlnire cu acesta, s-a dus să îl caute la sediul firmei. Îngrijorat de lipsa oricărei mişcări şi de absenţa fratelui, acesta a anunţat poliţia. După ce au spart uşa, i-au descoperit pe patron, casieră şi unul dintre bodyguarzi ucişi şi zăcând într-o baltă de sânge. Deşi primul motiv al crimei pare a fi jaful, autorităţile nu exclud nici posibilitatea unei răfuieli între grupări mafiote pentru controlul pieţelor valutare. Surse din cadrul poliţiei, care au dorit să îşi păstreze anonimatul, au avansat ipoteza că patronul ucis se ocupa şi cu traficul ilicit cu aur, ceea ce ar constitui, de fapt, adevăratul motiv al

crimei… Poliţia are deja un cerc de suspecţi ale căror semnalmente au fost transmise la punctele de frontieră, pentru că se bănuieşte că făptaşii vor încerca să părăsească ţara.”

În timp ce Tom trăgea cu un gest inconştient sacoşa cu aur şi valută mai aproape de el, Tudor, care după ce se terminaseră ştirile dăduse aparatul de radio mai încet, conducea preocupat, bătând cu o mână ritmul muzicii în volan. Un plan atât de bine pus la punct fusese complet dat peste cap de un amănunt pe care nu avea cum să îl prevadă. Dacă totul ar fi mers aşa cum plănuiseră, jaful ar fi fost descoperit numai luni dimineaţă, când ei ar fi fost deja în Italia. Sau poate chiar mai departe… Aşa, va trebui să găsească altceva, şi, în timp ce îşi frământa mintea să găsească o soluţie, ochii îi căzură pe harta uitată de puşti pe bordul maşinii. O trase mai aproape şi o privi din când în când cu coada ochiului când drumul îi permitea. Ochii prinseră a-i străluci, ca întotdeauna când găsea soluţia la o problemă ce părea imposibil de rezolvat. Tocmai intrau într-o comună sau orăşel, nici nu îşi dădea bine seama ce anume este. Important era că a dat cu ochii tocmai la timp de vânzătoarea care se pregătea să tragă gratiile la singurul magazin mai răsărit din zonă. A parcat brusc în dreptul ei şi i-a făcut semn lui Tom să îl urmeze. Strada era pustie cât se zărea cu ochii, aşa că, punându-şi la bătaie tot farmecul şi o minciună bine ticluită, au reuşit să o facă pe femeie să se întoarcă din drum şi să le vândă două biciclete şi două costume de trening. Un bacşiş generos şi mulţumirile anticipate ale nepoţilor care vor primi de data asta cadourile mult aşteptate au făcut-o

să îi ajute chiar să îşi aşeze bicicletele în portbagaj.

La multe minute după ce au plecat, Tom îşi luă inima în dinţi şi îl întrebă:

— Poate îmi spui, totuşi, ce ai de gând?

Tudor îl privi ciudat, de parcă l-ar fi văzut prima dată. Apoi se concentră la condus, privind din când în când harta pe care o uitase puştiul pe bordul maşinii, ca şi când nici nu l-ar fi auzit pe Tom. Conduse aşa minute în şir, apoi, chiar înainte de a intra în Simeria, văzu drumeagul pe care îl aştepta, coti scurt pe el, şi maşina începu să se scuture pe drumul prost pietruit. Abia acum se relaxă şi se întoarse zâmbind spre Tom:

— M-ai întrebat ce planuri am? Păi, am să ţi le explic imediat.

Se concentră un timp la drumul care devenea din ce în ce mai prost, pe măsură ce se îndepărtau de şoseaua principală.

— E clar chiar şi pentru tine că nu mai putem ieşi prea curând din ţară. Am presupus că nu va şti nimeni de noi până luni, când urma să fim departe.

Ocoli o căruţă cu fân trasă din greu de doi cai costelivi şi continuă:

— Unde să ne ascundem? Până la urmă se va ajunge şi la noi. Cel care ţi-a vândut pontul, mai devreme sau mai târziu, va ciripi. Se va afla că am fost noi. E o problemă de zile până când fiecare poliţist de ţară va avea fotografiile noastre în mână, privind atent la toate maşinile care trec pe lângă el. Îşi vor aminti de noi toţi cei cu care am vorbit şi se va reface ruta pe care am parcurs-o... Se va ajunge la concluzia că vrem să ieşim din ţară pe undeva prin zona Arad sau Timişoara. Nici nu greşesc prea mult, pe acolo voiam

să ieşim. Numai că noi vom scăpa de maşină şi vom sta ascunşi undeva suficient de mult timp, o săptămână, două, nu mai mult, cât să se presupună că am trecut graniţa cu o călăuză, pe jos sau sub o identitate falsă. Apoi, când apele se vor linişti, vom putea pleca uşor, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, cu paşapoartele alea false.

Tom clătină din cap cu îndoială:

— Sună bine ce zici, numai că nu văd unde am putea sta destul de mult timp până se vor linişti apele, cum spui tu…

Tudor bătu cu arătătorul în harta puştiului:

— Uite, aici!

Tom se apleacă în faţă peste banchetă şi, când Tudor îşi luă degetul, citi: Poiana Îngerilor.

— Eşti nebun? se revoltă el. Tu chiar ai luat de bune toate câte le-a spus puştiul ăla? Chiar crezi că vârful nu mai ştiu cum şi poiana asta dispar aşa, în neant, şi noi o dată cu ele?

Tudor râse subţire şi se întoarse să îl privească mai bine. Apoi, tot bine dispus, îi răspunse:

— Nu trebuie să cred asta eu… şi nici tu. E destul că o creadă cei din jur. Localnicii de acolo. Vom fi feriţi mai bine ca în oricare altă parte, crede-mă.

— Bine, spuse Tom încă neconvins. Să zicem că stăm acolo o săptămână, două. E vară, putem dormi oriunde, chiar şi în peştera aia, dacă o găsim. Dar te-ai gândit ce o să mâncăm în astea două săptămâni? Scoarţă de copaci?

Tudor opri maşina şi trase harta mai aproape de el, începând să o studieze atent. Păru satisfăcut de rezultat, pentru că se întoarse zâmbind spre Tom şi

spuse:

— Asta, ne vom lămuri la faţa locului. Ne vom descurca noi cumva. Important este să ajungem la cabana Gura Apei cât mai nebăgaţi în seamă. Aşa că o să căutăm un loc unde să scăpăm de maşină, ne transferăm bagajele în rucsacuri şi o pornim pe biciclete pe drumurile astea de ţară, ocolind cât putem de mult localităţile importante.

Au mai mers cu maşina câtva timp. Satele deveneau tot mai rare şi aveau denumiri tot mai ciudate. Apoi, după kilometri întregi de drum pustiu în care nu au întâlnit nici o maşină şi nici o căruţă, Tudor a oprit maşina lângă o râpă prăpăstioasă ce părea potrivită cu ceea ce avea de gând. Au mutat în rucsacuri tot ce aveau nevoie, au îmbrăcat treningurile şi au împins maşina în râpă. Un timp a coborât încet, apoi a prins viteză. O stâncă îi apăru în drum, şi maşina se clătină gata să se răstoarne, dar îşi reveni în ultimul moment şi coborî cu viteză mai departe. În schimb a doua stâncă, ceva mai mare şi mai colţuroasă, îi veni de hac, şi maşina se răsturnă mergând aşa, târâş, un timp, apoi dispăru în vegetaţia bogată de pe fundul râpei.

Tudor zâmbi mulţumit:

— Ai văzut? Parcă am aşezat-o cu mâna. Nimic nu se mai vede… Mă rog, poate doar arbuştii ăia îndoiţi când a mers târâş. Dar după prima ploaie nu se va mai vedea nimic. Ar fi un ghinion chior să o găsească careva prea repede.

Îl privi pe Tom cum îşi aşeza morocănos rucsacul. Ca orice orăşean ce se respectă, ura efortul fizic care nu este făcut la o sală de forţă, şi perspectiva unui

drum de zeci de kilometri pe biciclete nu îl încânta.

— Hai la drum! îl bătu Tudor încurajator pe umăr. Până diseară ar fi bine să ajungem...

Tom avusese dreptate să nu fie încântat de drumul care îi aştepta. Din el nu reţinuse decât crâmpeie vagi de drumuri prost pietruite, desfundate de ape, sate tot mai mici ascunse prin văi, cu casele stând parcă la pândă în mijlocul unor adevărate explozii vegetale. Din când în când, întâlneau în cale câte o căruţă încărcată cu fân, din vârful căreia îi privea bănuitor un muntean posac.

***

Au ajuns la cabana Gura Zlata chiar când soarele apunea undeva în dreapta, după Vârful Pietrei. În stânga, luminat de ultimele raze de soare, strălucea alt vârf impresionant: era Retezatul, după cum le explică un binevoitor care stătea rezemat de gardul de piatră al cabanei. Până la urmă se dovedi că trebuia să plătească pentru a putea trece mai departe. Taxă de intrare în rezervaţia Retezat - şi o plătiră chiar la omul care îi lămurise.

Tom, zgârcit de felul lui, vru să se împotrivească, dar o privire tăioasă a lui Tudor îl făcu să îşi înghită vorbele şi să scoată banii.

După ce plecară mai departe, Tom începu să vorbească înainte ca Tudor să apuce să spună ceva:

— Gata, ştiu! Trebuie cu orice preţ să ne pierdem urmele... Presupunând că cineva întreabă de noi şi aici, e mai bine să creadă că am urcat spre Retezat. Aşa e?

Tudor zâmbi mulţumit:

— Ai nimerit-o de data asta! Uite, acolo, în spate la

tufişurile alea, lăsăm şi bicicletele. Tot nu ne mai sunt de folos acum…

Ascunseră bicicletele după nişte tufişuri bogate de ienupăr şi, după ce plecară, Tom privi cu îndoială spre locul acela.

— Mă întreb dacă cei care le vor găsi nu vor anunţa salvamontiştii că doi excursionişti nu şi-au mai recuperat bicicletele.

— Ai uitat ce ne-a spus puştiul… că le-au furat în numai două ore bicicletele…

Păşind voiniceşte în urma lui Tudor, care făcea paşi mari pe cărăruia ce urca şerpuind spre înălţimi, Tom bodogăni ca pentru el:

— Şi se mai spunea că oamenii de la munte sunt oameni simpli şi cinstiţi…

Tudor îl auzi şi-i răspunse fără să se întoarcă:

— Se spunea bine… Numai că nu vezi tu… Acum, la vremea asta a anului, muntele este mai plin de orăşeni ticăloşi ca noi decât de munteni simpli şi cinstiţi - şi râse singur de gluma pe care o făcuse.

Au urcat în tăcere mai bine de o oră, fără a se mai întâlni cu nimeni. Între timp se întunecase bine şi, ca să consulte harta, Tudor a fost nevoit să aprindă lanterna. A folosit-o scurt şi cu fereală, de parcă i-ar fi fost frică să nu îi vadă cineva. Îi arătă lui Tom un punct pe hartă:

— Uite, aici! Colonia Tomeasa… Ştii cumva ce este? L-ai auzit pe puşti pomenind ceva de ea?

Uitându-se posac pe hartă, Tom scutură din cap.

— Nu a pomenit… Poate că a luat-o prin altă parte…

Dar Tudor nu îl mai asculta deja; o pornise cu paşi

mari mai departe, spunându-i peste umăr:

— E posibil să fie vreo colonie pentru muncitorii forestieri. Mai bine să o ocolim.

Aproape de miezul nopţii, s-au oprit într-o viroagă, la adăpostul îndoielnic al unei stânci ce părea gata să se prăvale peste ei. Au mâncat încet, fără să spună nici unul nimic, şi au căzut răpuşi de oboseală şi de aerul tare al muntelui.

S-au trezit la prima oră a dimineţii, alarmaţi de un duruit uşor. Câteva capre negre fugeau speriate spre înălţimi.

— Ce le-o fi speriat? întrebă neliniştit Tom.

— Aflăm noi imediat, îl linişti Tudor. E chiar în drumul nostru. Poate să fie vreun lup sau chiar vreun urs, adăugă el şi pregăti pistolul. Asta, aşa, pentru orice eventualitate, adăugă văzând privirea îngrijorată a lui Tom.

Au mai îmbucat în grabă ceva, iar Tudor a cercetat cu atenţie harta, privind apoi vârfurile din jur şi încercând să se orienteze.

— Suntem aproape. De acum trebuie să găsim o casă sau o stână izolată şi să convingem pe cineva să ne arate drumul. E plin pe aici de denumiri ciudate: Poiana Zânelor, Poiana Îngerilor, Apa Albă, Apa Neagră… Trebuie să găsim vreun localnic de la care să aflăm sigur care sunt locurile alea bântuite prin care nu prea le place să umble.

Au găsit mai repede decât s-au aşteptat o casă izolată, şi, după fumul care se ridica din coş, ca şi după zgomotul de animale, şi-au data seama că gospodarii se treziseră chiar dacă soarele abia făcuse ochi. S-au apropiat cu paşi furişaţi, întâmpinaţi de lătrăturile

furioase ale unui câine. Tudor l-a doborât cu un foc tăcut şi precis, apoi au ascultat atenţi să vadă dacă vine cineva. Undeva în spate, în grajd, un bătrân înalt, ciolănos dădea de mâncare la vite, iar într-un şopron aflat ceva mai departe o bătrână îşi făcea de lucru cu păsăretul.

— Să vedem în casă, a şoptit Tudor şi a pornit-o cu paşi furişaţi spre uşă, intrând şi făcându-i semn celuilalt să-l urmeze.

Au intrat şi în faţă li s-a deschis un hol lung, cu câteva uşi. De după una dintre ele se simţea mişcare şi se auzeau zgomote de cratiţe mutate. Făcându-i semn lui Tom să tacă, au trecut încet pe lângă bucătărie şi au deschis uşurel celelalte trei uşi. O sufragerie şi două dormitoare. În unul dintre ele patul era nefăcut, şi când să iasă au auzit uşa bucătăriei deschizându-se. S-au tras înapoi, călcându-se pe picioare, şi s-au dat după un dulap. Uşa s-a deschis şi în încăpere a intrat o fată tânără, cu braţele pline de aşternuturi. S-a apropiat de pat fără să îi vadă şi s-a aplecat să întindă cearşaful. Avea pe ea numai o rochiţă scurtă de bumbac, şi când s-a aplecat i s-au văzut picioarele lungi şi bronzate. Tom l-a auzit pe Tudor cum înghite în sec şi a oftat greu:

— O, Doamne, nu din nou!

La auzul vocii străine fata s-a întors speriată şi i-a privit cu ochi mari. A dat să ţipe, dar Tudor ajunsese deja lângă ea şi-i acoperea gura cu o palmă. Respira greu şi o privea pe fată în ochi.

— Ascultă-mă bine. Dacă faci ce îţi spun, îţi promit că nu îţi facem nici un rău. Vreau doar să îmi răspunzi la nişte întrebări, ai înţeles?

După ce fata dădu uşor din cap, Tudor îşi luă mâna de pe gura ei şi o privi mai bine. Avea părul bălai şi o faţă plăcută; nu era o frumuseţe care să câştige cine ştie ce premiu, dar mirosul de flori de câmp şi de trup de femeie ce venea dinspre ea îl făcu să strângă din dinţi înainte de a începe să vorbească. Închise ochii şi încercă să alunge valul roşu care începea să-i acopere vederea. Respiră adânc, apoi întrebă:

— Cine sunt cei doi de afară?

Fata avu o ezitare, aşa că Tudor o înghionti cu pistolul:

— Repede, altfel…

— Bunicii mei, răspunse fata fără să mai aştepte alt îndemn.

— Cine mai locuieşte aici?

— Numai noi trei.

— Părinţii tăi unde sunt?

— Locuiesc în Haţeg… Şi eu locuiesc tot acolo, numai peste vară vin la bunicii mei, adăuga fata văzând că pauza se prelungeşte.

„Prost moment ţi-ai ales, fato, să-ţi vizitezi bunicii!” îşi spuse Tom văzând cum Tudor respiră mai greu şi se înroşeşte la faţă.

Tudor aruncă o privire în jur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că totul era în ordine, dar oricum nu prea îi mai păsa de asta. Aruncă pistolul spre Tom şi-i şopti şuierat:

— Ai grijă la cei de afară - apoi se întoarse spre fată, care îl privea cu ochii mari.

— Lasă-mă! Mi-ai promis doar…, mai apucă el să audă, apoi se lăsă cuprins de valul roşu al nebuniei.

O răsturnă pe pat cu o mişcare brutală,

acoperindu-i gura cu mâna să nu ţipe. Era cu ochii închişi; nu mai avea nevoie de văz, se lăsa călăuzit numai de celelalte simţuri şi de valul ameţitor care îl purta spre împlinire. Clănţăni asemenea unui lup când i se păru că întâlneşte rezistenţă, mâinile transformate în gheare rupseră pânza subţire, îşi auzi ca de undeva de departe gemetele sacadate, apoi se auzi strigând eliberat, pentru cât timp oare, de furia roşie din el. Îşi reveni cu greu, scuturat de umeri de Tom. Sub el fata plângea în hohote, acoperindu-şi ochii cu mâna. Se ridică brusc de pe ea şi-şi recuperă pistolul de la Tom.

— Am crezut că vei face la fel ca atunci, spuse Tom uşurat. Eram pregătit să te opresc. Avem nevoie de ea…

— Da, avem nevoie de ea, confirmă Tudor încă respirând greu. Să-ţi intre bine în cap! Nu ucid fără rost şi nici din plăcere. Şi acum du-te şi adu-i pe cei doi bătrâni.

Se întoarse spre fată, care stătea ghemuită pe pat şi plângea în hohote:

— Şi tu, ce ai rămas acolo înţepenită? Mai vrei o dată? Se poate rezolva, dacă mă superi…

Merse la fereastră şi privi afară, unde Tom păşea cu paşi mari spre grajd. Aruncă o privire în jur, apoi se aplecă spre fată:

— Scoală-te şi îmbracă-te! Avem nevoie de tine…

În timp ce fata se îmbrăca cu mişcări încete, Tom intră în cameră cu cei doi bătrâni. Părură să-şi dea seama dintr-o privire ce se întâmplă, şi bătrâna se repezi spre fată să o ia în braţe, în timp ce în ochii bătrânului apăru o lucire încrâncenată.

— Ascultaţi-mă bine, spuse Tudor şi o îndepărtă pe

bătrână de lângă fată. Dacă faceţi ce vă spun, nu o să vi se întâmple nimic. Dacă faceţi vreo prostie, vă curăţ. Şi încep cu ea, arătă el ameninţător spre fată.

După ce se liniştiră, îşi ridică de jos rucsacul şi i-l aruncă bătrânei.

— Umple-l cu ceva de ale gurii! Pâine, slănină, cârnaţi, orice găseşti pe acolo, cât să ajungă la trei inşi pentru vreo săptămână. E pe aici pe undeva un loc numit Poiana Îngerilor? Ăla unde nu se prea înghesuie turiştii şi localnicii să rămână peste noapte?

Fata şi bătrânul se priviră ciudat, fără să spună nimic. După un timp bătrânul spuse cu greutate:

— Este un asemenea loc, dar nu se poate ajunge aşa uşor acolo… Sunt locuri bântuite şi este primejdios…

— Mai scuteşte-mă cu superstiţiile! sări cu gura şi Tom, care îşi pierduse firea de atâtea amânări. Dacă era periculos, se numea Poiana Diavolului sau Poiana Bântuită. Dar în Poiana Îngerilor ce primejdii pot să fie? Poate îngeri care se plimbă de colo-colo cu ţambale din ălea verticale şi care beau lapte şi miere toată ziua…

— Se numesc harfe, deşteptule, îl corectă amuzat Tudor şi se întoarse ameninţător spre bătrân: Ascultă aici cum o să facem: fata asta ne duce în poiana aia cu îngeri. Rămânem acolo o săptămână… Dacă între timp faceţi vreo prostie sau anunţaţi pe cineva, să ştii că nu o s-o mai vedeţi în viaţă. Ai înţeles?

Bătrânul încuviinţă din cap posac şi spuse:

— Am înţeles, dar v-aş ruga să mă lăsaţi pe mine să vă duc acolo. Fătuca asta e tânără şi nepricepută, să nu vă rătăcească prin cine ştie ce coclauri…

Fata se ridică de pe pat şi spuse moale:

— Lasă, bunule, mă duc eu cu ei. De-acum, ce mai contează?

Bătrânul lăsă capul în jos fără să spună nimic, şi Tudor privi bănuitor de la unul la altul.

— Să nu încercaţi să puneţi ceva la cale, că vă termin, ameninţă el cu o voce rece şi luă rucsacul de la bătrâna care tocmai intrase.

Îl aşeză cu mişcări rapide în spate şi îi grăbi pe bătrâni, care nu mai terminau să îşi îmbrăţişeze nepoata, apoi porniră să urce spre muntele ce se profila masiv şi sobru deasupra lor.

***

La început cărarea era uşoară, dar, pe măsură ce trecea timpul, se făcea tot mai abruptă, şi fata, obişnuită cu muntele, le-o lua mereu înainte, până când Tudor îi spuse răspicat:

— Nu mai alerga aşa! Să nu îţi închipui că poţi fi mai iute decât glonţul meu…

Pentru prima dată fata se întoarse şi îl privi drept în ochi:

— Nu încercam să fug. Pur şi simplu trebuie să ajungem până la amiază, altfel va trebui să aşteptăm până mâine. În Poiana Îngerilor nu se poate pătrunde oricând…

Tom începu să râdă.

— Adică un fel de „Atenţie, se închid uşile!”, ca la metrou.

Fata dădu din umeri şi porni iar să urce. Începură şi ei să meargă în urma ei, şi, privindu-i mersul săltat care făcea să îi fluture rochiţa subţire în jurul şoldurilor, Tom se uită îngrijorat spre Tudor, care îşi muşca

neliniştit buzele. Se apropie de el şi-i şopti la ureche:

— Ai răbdare, pentru numele lui Dumnezeu, până ajungem! Atunci va fi a ta o săptămână întreagă, dar trebuie să ajungem mai întâi acolo…

Tudor dădu aprobator din cap şi îşi mută privirea de pe rochiţa fetei, fluturând ademenitor înaintea lor. Ca şi cum ar fi simţit că se vorbeşte de ea, fata se opri pe o mică movilă şi le arătă undeva în faţă.

— Uitaţi-vă, aproape am ajuns. Dincolo de pârâu este Poiana Îngerilor.

Se opriră toţi trei să privească. În josul moviliţei pe care se oprise fata părea că începe cu adevărat Raiul. Ca şi cum munţii ar fi adunat tot ce au găsit mai frumos să aştearnă în faţa lor. Verdele crud al ierbii alpine abia se mai zărea sub puzderia de flori multicolore care părea că se întrec în a atrage privirea asupra lor. Nu te puteai hotărî la care să te uiţi mai întâi şi îţi venea să te plimbi aşa prin mijlocul lor, înconjurat de miriadele de culori şi ameţit de amestecul de mirosuri. Un pârâu zglobiu trecea susurându-şi apele spre capătul pajiştii şi un abur uşor plutea deasupra lui. Dincolo de el totul părea şi mai minunat, dar poate că era numai o iluzie din pricina aburului. Au pornit să coboare de pe movilă, şi Tom a murmurat ca pentru el, dar l-au auzit toţi:

— Acum ştiu de ce au numit locul acesta Poiana Îngerilor!

Ajunseră lângă pârâu şi fata se opri în faţa lui. Apa nu părea să fie foarte adâncă, poate până la brâu, în nici un caz mai mare. Din loc în loc, acolo unde râul era mai lat, se vedeau pietre ieşind din apă, care ar fi ajutat la o adică să îl treci, chiar fără să te uzi.

Tudor se uită la fată, care privea pierdută în apele cristaline ale pârâului.

— De ce te-ai oprit? întrebă el şi privi cercetător spre malul celălalt; nu se vedea nimic suspect.

Fata întoarse spre ei nişte ochi mari şi plini de lacrimi. Suspină o dată adânc, apoi spuse:

— M-am oprit pentru că trebuie să vă întreb încă o dată dacă sunteţi siguri că vreţi să mergeţi acolo. Legendele spun că nimeni nu s-a mai întors niciodată de acolo. Decât poate Zamolxe, dar nimeni nu ştie cum a făcut-o…

Tudor se luă cu mâinile de cap:

— Gata cu basmele, treceţi odată…

Fata începu să se dezbrace încet, aruncându-şi hainele una câte una în râu. Apa le lua tăcută şi le purta zglobie în jos ca şi cum s-ar fi jucat cu ele.

— Eşti nebună? întrebă Tudor când fata rămase dezbrăcată în faţa lui, dar ea, fără să spună nimic, păşi încet prin râu până pe malul celălalt…

Păşiră şi ei prin râu şi îl trecură cu ochii ţintă la trupul gol al fetei, fără să simtă răceala apei de munte. Până şi Tom, care nu se ştia un nestăpânit în privinţa femeilor, auzea acum sângele cum îi bubuia în urechi în timp de privea rotunjimile ei aţâţătoare.

— O să îţi fie frig noaptea fără haine, îi spuse el fetei după ce ajunseră dincolo, dar chiar în timp ce vorbea îşi dădu seama că nu o să-i fie.

Aerul părea mai cald aici, încărcat cu mirosuri noi, încă mai îmbătătoare. Fata, care abia acum îşi dădu seama că nici nu o întrebaseră cum o cheamă, se întoarse sfidător spre ei:

— Nu, nu o să îmi fie frig, răspunse ea şi îi privi

netemătoare drept în faţă.

Tom îl auzi mai întâi pe Tudor scoţând un muget, apoi îl văzu cum aruncă rucsacul cât colo şi se aruncă lacom asupra fetei. O trânti jos pe iarba plină de flori şi se grăbi, parcă picat în transă, să îşi dea hainele jos. Reuşi într-un târziu, graba şi nerăbdarea mai mult încurcându-l, şi muşcă sălbatic dintr-un sân, când rămase dintr-o dată nemişcat deasupra fetei, care îl privea zâmbind, fără să se împotrivească în nici un fel.

Tudor scoase un urlet neomenesc şi se ridică în genunchi între picioarele depărtate ale fetei. Apoi se sculă cu totul în picioare, în timp ce fata rămăsese mai departe întinsă pe jos, nepăsătoare.

— Nu se poate, gemu el şi îşi urlă încă o dată durerea spre înălţimi, în timp ce, pentru a nu ştiu câta oară, mâna lui pipăia în gol între picioare, unde nu întâlnea decât aceeaşi netezime rece pe care, cu ani în urmă, o întâlnise la păpuşă.

— E un coşmar, bâiguia el neputincios. Am să mă trezesc îndată…

Tom se uită la fata întinsă pe jos, a cărei poziţie părea să nu mai aibă dintr-o dată nimic impudic. Privi mult până să înţeleagă de ce: sânii păreau să i se retragă în interiorul corpului, fără să lase nici cel mai mic semn, nici măcar sfârcurile, părul pubian începu şi el să i se risipească undeva ca un abur şi, în curând, în faţa lui nu mai rămase decât o fiinţă la fel de asexuată ca o păpuşă. Gemetele lui Tudor îl făcură să se întoarcă spre el: cu un gest devenit deja reflex, acesta se pipăia mereu între picioare, şi netezimea întâlnită îl făcea de fiecare dată să scoată acelaşi geamăt dureros. Aruncă jos din spate rucsacul în care avea

bijuteriile. Din izbitură, acesta se deschise, şi strălucirea aurului se amestecă printre culorile florilor. „Aurul n-are trecere în cer”, şopti el ca în transă versul unei melodii auzite cândva în copilărie, dar nici unul dintre cei doi nu privi spre el, pentru că, în momentul acela, fata se ridică de jos cu graţie şi le zâmbi. Încă mici, pe umeri îi fluturau două aripi care creşteau văzând cu ochii. Cei doi bărbaţi, ca la un semn, priviră spre pârâul pe care îl trecuseră cu numai câteva minute în urmă. Deşi ar fi trebuit să fie la numai câţiva paşi, aburul tremurător care plutea deasupra lui îl făcea să pară la depărtări de neatins.

Ca în transă, Tom făcu câţiva paşi spre pârâu şi, când îl văzu cum se pierde pe de-a-ntregul în depărtare, păru să accepte totul cu detaşare şi începu să râdă încet. Hainele de pe cei doi începură să se destrame încet şi ele, apoi, după, un timp le luă zefirul mirositor care adia uşor în jurul lor.

Rămaseră toţi trei tăcuţi, goi, privindu-se atenţi unul pe altul în timp ce aşteptau să le crească de tot aripile.

MITURILE ESENŢIALE

După cum spuneau vechii greci, încă de acum două mii de ani, nu gladiatorii, histrionii şi curtezanele vor rămâne în amintirea oamenilor peste veacuri, ci poeţii, gânditorii şi filozofii. Şi totuşi, dacă privim în jurul nostru vedem că tentaţia clipei este atât de mare, încât nimeni nu pare să dorească a-i rămâne numele în amintirea urmaşilor. Toată lumea vrea să trăiască clipa! Luaţi la întâmplare câţiva tineri pe stradă şi întrebaţi-i ce aspiraţii au. Cei mai mulţi ar dori să devină fotbalişti, cântăreţi - eventual de manele -, iar fetele, toate fără nici o excepţie, modele! Incultura, sub forma ei cea mai agresivă, nu numai că năvăleşte violent, clipă de clipă, în viaţa noastră, dar mai este şi zgomotoasă şi viu colorată."

Vocea prezentatorului se auzea înfundat din cauza apei care îi intrase în urechi, dar fără îndoială că avea dreptate. Cum dreptate avea şi Tudose să nu îi placă ora şase dimineaţa, după ce ani de-a rândul se sculase la şapte şi jumătate. Era ideea noului director, numit săptămâna trecută în funcţie: „Chiar dacă suntem un institut de cercetări, nu văd nici un motiv să ne apucăm de lucru la nouă, ca boierii. De luni, toată lumea la ora şapte să înceapă munca! Portar, cercetător şi femeie de serviciu."

La urma urmei, nu era o diferenţă aşa de mare, dar ora lipsă de somn părea să îi fi dat peste cap toate micile obişnuinţe. Timpii dintre făcutul cafelei şi bărbierit nu s-au mai sincronizat şi jumătate din cafea s-a scurs pe aragaz. A băut-o, atâta câtă i-a mai rămas, în faţa televizorului, butonând telecomanda, încercând să afle cum va fi vremea şi în loc de asta ascultând o altă emisiune culturală.

„Dezvrăjirea lumii, desacralizarea ei, pierderea legăturii cu miturile esenţiale ale omenirii duc, în fond, la îndepărtarea omului de esenţa sa; la mecanizarea şi automatizarea fiinţei umane până la pierderea identităţii şi a legăturii cu transcedentalul. Priviţi la cei din jur când sunteţi într-un tramvai şi ajungeţi lângă o biserică: mâna celor de lângă voi mimează mecanic un gest care de multă vreme pentru ei nu mai înseamnă nimic. În ochii lor nu vezi nici o lumină, în sufletul lor nu simţi nici o tresărire: au plătit obolul de cruci pe ziua în curs, aşa că pot să îşi vadă mai departe de viaţa lipsită de ţeluri, simplă înşiruire nesfârşită de sterotipisme dinamice...”

Moderatorul vorbea interesant, dar cafeaua, multă-puţină câtă fusese, se sfârşise, aşa că termină în fugă îmbrăcatul şi se repezi pe scări în jos să prindă tramvaiul de şase şi un sfert. De la chioşcul de ziare cumpără în ultimul moment „Viaţa culturală”, cu gândul să aibă de citit în tramvai. Avea de mers şapte staţii, până tocmai în partea cealaltă a oraşului, aproape în câmp, ca şi cum Institutul ar fi fost cine ştie ce factor poluant.

Nu găsi în tot tramvaiul decât un singur loc. Era în spatele cabinei vatmanului şi, cum toate celelalte

scaune erau aşezate cu faţa spre el, avea impresia că este dirijorul unui cor muncitoresc. Pentru că toate locurile erau ocupate de muncitori, unii chiar în salopete, care îl priveau întunecaţi. Din difuzorul aflat deasupra lui se auzea un tânguit de manele, dar încercă să nu îl bage în seamă, cum nu băgă în seamă nici discuţiile reluate imediat ce tramvaiul porni. Era luni şi se vedea că unii se desprindeau greu de obiceiurile week-end-ului prelungit, pentru că o sticlă începu să fie purtată din mână în mână. Deschise ostentativ „Viaţa culturală”, pregătit să se refugieze în lectură următoarea jumătate de oră.

Încă pe prima pagină găsi un ciclu de articole reunite sub un supratitlu incitant: „Cultura, un produs perisabil?”. Primul articol promitea să fie interesant, aşa că se cufundă în lectura lui, încercând să facă abstracţie de lălăielile difuzorului şi de discuţiile de dincolo de cortina fragilă a revistei: „Mare parte dintre oameni nu citesc nici un cotidian şi folosesc televiziunea drept unică sursă de informare. S-a stabilit în urma unor sondaje că 95% dintre liceeni privesc în fiecare zi la televizor, iar dintre aceştia, doar 8% citesc zilnic ceva, de obicei presa sportivă. În general, violenţa acoperă 90% din programe. Alternativa violenţei televizuale este sportul sau divertismentul ieftin, adesea grobian, cu glume licenţioase şi muzică uşoară, care nu e decât o formă de lascivitate ritmată. 40% dintre liceeni preţuiesc manelele. Sub pretextul «naturaleţei», al «dezinvolturii» şi al «aplombului», majoritatea prezentatorilor acestui tip de emisiuni vorbesc folosind un vocabular ce frizează sau chiar intră masiv în sfera vulgarităţii, a mahalagescului; unii

escaladează constant culmile grotescului greţos şi deviant…”

După invectivele care se intersectau furioase pe deasupra scaunelor, se părea că problemele ridicate de autorul articolului nu îi preocupau absolut deloc pe cei din tramvai.

„Henţ sau ofsaid?”, asta era marea dilemă a celor din faţa lui, şi întrebarea obsedantă şi zbierată interfera în mod neplăcut cu dilema care îl frământa pe autorul articolului, şi anume dacă este posibil ca, în condiţiile în care invadanta cultură audio-video a devenit omniprezentă în viaţa noastră, cultura scrisă mai poate avea vreo şansă. Nu îi fu dat să afle răspunsul pentru că, asemenea săbiei pe care o folosise Alexandru Macedon să taie nodul gordian, o mână aspră şi brutală trase în jos pavăza subţire a revistei, făcând loc unei sticle cu rachiu.

— Bea! spuse o voce răguşită, şi ochii negri şi tulburi care îl priveau îi amintiră în mod neplăcut de Germinalul lui Zola.

Înainte de a-şi da seama ce face, apucă sticla şi, ţintuit cu privirea de cel din faţa lui, un zdrahon mustăcios de vreo doi metri, îmbrăcat într-o salopetă murdară, luă un gât de băutură. Se înecă, tuşi, scuipă, dar ochii din faţa lui îl priviră neîndurători:

— Mai bea o dată! Pe urmă să ne spui dacă în minutul 23 a fost henţ sau ofsaid.

În ciuda tăriei băuturii, întârzie cu sticla la gură cât mai mult, forţându-şi mintea să găsească un răspuns plauzibil: „Henţ sau ofsaid?” Probabil că ieri avusese loc vreun nenorocit de meci. Butonase după-amiază telecomanda, căutând o emisiune cât de cât

convenabilă. Pe unul din canale zbierase cineva ceva despre un henţ. Tramvaiul opri în prima dintre cele şapte staţii, dar nimeni, nici măcar Tudose nu observă asta. Avea să fie un drum mai lung ca de obicei, gândi el şi mai luă o gură de rachiu, de data asta fără să i-o ceară nimeni. Tramvaiul porni zdrăngănind, el lăsă revista în jos şi înapoie sticla:

— Henţ a fost, spuse cu hotărâre.

În timp ce jumătate dintre ocupanţii tramvaiului izbucniră în chiote de bucurie, ceilalţi păstrară o tăcere rău prevestitoare. Printre ei şi mustăciosul din faţa lui, care îl privea încruntat, cu o privire bănuitoare. Îi luă sticla şi trase şi el un gât bun, apoi întrebă mohorât:

— Cine a făcut henţ?

De data asta memoria nu îl mai ajută, şi ridică neputincios din umeri.

Mustăciosul mai trase un gât, apoi în tăcerea grea care se lăsase întrebă:

— Ce echipe au jucat ieri?

Clipele au prins a se scurge încet pe lângă Tudose şi din spatele tramvaiului au început a se auzi murmure ameninţătoare. Fără să se întoarcă, mustăciosul întinse spre ei o mână mare cât o lopată, şi murmurele încetară imediat. Apoi, cu o viteză neaşteptată, mâna se îndreptă spre el, îl prinse de reverele sacoului, îl ridică fără un efort aparent şi-l arătă celorlalţi ca pe un trofeu de mare preţ:

— Fraţiiilooor! zbieră cu un glas subţire mustăciosul.

Tremoloul de primadonă al mustăciosului l-ar fi făcut în alte condiţii să râdă, dar aşa, cum era agăţat la capătul căngii umane care îl vântura prin aer, ăsta era

ultimul lucru la care se gândea Tudose. Insensibil la gândurile lui, mustăciosul îşi continuă spectacolul:

— Fraţiiilooor! Ăsta nici nu ştie ce echipe au jucat ieri!

Şi, ca să nu mai fie nici o îndoială despre cine era vorba, îl scutură bine pe Tudose până când ochelarii îi ajunseră pe vârful nasului.

Cu o mişcare instinctivă şi-i împinse înapoi, în timp ce era scuturat tot mai tare şi ridicat tot mai sus, ca să îl vadă toţi.

— Ce facem cu el, fraţiiilooor? întrebă mustăciosul, dar se vedea treaba că întrebarea era uşor retorică, deoarece, purtându-l mai mult pe sus, acesta se apropia tot mai mult de uşa tramvaiului.

— Afară cu el!

Unanimitatea deplină a strigătului l-a lămurit pe Tudose că reprezentanţii clasei muncitoare nu erau la prima acţiune de acest gen. Nu l-au uimit aşadar peste măsură nici ghionturile primite şi nici şutul în fund cu care a fost ajutat să ajungă în patru labe pe peronul staţiei.

— Ia-ţi şi hârţoagele cu tine! a strigat unul din tramvai, şi pagini din „Viaţa culturală” au prins a zbura pe lângă el, aşezându-se în cele din urmă obosite într-o băltoacă.

Se ridică de jos şi începu să se şteargă în timp ce tramvaiul se îndepărta huruind. Se aşeză câteva minute pe o bancă să-şi revină, apoi de la chioşcul din staţie îşi mai cumpără un exemplar din „Viaţa Culturală”. Articolele despre fragilitatea artei promiteau să fie mai interesante decât se arătau la prima vedere. Începu să citească încă un articol, cu

gândul să lase să treacă pe lângă el vreo două tramvaie ca sa fie sigur că nu avea să mai întâlnească în el muncitori. În operele literare, unitatea şi coeziunea lor erau subliniate prin frumoase figuri de stil, dar în viaţa reală lui Tudose i se părea că solidaritatea lor era direcţionată complet greşit.

„Valori morale care garantează perenitatea şi perpetuarea culturii, ca decenţa, discreţia, delicateţea, gingăşia, tandreţea, solidaritatea, sunt ridiculizate prin înlocuirea cu un cult al succesului-cu-orice-preţ, al banului, al învingătorului prin orice mijloace (pumn, glonţ, viclenie), al individualismului cinic, al şmecheriei agresive. O rapidă scrutare a evoluţiei răului (adică a subculturii, a violenţei, a grosolăniei, a prostului-gust) în televiziune va evidenţia amploarea globală a fenomenului şi anihilarea actului cultural, prin transformarea lui în „marfă”, valoare-preţ, şi degradarea rolului filozofico-existenţial al culturii. Ar trebui, în aceste condiţii, să fie iniţiate veritabile «cruciade culturale şi morale» pentru ca adevărata cultură să îngăduie indivizilor să supravieţuiască în societatea mecanizată a aşa numitelor soap-operas, a muncii alienante, a publicităţii stupide şi a mijloacelor de comunicare în masă îndobitocitoare. Nu este greşit să folosim sintagma imperialism cultural, dacă ne referim la răspândirea internaţională a modelelor de emisiuni stupide. Emisiunile culturale, puţine câte mai sunt, au fost împinse cu bună ştiinţă la ore imposibile din noapte, făcând în schimb loc, la orele de maximă audienţă, falselor vedete care sunt vârâte pe gâtul oamenilor din nevoia de a aduce public, o audienţă cât mai mare, lipsită de orice scrupule şi aducătoare de

profit. Rezultatul firesc al acestui fenomen este o dramatică prăbuşire a sistemului tradiţional de valori.”

Prins de frumuseţea articolului, abia într-un târziu ridică ochii de pe el şi văzu că la geamurile tramvaielor care treceau din sfert în sfert de oră nu se mai vedeau feţele întunecate ale clasei muncitoare, fiind înlocuite de chipuri nevinovate de copii care mergeau la şcoală. Împături cu grijă revista şi îndrăzni iar să se urce. Şi de data asta, deşi erau mai multe locuri libere, se aşeză tot pe scaunul din spatele cabinei vatamanului, şi se pregăti de lectură, ascultând numai cu jumătate de ureche discuţiile adolescenţilor de lângă el. Nici nu le înregistră, fiind sigur ca era vorba de note, examene, referate şi lecţii recapitulate în grabă. Tramvaiul pornise deja, când în faţa şinelor apăru dintr-o dată un puşti, ridicând mâna. Se vede treaba că vatmanul îl cunoştea, deoarece opri brusc, fără să-i spună o vorbă. Din spatele chioşcului de ziare, mergând alene, se apropiau câţiva tineri. Turul pantalonilor căzut undeva pe la genunchi, ţigara lipită şmechereşte în colţul gurii şi mâinile vârâte în buzunare până la coate fu tot ce zări prima dată la ei. Pe urmă, deşi tramvaiul aştepta, le văzu mersul agale, indolent, ca şi cum ar fi fost siguri că tramvaiul nu avea să plece fără ei. Abia când urcară toţi, tramvaiul o luă din loc smucindu-se greoi. După graba cu care cei mici le făcură loc, Tudose îşi dădu seama că erau cunoscuţi. Unul dintre ei păşi alene pe culoar şi, ajuns la cabina vatmanului, îi bătu în uşa metalică să-i deschidă. Îi dădu o casetă şi, peste câteva clipe, din difuzoarele tramvaiului începu să se reverse o cacofonie de sunete peste care cu greu se putea auzi vocea stridentă a unui tânăr ce părea că

vrea să comunice lumii ceva. Încercă să facă abstracţie de zgomotul din jur şi căută continuarea articolului: „Această invazie a prostului-gust duce la dispreţuirea culturii înalte. Oamenii nu mai citesc cărţi şi nu mai văd filme de artă. Ba mai mult, au un sentiment de desconsiderare faţă de ele. Subcultura video dă naştere sub ochii noştri la o altă generaţie. E suficient să treceţi o dată pe lângă o librărie care are în preajmă o sală de jocuri video. În librărie, câţiva cititori stingheri, în general între două vârste, răsfoiesc cărţile, în timp ce alături, într-o sală pe sfert cât librăria, se înghesuie o mulţime de jucători. Privirea fixă, sunetele guturale şi mişcările sacadate te duc cu gândul la o posibilă involuţie a speciei umane. Sau o altfel de evoluţie, deşi, privindu-l şi ascultându-l pe unul dintre ei mai mult timp, mintea îţi fuge fără să vrei la un câine din laboratorul lui Pavlov. Un câine ceva mai evoluat, căruia în loc de mâncare i se pun în faţă - pentru a obţine un set precis de mişcări şi reacţii - lumini şi umbre colorate. Căci incultura, după cum s-a mai spus de atâtea ori, nu este numai agresivă, ci şi foarte frumos colorată.”

Lăsă revista pe genunchi, cu gândul să-i arate articolul şi colegului de birou. Căzut pe gânduri, abia observă că la următoarea staţie mai urcă un val de tineri. După sunetele guturale de recunoaştere cu care au fost întâmpinaţi şi după graba cu care elevii din clasele mici se refugiară grămadă în spatele tramvaiului, Tudose îşi dădu seama că drumul care îi mai rămăsese avea să îi pară extrem de lung. O sticlă, de data asta cu o băutură mai fină, începu să fie trecută din mână în mână şi interpretul din difuzoare

se porni să se tânguie mai aritmic ca niciodată despre mama lui pe care o adora. Sau poate că o ura, pentru că nu se auzea prea bine, şi nici engleza în care cânta nu avea un accent cunoscut.

De data asta nu ar fi putut spune că a fost dat jos şi îmbrâncit. Nimeni nu s-a atins de el; atât numai că la un moment dat a ridicat ochii de pe revistă şi a văzut cum buzele celor din faţa lui se mişcă tăcute mimând cântecul aritmic de la difuzor. Imaginea a 20 de guri schimonosindu-se mute la el şi părând că vor să îi spună în tăcere acelaşi lucru a fost mai mult decât a putut suporta, şi a coborât ca în transă la prima staţie. Se uită posomorât la ceas: era opt şi jumătate, deci până la urmă tot la nouă, ca şi până acum, va ajunge. Nici nu voia să-şi închipuie ce va zice noul director când îl va vedea la ora asta. Precis îşi va închipui că este un gest de frondă şi că a făcut-o intenţionat. Cum mai avea numai două staţii, se întrebă dacă nu ar fi mai bine să meargă pe jos. Amintindu-şi de cei doi kilometri care îl mai despărţeau de Institut, se hotărî să meargă totuşi cu tramvaiul. Mai ales că, de câteva zile, vedea o tânără fragilă şi drăguţă aşezată de fiecare dată undeva pe scaunele din spate. O bănuia a fi studentă, fiindcă mereu o vedea citind foi acoperite cu un scris mărunt pe care le scotea una câte una dintr-o mapă subţire de plastic. Lăsă să treacă tramvaiul de jumătate şi se urcă în următorul, cel cu care mergea de obicei. Respiră uşurat când ajunse în atmosfera familiară şi cunoscută. Câteva gospodine care mergeau la piaţă, câţiva pensionari care îşi duceau nepoţii la grădiniţă şi, pe ultimul rând de scaune, în spate, citind ca de obicei, era fata. Voia de mult să

schimbe câteva vorbe cu ea şi acum i se oferise un prilej bun. Era sigur că îl va compătimi pentru incursiunea lui prin lumea „celor care nu citesc”.

Se apropie de ea căutându-şi cuvintele, cu gândul de a-i povesti cât mai fidel câte ceva din întâmplările acelei dimineţi, dar fata îl privi înspăimântată când se aşeză lângă ea. Ba chiar se trase mai într-o parte, întorcând faţa.

— Ştii ce mi s-a întâmplat? începu el să spună, dar nu putu continua, pentru că ochii măriţi de spaimă ai fetei îi dădură de înţeles că ea nu îl asculta.

Încercă să o liniştească, şi îşi dădu seama că din gât îi ieşeau numai câteva sunete guturale, onomatopee ciudate care o înspăimântară şi mai mult.

„Incultura, spre deosebire de lipsa de cultură, nu este numai agresivă, ci şi contaminantă.” Oare citise asta în articolul din revistă, sau auzise la televizor azi dimineaţă? Nu era sigur, oricum nu mai conta, pentru că fata de lângă el începu să îşi strângă hârtiile, pregătindu-se să coboare. Până acum coborâse de fiecare dată în aceeaşi staţie cu el. Ce se întâmplase oare?

Îşi simţi dintr-o dată hainele îmbibate de mirosul celor care îl îmbrânciseră jos din tramvai, câţiva erau în salopete care nu fuseseră de multă vreme spălate; ţuica proastă pe care o băuse - o parte parcă se vărsase chiar pe el - îşi trimitea mirosul puternic în jur.

Se ridică în picioare şi încercă să se aranjeze puţin; îndreptă cravata şi se scutură de praful pe care îl adunase de pe peronul staţiei unde fusese trimis de-a berbeleacul. Scoase o lamă de gumă şi o mestecă ostentativ de câteva ori:

— Ei, acum e bine? o întrebă el, încercând să pară glumeţ.

Se pare că nu găsise tonul corect, pentru că fata se ridică în picioare şi se îndreptă grăbită spre uşă. Întinse mâna să o oprească, dar nu prinse decât mapa subţire de plastic în care ea îşi ţinea foile. Chiar atunci tramvaiul opri şi fata coborî fără să mai privească înapoi. Vru să coboare după ea să-i înapoieze mapa, dar tramvaiul porni brusc, făcându-l să se clatine. Se aşeză pe locul fetei şi privi dosarul subţire rămas amintire de la ea. Pe copertă, cu litere mari de tipar, scria: „MITURILE ESENŢIALE”. Răsfoi abătut foile şi sub ochi îi căzură câteva versuri din „Epopeea lui Ghilgameş”:

„Când vru în sfârşit să se ducă la turma sa de gazele şi la prietenii săi dintotdeauna, aceştia au luat-o la fugă.

Văzându-l pe Enkidu că se apropie, gazelele o iau la fugă, şi vechii lui prieteni o iau şi ei la fugă.

Animalele pure şi nevinovate ale pădurii se feresc înspăimântate de apropierea lui şi nu îl mai recunosc.

Enkidu vru să sară şi să fugă după ei, dar trupul îi era vlăguit, genunchii îi erau înţepeniţi, în timp ce turma lui de animale nevinovate se depărta în fugă.”

În josul paginii, cu scrisul mărunt şi egal, fata adăugase: „Schimbarea mediului cultural, prin forţă sau persuasiune, sau numai pentru că este o modă urmată de cei mulţi, poate duce la pierderea comunicării cu fiinţa noastră interioară şi, în fond, la pierderea inocenţei”.

Tudose puse în tăcere dosarul de plastic lângă el;

se simţea mirosind a rachiu ieftin, a ulei ars luat de pe vreuna dintre salopetele celor care îl îmbrânciseră jos din tramvai, şi în minte îi vâjâia melodia lipsită de ritm a liceenilor.

Se întoarse şi privi în urmă pe geamul din spate al tramvaiului: în staţie, silueta de gazelă fragilă şi atât de inabordabilă a fetei se pierdea, parcă pentru totdeauna, în depărtări.

CUPRINS

Povestirile selectate
au fost publicate în volumele:
„Aproape îngeri” - 2003
„Numărul Fiarei” - 2004

Sergiu Someșan

Făuritorul de vise

Apocalipsa
după
Ceaușescu

